

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ŞEHİT GÜNCELERİ

III

PKK ŞEHİT ÇALIŞMALARI KOMİTESİ YAYINLARI 2021

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ŞEHİT GÜNCELERİ III

Basım Yeri: *Azadî Matbaası*

Basım Tarihi: 2021

Basıma Hazırlayan: *PKK Şehit Çalışmaları Komitesi*

İÇİNDEKİLER

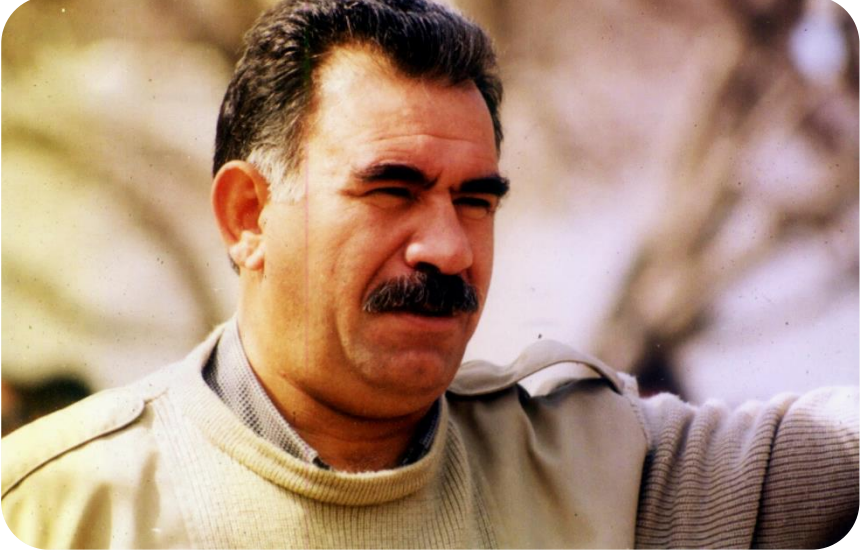
ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ	5
Önsöz.....	7
GELHAT GABAR (ERCAN KAYA)	9
DOZA WELAT (ÖZLEM SEYHAN)	15
HAKİ GARZAN (YUNUS TOPDEMİR).....	21
HELİN MARDİN (GÜLISTAN ÖNEN).....	27
İSYAN KOÇGİRİ (BİRSEN KAYA)	35
SEMA KOÇER (MUHSİNE ETE)	41
ŞOREŞ KONYA (ERKAN YALÇIN).....	47
ARJİN ÇEM (ZEYNEP KATAR)	53
WELAT BAHTİYAR (ALİ BAYBARIZ).....	61
CEYLAN ÖNKOL (BEYHAN SÖNMEZ)	67
ARGEŞ ENGİZEK (BAŞAR ALAGÖZ).....	73
BAHOZ AGIR (AHMET TEKİN)	81
ÇİYA AMED (KENAN GÜZEL)	87
DEMHat FARAŞİN (ABDURRAHİM ASLAN)	93
MAHİR SASON (M. ZAKIR TAŞ)	99
ROJHAT KOÇER (BAHRİ ELMANOĞLU)	105
SARİNA AMED (BERFİN TAŞLI).....	113
GULAN ÇEKDAR (YUHANES EKİNCİ)	119
BERÇEM CİLO (NURSEL OKTAY)	125
KURTAY SERHAT (YUNUS DİLER)	131
ROZERİN ZİLAN (LEYLA UĞURLU)	141
AGİT ERKENDİ (SÜLEYMAN BAĞRIYANIK)	145

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ

"Bizim şehitlerimiz halk adına öyle basit ve güncel şeyler elde etmek için toprağa düşmediler. PKK'nın şehitlerinin bir özelliği vardır. Onlar insanlık tarihi kadar eski olan doğruların, temel insanlık hakikatinin doğruluğunu savunmanın şehitleridir. Şehitlerimizin böyleşi özellikleri vardır. Haksızlığa ve insanlık düşmanı güçlere karşı mutlaka gösterilmesi gereken büyük insanlık onurunu kurtarmak ve yığıt kalınmak isteniyorsa, bu mücadele bunun için verilmesi gereken karşılık oluyor. Bu şehitlerimizin de bir gerçekliğidir ve biz onların sözcüleriyiz. Şehitlerin sözcülüğünü doğru yapmak durumundayız. Başka ölçüleri kabul etmiyoruz. Başka ölçüleri dayatanları dinlemediğim gibi, başkalarına da dinletmem. Şehitlerin takipçisi olmak zorundayız, öyle değil mi? Siz de ben de söz verdik. Söz vermenin gereklerini doğru ortaya koymak zorundayım."

RÊBER APO

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

Önsöz

Gerilla yaşamı ile bütünleşen birçok özellik vardır. Ve birçok kişi aynı şeyleri yapsa da bu özellikler en çok gerilla ile anlam bulur. Bunlardan bir tanesi de günlük yazmaktır. Yaşamın her an'ını, hissedileni, duyumsananı, düşünüleni, düşleneni yazmak bir anlamda yaşama anlam katmaktır. Bu yüzden yazmayı sever gerilla, yazarak tarihe bir not düşmek ister.

Bazen bu yüce yaşamdaki ilk adımlarını, ilk zorluklarını, ilk sevinçlerini, ilk eylemini kısacası tüm ilklerini yazar. Bazen bir yoldaşının gözlerinde gördüğü kendi güzelliğini, yoldaşının yüreğinde gizlenen gerçekliği yazar.

Bazen de yitirdiği can yoldaşını...

Canımızdan can olanları yazmak, onlara dair birkaç sözü bir araya getirmek çoğu zaman zor gelir bizlere... Anlatamayız, dilimiz dönmez. Belki de onların yarattığı hakikati dillendirmeye gücümüz yetmez. Ama biliriz yine de anlatmak gerek onları, onlara dair yaşanmışlıkları. Onlar, evrenin daha aydınlık olabilmesi için kendilerini birer ateş topuna dönüştürenlerdir. Onlar, hakikatin bütünlük kazanması için kendilerini milyonlarca defa bölüp parçalayanlardır. Bu yüzden onları yazmak bir anlamda yaşamın, evrenin hakikatini yazmaktır.

Bu güzelliklere dair anlatımlarla nakş olur **Şehit Günceleri...**

Fiziksel anlamda bizden uzaklara giden yoldaşlarımız bize yazdıkları güncelerle hem yaşanmışlıklarını hem hayallerini, umutlarını hem de yüreklerini emanet bıraktılar. Güncelerinde yazdıkları her cümle anlam yüklü. Bu anlam dünyasına beraber yol almaya çalışmalı, her sayfada onlarla anlam bütünlüğüne kavuşmalıyız. Öyle güzel, öyle yalın anlatmışlar ki her şeyi, bize yalnızca okumak, kavramak ve yaşamak kalıyor. Yani onların yolunda özgürleşmek kalıyor. Onların yaşadıkları bizlere ışık olan gerçekliklerdir. Her bir satırda kendimizi daha fazla özgürlüğe yakın hissedeceğiz. Çünkü yazılan her cümle özgürlüğe dair atılmış bir adım misali sayfaların satırlarında yol alıyor...

Gelin hep beraber bu sayfalarda özgürlüğe doğru yol alalım...

PKK ŞEHİT ÇALIŞMALARI KOMİTESİ

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

GELHAT GABAR (ERCAN KAYA)

Adı Soyadı: Ercan KAYA

Kod Adı: Gelhat GABAR

Doğum Tarihi ve Yeri: Siirt

Anne Adı: Siti

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 1992 \ Siirt

Şehadet Tarihi ve Yeri: 30.10.2014 \ Kobani

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Gabar

Bugün televizyonda düşmanın Gabar Alanı'na yoğun bir operasyon başlattığı haberi duydum. Bu haberi duyduğumda Gabar'da yaşadığım eski günlere gittim. Gerillanın kutsal mekânı olan Gabar'da 1995 yılına kadar çok yoğun operasyonlar yaşanıyordu. Gabar'ın en önemli özelliği arazinin gerillaya elverişli olmasıdır, sanki gerilla için kalemle çizilmiş bir arazidir. Ormanlıkları, kayalıkları, bağ ve bahçelerinin içine ordu da girse gerillaya ciddi bir darbe vuramaz. Tabii gerilla kurallarından uzaklaşmazsa. Düşman yıllardır Gabar'da operasyon yapıyor, orayı düşürebilmek için özel politikalar uyguluyor, bazen stratejik tepeleri sabit tutuyor. Kürdistan'da boşalttığı köylere halkın geri dönmesine izin veriyor ama Gabar 'daki köylere izin vermiyor. Ona rağmen gerillayı Gabar' dan çıkaramamış ve oradan sökmemiştir.

Gabar'ın başka bir özelliği de orada şehit düşen arkadaşların yarattığı manevi değerlerdir. Başta Agîd arkadaş, Adıl, Sabri Gulo, Gülbahar, Deniz Muş, Zınar Mardin ve isimlerini bu deftere yazsam defterin yapraklarının yetmeyeceği kadar şehit düşen yoldaşlar var. İnsanı oraya bağlayan da başta Agîd ve Adıl arkadaşların şahsında orada şehit düşen arkadaşların yarattığı bağlılıktı. Bir de Gabar'a âşık olanlar var. Tıpkı Erdal (Engin Sincar) yoldaş gibi. Onun sık sık tekrarladığı bir söz vardı. Belki de bu sözdür Gabar'ı en iyi anlatan: 'Eğer Gabar'ı görmediysen, yaşamı ve emeği tanıyorum demeyeceksin. Gabar'ın kendisi yaşamdır, emektir.' Bir amentüydü bu sözü. Bizler de derin bir manevi güç yaratıyordu. Düşman da o manevi değerden korktuğu için sürekli Gabar alanına yönelip düşürmek istiyor, ama bunu hiçbir zaman başaramayacak.

Beni Gabar'a bağlayan da başta manevi değerlerimiz olan şehitlerimizdir. Bir insan küçükken köyünde doğup büyüdüğü zaman köyü bir çölün ortasında da olsa oraya bağlanır. Bu biraz da insanın doğasında gelişen bir olaydır. Çünkü orada yaşadığı şeyler var, onu bağlayan değerler var, onun için sürekli aklının bir köşesinde unutulmaz bir hatıra olarak kalıyor. Beni Gabar'a bağlayan da bu anılardır: Orada on yıl kaldım, oranın her türlü zorluğunu yaşadım; iyi günlerini, kötü günlerini yaşadım. Bazen aç, bazen susuz, bazen de karnı tok. Bazen düşmanla çatışıp akşam olunca da hiç görüntü vermeden düşmanın içinden çıkmak, bazen sen düşmanı sıkıştırıyorsun düşman senin çemberinden çıkmak istiyor, bazen gündüz ortasında düşmana sızma yapıyorsun, bazen de yaşanan erzak sıkıntısından dolayı saatlerce arazide av yapabilmek için pusuda duruyorsun. Ama yaşanan tüm sıkıntıları yoldaşlığın güzel yanları ile aşabiliyorsun. Orada komutan

Adıllar'ın savaşçılığını yaptım ve yanımda şehit düşen onlarca arkadaşın yoldaşlığını yaptım. Beni oraya bağlayan bu manevi değerlerdir.

Yine aynı yıl yani 1995'in sonbaharında bölük olarak Garisa bölgesine geçtik. Orada da bazı eylemler yapıldı. Sonbaharda Çaçe alanında kalıyorduk, düşmanın operasyon hazırlıkları vardı. Piro ve Gire Niskê Tepeleri düşman tarafından sabit tutulmuştu ve oralara havadan yığınak yapılıyordu. Çaçe alanında operasyon kapsamlı olabilir diye kendimizi Besta alanına verecektik. Gire Mısto boğazına ulaşmadan gece saatlerinde baktık düşman kendisini boğazdan Besta 'ya bırakıyor. Biz de geri gelip kendimizi Hut köyünün yukarısına verdik ve o gün orada bekledik. Akşama doğru kendimizi Herekol alanına verecektik. Önümüzden bir manga arkadaş gitmişti. Onlar önceden düşmanı fark etmemişler, düşmanı fark ettiklerinde sızma yapıyorlar. Mevzinin içine girince bakıyorlar askerlerin hepsi yatmış. Arkadaşlar silahları kaldırdıklarında bakıyorlar ki askerler silahlarını ayaklarına bağlamışlar. Arkadaşlar silahların bağlı olduğunu fark edince tekrar bırakıyorlar. Bir iki saat sonra bize ulaşıp bize olayı anlattıklarında hemen bir grup arkadaş gidip sızma yaptı ve orada bir mevzii imha ederek yanlarında 3 tane G-3 silahı getirip geldiler. Savaş böyle acımasızdır; kim hata ve duyarsızlık yaparsa bunu canıyla ödüyor.

Şehitlik

Bir yılı daha geride bıraktık. On beş gündür 2014 yılına girmiş bulunuyoruz. İnsan bazen zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmıyor. Bu yıl da diğer yıllardan farklıydı. 2012 yılı Devrimci Halk Savaşı yoğun pratiklerle geçti ve bu pratikler sonuç alıcıydı. Bu durum düşmanda bir gerilemeyi yarattı. 2013 yılının başlarında Önderliğimizle diyalog süreçleri başlatıldı. Bunun sonucunda ateşkes ve geri çekilme kararları alındı. İşin aslı bu düşmana bu konuda hiçbir güvenim yok. Bunun da bir taktik olduğunu ve bizleri oyalamak için geliştirdiklerini düşünüyorum. Önderliğimiz de bu durumun farkında. Önderliğimiz barış, diyalog ve demokrasinin geliştirilmesi için iğne ucu kadar fırsat varsa bunu en iyi şekilde değerlendirmek istemektedir.

Bu süreç baharda başladı, araziler açılmıştı. Karlar eriyordu, bahar tüm güzelliğini gösteriyordu. Cudî dağının her tarafından derin vadilerine birbirini kovalarcasına sular akıyordu. Hemen hemen yirmi yıl olmuştu Cudî dağına siviller rahat gelip gitmemişlerdi. Ama şimdi Cudî'nin yüksek yerlerine sanki kafesten çıkmış, özgürlüğüne kavuşmuş kuşlar gibi insanlar şehirlerden Cudî'ye akın ediyorlar. Bundan birkaç ay önce birisi ava da dahil gelseydi hiç açık hareket etmezdi. Düşman bir

köylüyü uzaktan bile görseydi kobra, uçak ve havanlarla 'teröristtir' diye vururdu. Ama şimdi sanki düşmana inat olsun diye Cudî dağının zirvelerine Sefine 'ye, Lawke Xerib'e, Çele Jehr'in her yerine çıkmış bağırıyorlar. Bazıları Sefine'ye çıkıp Silopi'nin, Şırnak'ın karşısına geçmiş telefonlarla konuşup; "artık ben özgürüm, bir şekilde gezebiliyorum. Artık dağlar da özgür" diyor. Bazıları fotoğraf çekiyor, bazıları sirik, soryaz ve çeşit çeşit ot topluyor. Bazıları da yılların özlemiyle gelip bu arazilerde arkadaşları görmek için köşe bucak dolaşüyor ve avazı çıktığı kadar bağırıp arkadaşlara sesleniyor. Bazı analar Silopi ve başka şehirlerden yemekler yapmış, sırtlarına alıp Cudî'nin Navseri'ne gelmişlerdi. Bazıları bizi hemen buluyor bazıları da bizi bulmayınca getirdikleri eşyaları geri götürüyorlardı. Cudî'nin her tarafına akın akın insanlar geliyorlardı.

Gördüğümüz bu durum karşısında insan duygulanıyor, yılların özlemiyle kısa bir sürede olsa gerilla ve halk iç içedir. Biz de bu süreçte hem halkı karşılamaya çalışıyoruz hem de kendi çalışmalarımızı yürütüyoruz. İlk ve en önemli çalışmamız şehitlik çalışması oluyor. Daha önceki yıllarda şehit düşen arkadaşların cenaze yerlerini tespit edip onları şehitliğe topluyoruz.

Şehitlerimiz manevi değerlerimizdir onlar bu vatan, bu topraklar için ve bu halk için gözünü kırpmadan kahramanca savaşıp ölümsüzler kervanına katılmışlardır. Şahadete ulaşmak şimdilik bize nasip olmadı. Belki birçok insana nasip olmaz da ama şehitlerimize olan bağlılığımızı göstermek için onların yolunda yürüyeceğiz. Şimdi de şehitlerimize layık olacak bir şehitliği yapmaya çalışacağız. Koşullar zor olabilir. Şehitliğin yerini Lawke Xerib'de Cudî'nin Navserinde tarihi bir yerde yapacağız. Cudî'de belki yüzlerce şehit arkadaşın cenazesi var. Bundan yirmi yıl hatta yirmi yıldan da önce şehit düşmüş arkadaşların cenazeleri var. Birçok arkadaşın cenazesi ise kayıptır. Birçok arkadaşın nerde ve nasıl şehit düştüğünü bilmiyoruz. İlginç bir durum ama burada şehit düşen birçok arkadaş şehit düşmeden önce şehit düştüklerinde Cudî'de Lawke Xerib'de gömülmeyi vasiyet etmiş. Bu bizim için bir emirdir, bu emri de en iyi şekilde yerine getireceğiz.

Lawke Xerib tarihi bir yerdir ama düşman harabeye çevirmiş. Biz yapılan tahribatları düzeltmeye ve yeniden onarmaya çalışacağız. Burada yapacağımız şehitliğe Şehit Cuma Biliki'nin adını vereceğiz. Cuma arkadaş 1994'te Cudî sorumlusuydu, o zaman şehit düşmüştü. Arkadaşlar ilk olarak şehit Cuma'nın cenazesini bu şehitliğe getirmişlerdi. Biz şehitliği öyle güzel yapmaya çalışacağız ki, her yıl binlerce insan her yerden buraya ziyarete gelecekler. Bu şehitlikler

RÊBER APO: “ŞEHÎT YAŞAMDIR”

Kürdistan tarihine mal olacaktır. Şehitlerimize layık olmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Onlar bizler için yol gösterici, beynimizi ve yüreğimizi aydınlatan ışık olmuşlardır.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

DOZA WELAT (ÖZLEM SEYHAN)

Adı Soyadı: Özlem SEYHAN

Kod Adı: Doza WELAT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1983 \ Mardin

Anne Adı: Nuriye

Baba Adı: Hasan

Katılım Tarihi ve Yeri: 1996 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 24.11.2016 \ Amed-Lice

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Kar Macerası...

2016 yılına giriş ile birlikte yoğun bir kar yağışı başladı ve devam ediyor. Dokuz gün oldu hala aralıksız olarak bu kar yağışı sürüyor. Görüntü ve kamuflaj kaygımız olsa da, zorunlu olarak iki defadır mangaların üzerini temizlemeye gidiyoruz. Bu duruma kar macerası mı diyeyim yoksa kar belası mı bilemiyorum. Lakin başım bu kar ile hep dertte. 2012'de Dola Koke'deki çığ faciasından sonra bu sefer de Muş Güney'de benzer bir facia yaşadık. Yedi kişilik arkadaş grubumuz büyük bir heyecan ve coşkuyla bizleri bekleyen fırtınadan habersiz kış kampımızın yoluna koyulduk. Yola girdiğimizde kar az yağıyordu. Bu yüzden de biz acaba arkamızda iz bırakıyor muyuzdur kaygısını yaşıyorduk. Bizler yukarı doğru ilerledikçe fırtınanın şiddetini daha keskin bir şekilde hissetmeye başlamıştık. Bu esnada ellerimiz silaha değdiği zaman ellerimiz donup kalıyordu. Neredeyse buz tutmuştu. Konuşma yetimizi bile kaybetmek üzereydik.

Biraz ilerimizdeki boğazı gören arkadaşlar sevinçten uçacak gibi oldular. Tabi biraz sonra bizleri bekleyen maceradan haberleri yoktu. Ben ve Amed arkadaş önden yürüyorduk. Hava aşırı sisli olduğu için önümüzü doğru düzgün göremiyorduk. Bir süre yolu bulmama kaygısı bile yaşadık. Karın üst tabakası oldukça yumuşaktı. Bu yüzden bizler kara batıyorduk. Ne yapmamız gerektiği konusunda kendi aramızda konuşurken birden ayağımızın altındaki karın eridiğini fark ettim. Bir yandan altımızdaki kar kayıyordu, bir yandan da yukarıdan üzerimize doğru gelen kar bizleri geri geri götürüyordu. Arkada kalan arkadaşların sesini duyduk birden. Ağd arkadaş; "heval, buradayız Xiriş arkadaş karın altında kaldı" diye bağırmaya başlamıştı. Hızla onların olduğu yöne doğru ilerledik. Ağd yoldaşa yardım ederek kar altında kalan yoldaşımızı çıkardık. Arkadaşlar epey zorlanmıştı. Soğuktan hareket edemez hale gelmiştik. Ne yöne doğru gitmemiz gerektiğini de tam olarak bilemiyorduk. Bir süre sonra yönümüzü bulduk. Tehlikeli bir yürüyüşten sonra sabah saat 05:00'te eski kamp yerimize ulaşabildik.

O kadar yorgun ve bitkindik ki, bir an önce kendimizi ısıtmak ve dinlenmek istiyorduk. Hemen odun sobamızın bulunduğu mangaya gittik. Soba vardı ama odunlarımız yoktu. Biz de mangada bulunan eski bir ranzayı bozduk ve bunun odunları ile sobamızı yaktık. Tabii böylesi bir şans Kuzey alanında herkese nasip olmaz. Bu arada hava açıldığı ve yağış durduğu için soba keyfimiz yarım saat sürdü. Tabii içinde bulunduğumuz zorunlu şartlardan dolayı hepimiz aynı mangada kaldık ve ancak bizim deyimimiz ile xewa mirişka yapabildik. Başımıza gelen gelmişti. Asıl bundan sonra ne olacaktı ben onu merak ediyordum. Bir

yandan erzakımız tükenmek üzereydi bir yandan kış kampımıza gitmemiz gerekiyordu. Anlaşılan şansızlık bizleri bırakmayacaktı. Gün boyu başımızdan geçen olayları birbirimize anlatıp bazı durumlara gülerken, arkadaşlar yaşadığımız bu duruma; Birinci Sarı Kamış Seferi' adı vermişlerdi. Gerçekten de öyleydi. Tam bir sefer gibiydi. Tabii bu Sarı Kamış Seferi'nin bir de ikincisi vardı.

Bu yüzden de havanın bulutlanmasını bekliyorduk. Ama bulutlu hava bir türlü gelmiyordu. Bir de hiç birimiz doğru düzgün yolu da bilmiyorduk. Bu sefer daha tedbirli olmalıydık. Kendimizi hazırlarken, başımıza gelebilecek felaketleri de hesaplayarak yola koyulduk. Yeni ve zorlu bir yolculuktan sonra kış kampımıza ulaştık. Tabii kampa ulaşmanın sevinci bir yana yorgunluğu bir yanaydı. İnsan kış ayında böylesi durumları yaşadığında baharın bir an önce gelmesini bekliyor. Bahar bizleri azad edecek diye düşünüyorum. Kuşların cıvıltısı, doğanın yeniden doğuşu özgürlük değil de nedir?

Yoldaşlık

Yoldaşlık nede güzel bir kavram. Bazen yalnızlık duygusuna kapıldığımda yoldaşlarımı anmadan, aramadan, özlemeden yapamıyorum. Her biri ayrı bir güzellikte. Bu güzel yoldaşlarımı, onlarla geçirdiğim anları bazen kendi içimden geçiriyorum bazen de yanımda yakınımnda bulunan diğer güzel yoldaşlarımla paylaşıyorum. Yaptığımız sohbetlerin misafiri oluyorlar. Acabaların yanında, neredeler, ne yapıyorlar gibi sorular gelip dayanıyor yürek kapıma. Yoldaşlarımla yaşadığım anılara sarılıyorum çoğu zaman. Bazen bir göreve giderken yorulduğumu fark eden bir yoldaşım tutuyor ellerimden, bazen yükümü hafifletmek üzere yükümü sırtlıyor bir başkası. Bir eylem dönüşü yaralarımı sarıyor, anımda biriken teri elindeki eski, yıpranmış bir mendil ile siliyor. Acılarımızı, sevinçlerimizi, mutluluklarımızı paylaşıyoruz. Ekmek gibi, su gibi... her şey yoldaş ile güzel, yaşam yoldaşınla paylaştıkça güzel...

PKK'li olmak bir ayrıcalıktır demekten geçemiyorum. Gerçekten de PKK olmasaydı böyle arkadaşlıkları dünyanın neresinde bulabilirdik ya da bulunur muydu? Ben hiç sanmıyorum. Arkadaşlığı, hevalığı tanımlayacak sözcükleri bulmak zor. Hele gerçekleşen bu yoldaşlık, arkadaşlık PKK içerisindeyse ben bu yoldaşlığa; yıkılmaz dağların, yıkılmaz arkadaşlıkları diyorum. Yoldaşlıklar da bizde dağlar kadar sağlam, dağlar kadar korunaklıdır. Hele başını bir yoldaşının omzuna koyduğunda bulduğun huzurun tarifi zor olsa gerek. Yoldaşlık birbirinin

yüreğinde iz bırakmak ise her yoldaşımın bende izi apayrı. Her birini apayrı özlüyor, seviyorum. İyi ki buradayız. İyi PKK'deyiz...

Böylesi büyük yoldaşlıkları yaşadktan sonra bizden ayrılıp yıldızlar ülkesine yol alan yoldaşlarımızın yarattığı acıyı tanımlamak en zor olanı oluyor. Tıpkı bugün şahadet haberini duyduğum on iki can yoldaş gibi. On iki hayat bugün toprağa düştü... bu erken gidişin nereyeydi Rençber yoldaş? Hani yeniden buluşacaktık? Mêrdîn ve Amed arasındaki engelleri kaldıracak ve ayrılmamacasına kavuşturacaktık bu toprakları? Esmer yüzlü, temiz ve özlü yoldaşım şahadetini duyduğumdan beri o gülen yüzün, gülen gözlerin gitmiyor hiç gözlerimin önünden. Bu güzel yaşam için sarf ettiğin her sözcük bir kere daha kulaklarımda çınlıyor.

Rençber yoldaş; daha birkaç gün önce buradaki arkadaşlara senden ve şehit Mazlum arkadaştan bahsetmiştim. Neler yaptığınızı, nasıl olduğunuzu merak etmiştim ve bu duygularımı yoldaşlarımla da paylaşmıştım. Aslında bir şeyler olduğunu hissetmedim desem yalan olur. Belki de yoldaşlık budur. Nerede olursak olalım birbirimizi hissetmektir yoldaşlık. Şimdi bizlere düşen mücadele bayrağını bırakmışınız yerden almak ve devam ettirmektir. Zaferi bu topraklara getirmek boynumuzun borcudur. Siz rahat yatın. Sizler hiçbir zaman bizden uzaklara gitmezsiniz. Çünkü bizler buna izin vermeyiz. Siz güzel yoldaşlarımız her zaman yüreklerimizin en derininde yaşıyor olacaksınız.

Uzat ellerini ellerime
Verelim el ele
Gidelim bu şehirden
Bu  ehir sessiz
Bu  ehir soğuk
Kimsesiz, durgun ve yorgun
 syan, çığlıklar  ehri bu  ehir
Aydınlatalım bu geceyi
 ı lıklarına  ı lık
 syanına isyan ekelim bu ak am
Sessizli ine ses verelim
Eritelim buz tutmuş yürekleri
Y re imizin ateşiyle
Gözlerindeki umutla ye ertelim
Tüm yorgun canları
G zelle tirelim tüm  irkinliklere inat
Sen umut dolu gözlerinle
Ver elini elime bu gece
 zg rl k halayına duralım
G rle tirelim yanan ateşi zılgıtlar eşliğinde
Haykıralım içimizdeki yarım kalmış tüm  ocuklu umuzu
Yeter ki zamansız olmasın ayrılıklar

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

HAKİ GARZAN (YUNUS TOPDEMİR)

Adı Soyadı: Yunus TOPDEMİR

Kod Adı: Haki GARZAN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1985 \ Siirt

Anne Adı: Nezahat

Baba Adı: Abdulcelil

Katılım Tarihi ve Yeri: 2002 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 2010 \ Erzincan

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Zılgıt

Zılgıtlarda gizliydi tüm güzellikler. İnalararak yaratmak istediğı her şey zılgıtlarda gizliydi. Özgürlüğü çağırıyordu analarımızın ve kadınlarımızın zılgıtları...

Zılgıt neydi? Niye tilili çekerci kadınlar? Kimi zaman öfkelerini kimi zaman sevgilerini tilili ile anlatırlardı sevgilerini. Ve birçok zaman zılgıtlarla, tililiyle giderlerdi ölüme. Bu bir isyandı aslında. Baskıya, zulme, köleliğe, eşitsizliğe, teslimiyete karşı bir isyan, bir karşı koyuştu bu. Direnişe çekiyor zılgıtlar. Kadınlar zılgıtlarıyla sesleniyorlar tarihe. Onlardan alınan, çalınan tarihi zılgıtlarla çağırırlar. Tıpkı Beritan'ın teslim olmamak için kendini Xakurke dağlarının uçurumundan zılgıt çekerek sonsuzluğa savurması gibi...

Onun uçurum başındaki çığığı özgürlüğe çağırıydı.

Beritan yoldaş benim için, bizim için bir yaşam, özgürlük çizgisidir. O, bizim özgürlük onurumuzdur. Zılanların, Beritanların direnişi, fedai duruşları bizlerin özgürlüğe olan inancını daha da büyütüyor. İçinde bulunduğumuz bu savaş gerçekliğinde her gün yeni Beritanlar, Zılanlar, Agitler doğuyor. Belki ihanetler de yaşanıyor ama bu bizim için esas olan değil. Çünkü ihanet edenler Güzel İnsan'ın da söylediğı gibi; "onlar kendi özgürlük inançlarına ihanet ediyorlar." PKK'yi PKK yapan bunlar değildir zaten. Belki birçok kişi PKK'ye katılabilir ama herkes PKK'li olamaz. Bizler PKK'li olmaya gelmiş ve bunun mücadelesini veren insanlarız. Çünkü biliyoruz; hakikatimiz bu yaşamda gizli. Özümüz bu partinin yarattığı yüce değerlerde gizli ve biz bu parti için ne yaparsak yapalım azdır. Bizler özgürlük için bedel vermeye gelmiş insanlarız. O yüzden de zılgıtlarımız özgürlüğe dair olmalıdır.

Bir de zılgıtlarımız aşka, sevgiye dair olmalıdır.

Yaşanacak bir sevd aarıyordum, karanlığa terk edilmiş zaman ve mekânda. Acaba böylesi bir zamanda yaşanır mıydı gerçek sevdalar?

Sevgiye, yaşama, özgürlüğe tüm duygu ve düşüncelere şekil verenler vardı bu zaman diliminde. Bir de bununla da yetinmiyor, tarihe de yönelmiş ve zamanı aleyhimize çevirmeye çalışıyorlardı. İnsanda sevgiye dair ne varsa hafızalardan silmeye çalışıyorlardı adeta. İnsanlar sahte aşk, sevgi söylemleriyle avutulmakta, kandırılmaktadır. Toplumsallıktan uzak, bireylerin şahsına indirgenmiş sözde bir aşktan bahsedilip duruluyor. Oysaki aşk olgusu toplumsal bir olgudur. Toplumsallık yoksa, gerçek anlamda aşk da yoktur. Bugüne kadar yaratılan insanlığa dair yaratılan değerleri yok sayarak yaşama bir şekil vermeye çalışanlar vardı. Bunlar hakikati yok etmeye çalışanlardı. Onlar her saldırdığında hakikat sevgisi ile dolu olan bizler direneceğiz. Bu

yaşamda sevgiye, gerçeğe, aşka, özgürlüğe dair ne varsa yeninden can bulacaktır. Bu yaşamı özülle buluşturmamız gerekir. Bunun için hayallerimizden, düşlerimizden, ütopyalarımızdan ve amaçlarımızdan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz. Böylesi dönemlerde zaman bir kılıç gibidir. O seni keser ve bitirir. Bu yüzden var gücümüzle hayallerimizin, hakikatimizin peşinden gitmeliyiz. Ancak o zaman gerçek sevgiye ulaşabiliriz. Ancak o zaman insanlığa gerçek bir aşk, özgür bir yaşam miras bırakabiliriz.

O zaman her daim zılgıtlarımız aşka ve özgürlüğe dair olsun...

Berfin...

Berfin...

Şakaklara doğru masumca dağılmış kaşları. Bakışları hüznle öfkenin karıştığı bir yeşil derya. Yalnız duruşu ile bir çocuğu anımsatıyor bu isim bana. Bir de yamaçlarda birikmiş karları. Dağlardaki mor kayalıkları. İssız mezarları ve ihanete uğramış insanları anımsatıyor.

Bu ismi duyduğumda ben bir Kürt oluyorum. Horlanan, hırpalanan, bela yıldırımlarıyla vurulan bir ırkın çocuğuyum ben.

Öfkeliyim.

Yalnızım.

Bu ismi duyduğumda ben bir Kürdüm.

Ben bu ismi duyduğumda bir türkü olurum.

Bir ağıt olurum dağ başlarında.

Bir kaval sesi olur yeryüzünden gökyüzüne doğru bir ezgi misali süzülürüm.

İhanete uğradım her dem.

Hain ben oldum.

Çocuklarımı katlettiler gözlerimin önünde.

Katil ben oldum.

Evi yıkılan ben, sürgüne giden yine ben.

Bu yüzden Berfin dendiğinde ben bir Kürt oluyorum.

Ve ben artık isyanı türkülerden bekliyorum.

Şimdi adı yasak şehirler var.

İsimlerimiz yasak yurtlar var.

Oysaki Berfin yalnızca kardelen çiçeği demek.

Çocuklarımıza bu ismi koymak bile yasak.

İşe bu yüzden ben de bir Berfin çiçeği olmak istiyorum. Tüm zorluklara rağmen inançla, iradeyle yüzümü güneşe dönmek ve yeni güne 'merhaba' demek istiyorum.

Merhaba doğan güneş, merhaba güzel yarınlar...

Evet biz güzel yarınlara açık, biz güzel yarınlara kendini adanmış insanlarız. Ama  yle bir düşman gerçekliğimiz var ki bizlere her türlü çirkinliği dayatmak istiyor.   te bugün bu yazıyı yazarken bir yandan yaşamın güzelliklerini düşündüm diğer yandan da yaşamı  irkinle tirmek isteyenlerin gerçekliklerini. Aslında gördüğümüz eğitim de bu konudaki yoğunla malarımı etkiledi. Kafamda bir çelişki olarak duran birçok şeyin cevabını bu eğitimler sayesinde bulabiliyorum. Yaşadığımız dünyada anlam ve hissi yaratmak çok önemli.  nsanlık ancak bu şekilde  zg rle ebilir. Ne diyor Güzel  nsan: "Anlamın ve hissin yarattığı insan en güzel insandır."

Bu yüzden bizler düşmana inat anlam dünyamızı geliştirmeli, his dünyamızdan bir an bile ödün vermemeliyiz. Beynimizi ve yüreğimizi  nderliğin  zg r yaşam felsefesi ile donatmalıyız ki daha  zg r bir yaşamı yaratabilelim. Bu zor en az bir Ber in çiçeğinin ba ını karlar altından çıkartıp g ne le selamla ması kadar zor. Ama buna değer. Tüm zorluklar bir Ber in misali g ne le bulu maya, kucakla maya değer...

Üstü açık bir hapishane yaratmışlar
Bu dünya denilen alemde
İnsanları uyarmamız, tanrıları çıldırtıyor adeta
Sonumuz sadece çağdaş Bedreddinler gibi olsa da
Bize düşen anılara denk, direnişi sergilemek
Bu üstü açık hapishanede belki de atılan en meçhul adımdı.
Sonucu pek bilinmese de
Ya da pirin sonuna benzetilse de
Biz halkın bir parçasıyız
Ve yolda ilerleriz hakka
Ne kadar bize dayatılsa da
Biz köleliği ilelebet reddediyoruz.
Mezopotamya topraklarında
Yeniden doğuş inancıyla
İnsanlık adına
Gerçeğe, güzele ve adalete inandık
Ve kendimizi buna adadık.
Biz bu hakikatin militanlarıyız.
Bizler güzel günlerin inancıyla savaşan
Kendini güzelliğe adayan
Apo'cu militanlarız
Haki Garzan

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

HELİN MARDİN (GÜLİSTAN ÖNEN)

Adı Soyadı: Gülistan ÖNEN

Kod Adı: Helin MARDİN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1990 \ Mardin

Anne Adı: Remziye

Baba Adı: Yusuf

Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 \ Dersim

Şehadet Tarihi ve Yeri: 16.10.2015 \ Dersim

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

İlklerimin Mekânı Ahpanos

Hani derler ya ilkler ve başlangıçlar farklıdır, gerçekten de öyledir. Çünkü ilkler derin izler, derin duygular bırakır bizde, yoğunluk oluşturur yürekte. Ben de Dersim’in en sarp, en asi, en derin vadisi Ahpanos ‘ta ilk eğitimimi aldım. Dağlarda yürümeyi, silah kullanmayı, ateş yakmayı, ot toplamayı, kış hazırlıkları için atlarla yük getirmeyi öğrendim. Aslında o kadar çok şey öğrendim ki... Gerillanın az imkanlarla ne kadar çok şey yarattığını, başardığını çok kısa zamanda kavradım. Tüm bu yaşananlar bana mucizevi geliyor. Bu yaşamda olduğum için hem çok şanslıyım hem de çok mutluyum. Belki fiziki olarak zorlanmalarım var fakat arkadaşlardan aldığım güç, moral, inanç, beni daha da iradeleştiriyor. Ağır yükler altında patikalardan geçerken ya da bir tepeye tırmanırken her zorlandığımda arkadaşlar ‘‘Haydi Heval Helin başaracaksın’’ dediği zaman büyük bir moral ve güç alıyorum. Böylece bu yaşama olan bağlılığım artıyor. Şu ana kadar yazdıklarım Ahpanos'taki ilk tecrübelerimdi ama ben artık üçüncü kışa giriyorum. Bu yıl geri çekilme süreci yaşandı. Bu durum üzerimizde büyük bir ağırlık ve etki yarattı. Sanki içimden bir parça koptu. Çünkü bu dağlardan ayrılmak çok zordu. Belki buradan çok arkadaş gitti ama buna rağmen birçok yerde arkadaş var. Biz de on beş kadın arkadaş bu kışın Ahpanos ‘ta özgün üstleneceğiz. İlk defa özgün kampta kalacağım için çok mutluyum. Bu dağların kucığında, güzel dağ keçileriyle birlikte yaşamak oldukça heyecan vericidir. Evet, bu heybetli dağların bir tarafı zirvesinde fırtınaların estiği Merga Çakaran, bir tarafı Alişer ve Zarife’nin diyarı Tujık Baba bir tarafı da yiğit cesur Dersim kızının, zalimlerin eline geçmemek için kendilerini uçurumlardan attıkları İksor Kayalıkları. Biz de böyle her yeri tarih kokan bir kampta üstleneceğiz. En güzeli de uçurumlarda kelebekleşen kızlar ve anaların topraklarında olmamızdır.

Özgün kamp bileşenimiz çok hoş ve değerli arkadaşlardır. Aynı ayrı zaman ve mekanlarda yer alsak da yine aynı ortamda yer almak güzel. Heval Jindar’la öz savunma biriminde birlikte kaldık. Ondan çok şey öğrendim. Yaşam dolu. Zorluklar ve koşullar karşısında ne olursa olsun her zaman gülen ve güç veren bir arkadaş. Heval Delila, Heval Nuda ile de aynı süreçte katıldık. İki de örgüte bağlı, dürüst, fedakâr

arkadaşlardır. Şimdiden kamp çalışmalarına canla başla katılıyorlar. Yine bu kampta Şilan arkadaşın da yer almasını isterim. Batıya gitme ihtimali var. Kampımızda kalırsa her zaman bize moral, coşku verir. O kadar doğal, içten ve samimi ki. Her gün o tiz sesinden kaynaklı şakalaşıyoruz. İşte arkadaşları yaza yaza bitiremedim. Biraz da kadın gücü, kadın teri, kadın emeğiyle uğraştığımız kampımızdan bahsetmek istiyorum. Arkadaşlar daha önce bu noktada kalmış ama yine de güvenlik açısından iyi bir yer. Arkadaşlar kampın dış kamuflajını büyük bir titizlikle bitirdiler. Etrafında herhangi bir operasyona karşı sağlam mevziler yaptılar. Tabii kampımızın içini aylar dağıttığı için arkadaşlar büyük bir operasyon ile onarım işlerine giriştiler. Onarım işleri bitmiş şu an kampın estetik bölümüyle ilgileniyorlar. Biz dışarıda olan arkadaşlar da büyük bir gayret ile kış için odun toplamaya çalışıyoruz. Bu çalışmaları en sağlıklı şekilde yürütmek için 'rojbaş'tan akşam çökünceye kadar keşfimizi yapıyoruz. Güvenlik ve keşif noktasında oldukça duyarlı olmaya çalışıyoruz. Odun çekimi esnasında o kadar güzel görüntü ve karele yaşanıyor ki, insan durup seyretmekten kendini alamıyor. Hepimiz tek sıra halinde sürekli bir koşuşturma içinde olan atom karıncalar gibiyiz. Önderliğimizin de dediği gibi: “Çalışmak Özgürlüktür”. İşte biz de özgürlük mekânı dağlarımızda özgürce yaşamak için çabalıyor, emek harcıyoruz.

Tanrıça Zilan’ın İnancıyla Yaşamak

Güz mevsiminin son günlerini yaşıyoruz. Doğa ana kendini yağmurların akışına bırakmış, sisler her tarafımızı sarıp sarmalamış, göz gözü görmüyor. En ilginç olanı Tujık Dağı kayalıklarının hiçbir sisin örtemediği. O kadar yüksek, o kadar heyetli, asi ve sarp ki; büyülenmemek elde değil. Havanın sisli olması Dersim Dağlarına farklı bir güzellik ve görüntü katıyor. Böylesi havalarda hiç durmadan çalışmak ve yine çalışmak Dersim gerillasının vazgeçilmezi. Düşman üstlenmemizi engellemek için elinden geleni yapıyor, biz de gerilla kurallarına en iyi şekilde uyarak çalışmaları başarıya ulaştırmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bir gerilla için kurallar başarının anahtarıdır. Kadın arkadaşlar tüm gücünü seferber etmiş, durmadan kamp yeri ve gömmeler arasında büyük bir coşkuyla çalışıyorlardı. Bazı

arkadaşlar ağır yük almak ve diğer arkadaşların zorlanmaması için önceden gömme yerine koşarak gelirlerdi. Arkadaşlar bana karşı da bu fedakarlığı gösteriliyordu. Tabi bunu kabullenmedim ve daha büyük bir hırsla katıldım. Belki arkadaşların fedakarlığı, düşünceli yaklaşımı insanda büyük bir etki, bağlılık yaratıyor ama ben de en kısa sürede kendimi her koşula uyarlayabilmeliyim. Zorluklarla yaşamayı bilmek gerekir. Tanrıçamız Zılan da bu topraklarda, dağlarda, patikalarda, tepelerde az ter dökmeydi. Yürüyüşlerde, göreve gitmelerde, yük taşımada çok zorlansa da hiçbir zaman pes etmedi. Her zaman büyük bir hırs, irade ve iddia ile zorlukların üzerine gitti. İşte ben de bu felsefeyle zorlukların üzerine gitmeyi öğreniyor ve bunun beni güçlendireceğine inanıyorum. Ve şu bir hakikattir ki, bu dağlarda gerillacılık yapmanın özünü sağlayan kadınların iradesidir. Erzaklarımızı çektikten sonra üstlenme çalışmalarımız tümünden bitti. Kış boyunca sağlıklı eğitim görmek için kampımız amade diyebilirim.

Tüm hazırlıklarımız bitmişti ki Heval Ferhat Dersim ve Heval Rezan yanımıza geldiler. Bizden kamp erzaklarını çekmemiz için yardım istediler. Onlar da şimdiye kadar durmadan çalıştılar. Fakat kamp yapımı bayağı zorladı arkadaşları ve hala işleri var. O yüzden yere kar düşmeden bütün işlerinin bitmesi gerekiyordu. Biz de hemen işe koyulduk. Nasıl ki bizim kamp için çalıştıysak erkek arkadaşların kampı için de öyle çalışıp erzaklarını çektik. Gerçekten yoldaşlık böylesi günlerde daha çok hissediliyor daha güçlü bağlar oluşturuyor. Erkek arkadaşlar çalışma coşkumuzdan oldukça etkilendiler. Heval Baran Dersim bu kampın sorumlusuydu. Her birimize “Heval deste we sagbe ” diyordu. Erzak çekimini akşam olmadan bitirdik. Biz belli bir yere bırakıyor, ondan sonrasını arkadaşlar çekiyordu. Zaten kamp yerine götüremezdik, güvenlik için iyi olmazdı. Bu kamptaki arkadaşların da bileşimi tecrübeli ve oldukça değerli arkadaşlar. Daha önceden Heval Kemal, Heval Mahir, Heval Renas, Heval Şoreşle beraber kalmıştık. Heval Şoreş, Heval Renas ile aynı üniversiteydik ve birlikte katıldık. Birikimli, moralli, bağlı arkadaşlardırlar. Eğitim sürecinde iyi katılacaklarını düşünüyorum. Heval Kurtay alanımıza bu sene geldi, sabotajcıdır. Erkek arkadaşlar kışın sabotaj eğitim görecekler biz de baharın göreceğiz. İyi bir sabotajcı olmak isterim. İstemim,

yoğunlaşmalarım var. Eğer sabotajcı olursam mayınlarımla düşmanı tarumar etmek istiyorum. İlk eylemimi Şehit Beritan, Şehit Medeni, Şehit Cesur anısına yapmak istiyorum. Bu kış eğitimindeki yoğunlaşmalarımın temel eksenini Önderliğimiz ve şehitlerimiz olacak. Şehitlerimizin izinde yürümek başarıya ve özgürlüğe yürümektir.

Ey Dersim
Sen y re imde derin bir sevda
Sonu bitmeyen a ksın
Yaşam sınavımda bile ana
Koşulsuz  etin m cadelemsin
Zorluklar karşısında manevi gücüm
Y re imin dehlizlerine ı ksın
Hakikat yolculu umda pusulam
Anlamly y r y  lerimin
Do u  mecrasısın.
Ve ben
Asi dağlarında özgürlük bir arayı ısıyım...
30.11.2013 \ Ahpanos

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

İSYAN KOÇGİRİ (BİRSEN KAYA)

Adı Soyadı: Birsên KAYA

Kod Adı: İsyân KOÇGİRİ

Doğum Tarihi ve Yeri: 1990 \ İstanbul

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Mustafa

Katılım Tarihi ve Yeri: 2009 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.10.2015 \ Amed-Lice

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yıldızların Sonsuzluğunda

Gece inceden inceye çökmeye başladı. Yıldızlar yanı başımızda sanki. Onlar bizi seyre dururken bizleri, bizler de umutlarımızı almış onları izlemeye dururuz. Az önce nöbetçiydim. Nöbetteki yalnızlığımı paylaşıyorum yıldızlarla. Yıldızların farklı bir dinlendiriciliği var. Ne kendimi ne de yıldızları ötekileştirmiyorum. Aksine onlarla bir bütünün elzem parçaları olduğumuzu düşünüyorum. Derinleşiyor birbirimize sevdalı bakışlarımız ve yeri, göğü inletiyor; tüm evreni kıskandırırçasına. Ne de güzelsiniz yıldızlar ve dinlendirici. Bakışlarımız ve yüreğimiz sizin o derinliğinize aşık ve görkeminize.

Bazen sizi bakışlarımla okşuyorum, hissediyor musunuz? Bazen size doğru akışımı fark ediyor musunuz? Zihin nehrinden yamaçlarınıza süzülerek geliyorum. Sizin güzelliğinizle esen rüzgârın serin esintisini yitirmemek için parça parça tadıyorum her an'ı. Sonra tılsımınızın etkisinde gölgenize sığınıyorum. Her gece bir defa daha size koşup karanlığın içindeki aydınlığınıza ulaşmaya çalışıyorum. Yıldızların evrenin nöbetini tuttuğunu düşünüyorum. Onlar evrenin nöbetini tutarken ben onlarla birlikte tüm evreni kucaklıyorum. Ey yıldızlar, sizde çok ama çok gizemlisiniz. İnsanı, evreni kıskandıran, soluk kesen bir güzelliğiniz var. Bu evrende sizden daha güzel ve gizemli olan ne var diye sorsalar, Önderliğimiz var derim. Önderliğimizin ışığı dünyayı tüm ışıklardan daha çok aydınlatıyor. Bizler Önderliğimizin ışığında aydınlanıyor, onun güzelliğinde ruh kazanıyoruz. O, bizlere kendisi ile beraber evrenin tüm güzelliklerini ve değerlerini sunandır. Bu yüzden bizim ona karşı olan sevgimiz sonsuzdur. Işık kadar, aydınlık kadar sonsuz.

Aslında Yıldızları seyretmek her yerde güzel ama dağlarda, dağların doruklarında seyretmek çok daha güzel. Ee bir de seyrettiğimiz mekân Kuru Jaro'nun dorukları ise insanın duyguları çok daha fazla kabarıyor. Kuru Jaro'nun yalnızca geceleri değil, gündüzleri de yani güneşin gün doğumu da muhteşem. Özellikle de saatlerce yürüyüp zirveye ulaştığında o yeni yeni doğan güneşin ısıltıları yüzüne vurmaya görsün sanki gözlerinle birlikte yüreğin ve ruhun da aydınlanıyor. Bir de o aydınlığın yanında bahar kokusunu yayan çiçeklerin muhteşem kokusu adeta ruhunu besler. O çiçeklerin renkleri ise gönül gözünü doyurmaya yeter. Gönülün tıpkı o çiçekler gibi rengarenk bir bahara dönüşür.

Bu dağları, dağlı bir kadın olmayı çok seviyorum. Gerillaya katıldıktan sonra anladım ki, en çok dağlara yakışıyor ve dağlar ile anlam buluyor. Aslında bütünlük sağlıyor dersek daha iyi olur. Dağlar bana zaten öncesinden de hep bir kadını daha doğrusu anayı anımsatırdı.

Ana gibi koruyan, kollayan ve kucak açan. Ve kadınların da hep dağ gibi olmaları gerektiğini düşünürdüm. Dağ gibi baş dik, kendinden emin ve yaşamı kucaklayıp sarmalayan... ah bu yıldızlı gece bana ne kadar da çok şeyin çağrışımını yaptı. Zaten bu günlerde birçok şey üzerine yoğunlaşıyorum. Örneğin yıldız Kürtçe 'de Star ya da Sterk'tir. Bu aynı zamanda bir tanrıça. Ayrıca dağların tanrıçası da var Ninhursag. Yani doğa kadın ile müthiş bir özdeşlik taşımaktadır. Bu yüzden de yaşamın anlamını doğada, özellikle dağlarda ve kadınlarda aramalıyız.

Dağ yaşamı bizler de bir tutku haline gelmelidir. Belki şu an paylaştıklarım duygularımın çok az bir kısmı. Çünkü ben yalnızca yıldızlara değil, dağlara, taşlara, ovalara, toprağa, kırlara, çiçeklere, gökyüzünün mavisine, kızılıllığına, kuşlara, börtü böceğe yani evrene dair ne varsa hepsine büyük bir hayranlık duyuyorum. İçinde bulunduğum yaşam coşkusuyla da, bu savaşın içinde yer almak ve daha özgür, daha yaşanılabilir bir dünyayı yaratmanın mücadelesini vermek istiyorum. Bu konuda hem kendime hem de sayısı binleri aşan yoldaşlarıma sonsuz inanıyorum... Biliyorum ki onlar ne gündüzün ne de gecenin karanlıkların içinde kaybolmasına izin vermeyecek, her günü güneşli her geceyi yıldızlı kılacaklar. Ne yüreklerde ne de beyinlerde karanlığa yer bırakmayacaklar...

Son zamanlarda en çok yaptığım şeylerden birisi ya bir ağaç dibi ya da güzel bir kayalık bulup kısa bir süre de olsa oturmak ve şu çok sevdiğim şarkıyı söylemek oluyor.

"Dost cemalin benzer güneşe, aya
Bakamam yüzüne, yandırır beni
Aşığı kül eyler sendeki siya
Gonca güller gibi soldurur beni"

Severek dinlediğim bu şarkının sözleri nede güzel anlatıyor PKK insanın güzelliğini. Bu şarkının sözleri bizim birbirimize yoldaşça yaşadığımız duyguları dillendiriyor. Parti içinde yoldaşlarımıza karşı duyduğumuz sevgiyi anlatmaya sözcükler yetmez. Bana göre şarkılar, türküler, şiirler, evrenin izdüşümü olabilmek için büyük bir çırpınış içinde. Tanımı, tarifi yapılamayan öyle çok olgu ve gerçeklik var ki, bunların anlamını şarkılarda, türkülerde, şiirlerde bulmaya çalışıyoruz. Anlam arayışını bir de toplumsallık içerisinde yapmaya çalışıyoruz. Bizdeki yoldaşlık ilişkileri en güzel toplumsallık ilişkileridir. Yoldaşlık sevginin, güzelliğin ve aşkın en temel özelliğidir. Bu yüzden yoldaşlık ilişkilerinde aşkı yakalayanlar bir ömre âşık olurlar ve ilaç olurlar yaraya. Belki de bundandır bu şarkıyı bu kadar çok sevmem. PKK ile insan bakılamayacak, kıyılamayacak denli ihtişamlı bir güzellik

kazanıyor. İnsan bu yoldaşlık ilişkileri ile çok büyük bir değer kazanıyor. Ne diyordu bilge insan; PKK kişileri yaratmaz, PKK değerleri yaşatır. Yaratılan bu değerler ise yaşamımızı, toplumsallığımızı yaratır. İnsan ilişkilerinin neredeyse tükenme noktasına geldiği bu yüzyılda böylesi değerleri yaratmak ve yaşatmak önemlidir.

Bu değerleri yaratmak için savaşılan mücadele eden yüzlerce yoldaşımız oldu ve hepsi bu değerler uğruna ölümü göze aldılar. Bizler de bugün, bu yoldaşlarımızın yarattığı değerlere sahip çıkmalı, bu değerleri her yerde yaşamsallaştırmalıyız. Çok yoğun bir süre içinden geçiyoruz ve sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Ben de kendimi bu temelde sürece hazırlıyor ve başarıya kilitliyorum. Sürece en doğru şekilde katılıp bu yoldaşlarımın intikamını almak ve düşmanı kalbinden vurmak istiyorum. Sonsuzluğa yol alan yoldaşlarımın intikamını aldıkça kendimi daha iyi hissedeceğim. Onlarla ortak adımlarla özgürlüğe ulaşacağım.

PKK'nin yaşam tarzı oldum olası ilgimi çeken bir yaşam tarzıydı. PKK tüm güzelliği ile karşımda duruyordu. İçinde yaşadığım sistem ise her geçen gün beni biraz daha boğuyordu. Bir an önce bu sistemden kurtulmak istiyordum. Kurtuluşu ise PKK'de buldum. Katıldığım ilk andan itibaren birçok şey beni çok fazla şaşırtmıştır. Böylesi bir düzeyi yakalayan bir partinin ne kadar büyük bir parti olduğunu düşündüm. Benim için gerilla öze dönüşü ifade etmektedir. Gerilla da her şey daha kolektiftir. Parti eğitimleri Önderlik kurumunu ifade etmektedir. Düşünce ve eylem birleştiği zaman anlam da açığa çıkıyor. Anlama ulaşmak ise insana çok büyük bir huzur vermektedir. İnsan bu yaşamda öğrendiği her yeni şeyde kendisini çok daha huzurlu hissetmektedir. Geleceğe dair hedeflerim var ve bunlar büyük hedefler. Ama ben bu hedeflere ezbere ulaşmak istemiyorum. Bu yüzden benim için anlam çok önemli bir kavram olmaktadır. Anlamı da en çok şehitlerimizin yaşamında bulmaya çalışıyorum. Tıpkı Zilan yoldaş gibi bizim de her zaman anlamlı yaşamın ardından koşmamız gerekiyor. Bu uğurda birçok güzel yoldaşımız kendilerini feda ettiler. Zilan'a yoldaş olmayı başardılar. Bu güzel insanlar var oldukça özgür yaşam bir hayal değil, hakikatin kendisi olmaktadır. Tıpkı Bilge İnsan'ın dediği gibi: "hakikat aşktır, aşk özgür yaşam" bizlerde özgür yaşamı yaratmak için büyük bir aşk ile savaşağız, ta ki özgür yaşamın kendisi olan Güneşimiz ile buluşana dek...

 ehit Ekin Anısına...

Gözlerime görünen ilk yıldıza
G ne çıkmayı bekleyen güneşe
Seni anlatmak
Baharın ilk taze  i e ine
Yaşama gözlerini yeni a an  ocuklara
Senin d nyanı anlatabilmek
Büyük eyleme yürüyen sava c yı
Senin eylemini
Senin co kunu
Bir türkü, bir şiir gibi
Seni seslendirir, seni
Ne güzel Ekin deyince
Yolda lar birleşir, bir araya gelir
Orada senin çarkın  almaya ba lar
Yıldızlar toplanır sesinle
Ne güzel güne senin  arkınla uyanmak
Sakin günü g l   nle bozmak
Ne gözle seni y re ime hep nak edebilmek
Ne asil bir duygudur senin yoldaşın olabilmek
Seninle yol almak,
Yolda  olabilmek...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

SEMA KOÇER (MUHSİNE ETE)

Adı Soyadı: Muhsine ETE

Kod Adı: Sema KOÇER

Doğum Tarihi ve Yeri: Siirt

Anne Adı: Xoxe

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ Siirt

Şehadet Tarihi ve Yeri: 05.08.2009 \ Hakkari

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Botan Zozanlarında Gerilla Olmak...

Sonbaharın insana hüznü veren bir yanı var derler ya bu çok doğru. Biz hemen hemen her yıl bu özleme dönüşen hüznü yaşıyoruz. Bir de bu sonbaharın bizim için farklı bir anlamı daha var, o da daha fazla dikkatli ve gizli hareket etmek zorunda olduğumuzdur. Ağaçların dallarında kalan son yapraklar da dökülmeden kış kampımızı bitirmek zorundayız. Yaklaşık elli kişilik bir grupla kışın eğitim göreceğimiz kampımızı yapıyoruz. Bu yılki üstlenmemiz her zamankinden daha zor çünkü son bir aydır düşman sınır karakollarından havan ve obüslerle Zap ve Avaşın hattını vuruyor. Onlar durunca da savaş uçakları geliyor. Ha bir de son bir yıldır keşif uçakları dolaşıyor ama tüm bunlara rağmen biz irademizle bu uçakları da boşa çıkartıyoruz. Bazen bize bakınca karıncalar geliyor aklıma herkes öyle bir aşkla işe koyuluyor ki anlatamam... belki de bunun nedeni bu kadar yoğun saldırılar karşısında direnmek ve mücadeleye devam etmek zorunda olduğumuzu bilmemizdir, zaten başka türlü de özgürlük yakalanamaz. İşlere moral ve coşku ile katılmak en az düşmanı savaş sahasında boşa çıkartmak kadar önemlidir. Arkadaşlar kendi aralarında bir operasyon olabileceği ihtimalini tartışıyor. Eski tecrübeli olan arkadaşlar ne zaman düşman bir alana operasyon düzenlemek istese o alanı böyle yoğun bir biçimde vuruyor sonrasında da operasyon başlatıyor. Aslında bu güçlü bir olasılık ve birçok arkadaş keşke gelseler diyor.

Sayının hayli kabarık olmasından kaynaklı manga yerlerini yapanlar, mutfak fırın depo vb. yerleri yapan gruplar olarak ayrıştık ve her grup harıl harıl çalışıyor. Her grup diğerinden önce bitirme peşinde, ihtiyacımız olan malzemelerin az olmasından kaynaklı her grubun diğer grupların elindeki demir başlara sızma yapması çalışmalara aksiyon katıyor. Eh, haliyle bir rekabet ortamında elimizdeki malzemeler de her gruba yetismeyince komik şeyler ortaya çıkıyor. Geceden kürek ve kazmaları saklayanlar her yerde çuval bulmaya çalışanlar. Asıl ilginç gelense bitiren gruplar bir diğer gruplara yardım ediyor. Haliyle şu soru geliyor aklıma; madem bitirip bir diğer gruba yardım edeceğiz niye bu kadar aceleyle bitirme yarışı var? Gerillada öyle ilginç şeyler var ki ilk etapta anlam vermekte zorlansam da yaşamı tanıdıkça daha iyi anlıyorum. Yoldaşlarımız işlerini bir an önce bitirmek için yarışsalar da bir an bile düşünmeden, hiçbir çıkar beklemeden birbirlerine canı gönülden yardım etmeye hazırdırlar. Özgürlük dağlarına geldiğimden beri ilk kez kamp yapma çalışmasına katılıyorum. Zor ama zevkli bir çalışma. Pratik çalışmalarda arkadaşlara uyum sağlamakta hiç zorlanmıyorum. Arkadaşlar da; “heval Sema sen koçersin, koçerler

gerilla yaşamına çok yabancı değildiler' diyerek takılıyorlar. Aslında bu bir bakıma doğru. Bir koçer kızı olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. En büyük hayalim hep dolaştığım Botan zozanlarında(yaylarında) bu kez de gerilla olarak dolaşmak. Ve öyle hissediyorum ki bu eğitim devresinden sonra bu hayalim gerçekleşecek.

Zap Operasyonu

Herkes etraftaki fazla eşyaları kaldırıyor. Raxtlar, silahlar, cephane gözden geçiriliyor ve gruplara ayrılıyor. Düşman bizden iki -üç saat uzaktaki Küçük Cîlo ve T Harfî alanlarına girmiş. Orada bulunan güçle temas yaşanmış. Bu bilgiden sonra alanda yoğun bir hareketlilik başladı. Bizde kendimizi çevredeki stratejik tepelere yerleştireceğiz. Bazı gruplar yola çıktı bile. Biz iki grup kaldık ve bizde birazdan çıkacağız. Aramızda birçok yeni arkadaş var ve birçoğumuz ilk defa düşman ile karşı karşıya geleceğiz. Yanımızda eski arkadaşlar var. Grubumdaki en eski arkadaşlar Revan Cîlo, Mazlum Amed, Ercan Serhat, Kamuran Goyi arkadaşlardır. Ha, bir de yakınımızda kalan bir birim kadın arkadaş da grubumuza dahil. Orda da Şerda Mazlum, Şilan Goyi, Valentina Axin ve Nuda Gever arkadaşlar var. Yani gruplarımız güçlü tecrübeli arkadaşlardan oluşuyor. Özellikle kadın arkadaşların varlığı bana güç veriyor. Bizde yola koyulduk ve boğaza gidecek ekip yine tepede kalacak gruplar belirlendi. Bizim grubun gece yarısından sonra harekete geçeceği söylendi. Sabırsızlanıyor, bir an önce mevzileneceğimiz tepeye gitmek istiyorum ama planlama böyle, çünkü arazide bizim dışımızda da arkadaşlar var. Bundan dolayı herkesin hareket alanı ve zamanı belirgin olmalı. Akşam saat 10:00 gibi heval Revan beni yanına çağırarak; “heval Sema sen ve dört erkek arkadaş şimdi tepeye gideceksiniz, sabaha karşı da biz geleceğiz, grup komutanınız da Kamuran arkadaşdır” dedi. Tepeye vardığımızda bizim dışımızda da bir grup arkadaşla karşılaştık onlarda tedbir alıp tepede mevzilenmişlerdi. Sabah keşif saatinde Kamuran arkadaş kendisini kaldırmamızı istemişti. Gidip onu kaldırdım ancak bir türlü uyuyamadım diğer arkadaşlar tepenin hemen altında bekliyorlardı. Hava aydınlandıkça keşif daha iyi yapılıyordu heval Kamuran keşif yerinde elinde dürbünüyle etraftaki tepeleri kontrol ediyordu. Şu an için bir şey yok ancak kimse hareket serbest talimatı gelmeden hareket etmiyor. Heval Kamuran’ın içi rahat değildi. Onu huzursuz eden bir şey vardı. Bu durum hal hareketlerinden de anlaşılıyordu. Zirvedeki kayalıkların arasında hareketsiz bekliyorduk. Hemen iki üç yüz metre aşağımızda ise kayalıklar vardı. Kamuran arkadaş birden kendini eğdi ve elindeki dürbünü bırakıp; “heval aşağıda düşman var” demesiyle

hepimiz toparlanıp sızmalı bir şekilde düşmanın olduğu tarafa bakmak için gittik. Askerlerin bulundukları yerde oturduğundan onları fark edebilmek için dikkatlice bakmak gerekiyordu. Ancak ayağa kalktıklarında onları daha iyi fark ettik. Tek sıra halinde bizim bulunduğumuz zirvedeki kayalıklara doğru yola koyuldular. Onları fark etmeseydik en fazla beş on dakika sonra iç içe girecektik. Kamuran arkadaş atik bir biçimde aşağıdaki arkadaşları bilgilendirdi ve bizi mevzilendirdi. Ben de onunla aynı mevzideydim. İlk kez düşmanla böyle bir temas yaşayacağımdan kalbim hızla çarpıyordu. Saniyeler içerisinde kafamdan düşman geldiğinde onu nasıl vuracağımı, nasıl davranacağımı, soğukkanlılığımı nasıl korumam gerektiğini aklımdan geçirdim ve kendimce planlamalar yaptım. Heval Kamuran ise benim tecrübesiz olduğumu bildiğinden 'bak heval Sema ne olursa olsun soğukkanlı olacaksın ve benden kopmayacaksın. Ne dersem onu yap, gerçi sen koşersin. Koçerler savaşta çok iyidirler. Senin de öyle olduğundan eminim. Ben gidip diğer arkadaşları da kontrol edeceğim hemen dönerim, sen düşmanın hareketini iyi takip et" diyerek diğer mevzileri kontrol etmek için yanımdan ayrıldı.

O gün düşmanla ilk çatışmamı yaşadım ve düşmanı etkili bir biçimde vurduk. Çatışma yaklaşık yarım saat kadar sürdü. Düşmanın kayıpları olduğunu biliyorduk. Gözlerimizin önünde düşen askerlerin sayısının kaç olduğunu kimse tam olarak söyleyemedi. Ancak biz de geri çekilmede bir arkadaşımızı şehit verdik. Şubat ayının zorlu hava koşullarına, sürekli başımızın üzerinde gezinen kobralara, keşif ve savaş uçaklarına rağmen bizi alt edemediler. Zap Operasyonu Türk ordusu için yıkılışın ve yenilginin adresi oldu. Ancak dokuz gün dayanabildiler ve arkalarına bile bakmadan kaçtıklarını tüm dünya gördü. Dünyanın ve NATO'nun büyük ordularından olduğunu iddia eden Türk ordusu PKK gerillasının direnişçiliği ve savaşçılığı karşısında büyük bir yenilgi yaşadı...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ŞOREŞ KONYA (ERKAN YALÇIN)

Adı Soyadı: Erkan YALÇIN

Kod Adı: Şoreş Konya

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 \ Konya

Anne Adı: Arife

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 1997 \ Balkanlar

Şehadet Tarihi ve Yeri: 11.05.2006 \ Botan-Gabar

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Geçmişin Derinliklerine Yolculuk

Ya amımızın bir parçası haline dönüşen nöbet sıramı bitirip noktaya döndükten sonra elime kitabımı alıp bir ağacın altında oturup okumaya ba ladım. Kitap okuyordum ama çevremdeki doğa güzelliklerini de izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Ağaçların arasında yemyeşil bir doğa ve berrak bir gökyüzü... gökyüzünün yalnızca mavi olmadığına bu dağlarda tanık oldum. Doğanın salt görünen olmadığını, güzellikleri görebilmek için yürek gözü ile bakmak gerektiğini de bu dağlarda öğrendim. Kısacası bu dağlarda öyle şeyler öğrendim ki, yaşama sı dırmaya  alı tı ça yeni şeylere yer açmak zorunda kaldım. Ben bu d   ve düşüncelerin içindeyken yanıma gelen bir arkadaş; " ore  arkadaş seni ne zaman görsem okuyorsun" diyerek takıldı. Ben de gülümseyerek, okumak lazım heval, okumak anlamak ve uygulamak...'

Bu sözlerden sonra tartı mamız epey koyula tı. Bana dair merak ettiği pek çok soruyu ardı ardına sormaya ba ladı. En çok merak ettiği konu ise benim Konya'da yani onun deyimi ile sürgünde b y meme rağmen hala Kürtlük  zelliklerimi koruyor olu umdu. Bu konuda soru üzerine soru soruyordu. Ben de ona; 'heval bu olağanüstü bir şey değil ki, ben olmam gereken gibiyim' diyerek cevap verdim. Gülümsedim. Aslında doğru söylüyordu; bizler sürgünde Kürdistan ve halk gerçekliğinden de koparılmı tık. Halk gerçekliğinden kopuk olmam mücadele içindeki duru umu da etkiledi. Bu zaman zaman kendisini gösteren bir durumdu. Bunu açmak ve  z m  yakalamak da benim için temel bir araçtı. Bu yüzden de bu yolda ımız bana bu tarz sorular yöneltirken oldukça haklıydı. Düşman Kürtleri, Kürtlere dair özellikleri yok etmek için her şeyi yapıyor; özellikle de sürgündeki Kürt halkına yönelip asimile etmeye çalışıyordu. Ama ne yaparsa yapsın bizleri ülkemizden, da larımızdan koparamıyordu.

Ben Kürdistan'ın da ını, ta ını, suyunu, havasını, toprağını, çamurunu her  eyini ama her  eyini çok seviyorum. Benim için Gabar neyse Dersim de odur. Bu ülkeyi, bu ülkenin güzel insanlarını her şeyi ile seviyorum.  nderli i okudukça, kendimi, halkımı tanıdıkça bu ülkeye bu yaşama olan ba lılı ım daha da artıyor. Bu partiye katılmak ve onun bir militanı olmak benim için olağanüstü bir durum. Kendimi her zaman uzun soluklu bir yolculuğa ba lamı  gibi hissediyorum. Ba ladı ım ve sonsuza dek sürmesini istediğim bu güzel yolculuk bana bazen çok uzun bazen de çok kısa gelmektedir.

'97 yılında ba lamı tı bu yolculuk. Hiç tanımadı ım kendimi hep yabancı hissettiğim bir ülkeye, Yunanistan'a doğru ilerlemi ti yolum. Yolculu umun başlangıcından  nderli in dergahına ulaşana kadar

içimde hep büyük bir heyecan taşıdım. Önderliğin yanına ulaştığımda ise yüreğim yerinden çıkacakmış gibi olmuştum. Onu görmek, onu yakından tanımak, yaşamına ve güzelliğine tanık olmak benim için olağanüstü bir şanstı. Ben de yakalamış olduğum bu şansı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordum. Önderliğin her hareketi, kullandığı her söz benim için takip edilmesi ve anlamlandırılması gereken durumlardır. Onu tanıdıkça ona olan hayranlığım daha da büyüyordu.

Önderlik sahasından ayrılıp ülkeye geldiğimde Kuzey topraklarına geçmeyi çok istedim ama uzun bir süre bu isteğim gerçekleşmedi. Dört yıla yakın Haftanın'de kaldım. Haftanın alanı aslında Botan alanı gibi... Botan'dan bir parça diye biliriz. Xantur, Keşan, Orê, Perax, Xabur Suyu ve daha birçok yer olağanüstü güzelliklere sahip.

... Neyse, nerden nereye? Kitap okumak üzere başlayan eylemselliğim, yanıma gelen arkadaşın sorduğu sorular ile birden bire uzun ve anlamlı bir yolculuğa dönüştü. Uzun bir süredir yaşamadığım kadar düşsel ve düşünsel bir yolculuk ve yoğunluk yaşadım. Bu çok güzel bir yolculuktu. Bundan dolayı da okuduğum kitabı bitirir bitirmez, elime aldığım kalem ile bu anlara dair birkaç kelam yazmak ve güzel anları tarihe bırakmak istedim...

Şu anda Metina alanındayım. Metina Sonbaharın serin esintisi altında oturmuş, günlük yaşam ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan yoldaşların hareketliliğini gözlemliyorum. Her yer sarı yapraklara bürünmüş, yaz sıcaklığının yerini serin bir hava almış. Bu mevsimin de en az diğer mevsimler gibi kendine has bir güzelliği var. O da insanı en az diğer mevsimler gibi kendisine bağlıyor. Bu mevsim güzelliğine bir de Metina'nın kendine has güzelliği eklenince her şey daha da güzel oluyor. Bu alanda her yeri seviyorum ama Kani Reş alanını daha bir başka seviyorum diyebilirim. Kani Reş, Metina dağının en güzel çeşmelerinden biri olarak tanınır. Koca bir kaya parçasının altında fokur fokur kaynayarak doğal bir küçük havuz oluşturan bu asil çeşmenin suyu muhteşemdir. Kaya altından küçük titreşimli dalgalar çizerek akan bu çeşmenin başucunda birkaç incir ağacı vardır. Narin, pürüzsüz dallarıyla çeşmeye gölgesini bahşeden incir ağaçları çeşmenin güzelliğine güzellik katmış diyebilirim. Çeşme suyu oldukça soğuk. Şimdi bu mevsimde daha da soğuk oluyor. Bu güzel Metina 'da sevmediğim şey ise kırmızı toprağın çamura dönüşmesidir. O çamur insanın ayağına bulaştığında öyle zorlanıyoruz ki, bazen illallah ediyoruz.

Metina'nın adına ve tarihine dair birçok şey duydum. Metina coğrafik olarak Behdinan bölgesinde yer almaktadır. Bedirxan'ın Botan beyliği döneminde beyliğin sınırları Amediye 'ye kadar genişlemiştir. İki suyun

yani Xabur ve Zap Suyu'nun arasındadır. Hakk ri ile Behdinan arasında tarihi ve coğrafik olarak benzer kültür özellikleri vardır. A iretleri akrabadırlar. Behdinan dağları da eskiden Hakk ri coğrafyasının bir parçasıdır. Kuşkusuz Metina denilen dağ silsilesi ve etekleri Behdinan bölgesinin önemli yerlerinden biridir. Amediye, Bamerni, Kani Masi arasında sıkışıp kalmış bir dağ silsilesidir. Zirvelerine çıktığımızda hemen hemen her yeri görebiliyoruz. Zagroslar, Zap, Gar , Haftanın coğrafiyaları uzaktan seyrettirir kendisini. Şiddetli, dondurucu bir havası vardır. Yaz mevsimindeyse kızgın sıcağ  inat, meydan okurcasına, soğuk rüzgarlarını başından eksik etmez.

Aslında bu günlerde hummalı bir çalışmanın içindeyiz. Çünkü mevsim sonbahar olunca kışa hazırlıkta bir zorunluluk haline geliyor. Kış hazırlıklarının başında üstlenme faaliyetleri gelmektedir.  stelenme için ihtiyacımız olan malzemeler geldikten sonra bizler de elimize kazmayı, k reğ  alıp mangalar yapmaya başladık. Böylesi bir yoğunluğ  içinde yorgunluk olmasına oluyor ama bu yorgunluğ n üstesinden yüksek morale geliyoruz. Kimse i  yaparken yüzünü asmıyor, yorgunluğ nu dile getirmiyor. Tüm arkadaşlar bu çalışmayı bir an önce bitirmek ve en sağlam şekilde kış kampına geçmek istiyor.

Bir de bu yılki eğitimler daha çok  nderlik Savunmaları'nın okunması olacağı için hepimiz daha da sabırsızlanıyoruz. Önderlik savunmalarının gelmesi ve bizlerin bu savunmalar ekseninde eğitim görecek olmamız bizleri daha da sabırsız kılıyor. Ben de kendimi bu kış yoğun bir eğitim ile gelecek pratiğ e hazırlamak istiyorum. Uzun süredir kendimi Kuzey sahasına hazırlıyorum. Şimdiye kadar Kuzey'e gitmek için birçok defa öneride bulundum ama önerim kabul edilmedi.  nderliğ e yanıt olmak, onun çizgisinde yürümek için  ehitlerimizi kendime örnek almak,  ehitlerimizin izinde yürümek ve onların yaşımlarını örnek almak en temel amacımdır. Bu çerçevede yoğunlaşıp derinle erek Kuzey alanına gitmek istiyorum. Kendimde geri gördüğüm k leliğ  köklü olarak açmak ve geri olan her  eyeye karşı mücadele etmek de en temel gayemdir. Bu konuda kendime güveniyorum. Partimizin bana verdiği her türlü görev ve sorumluluğ  yerine getirmek için büyük mücadele vermeye hazırım.

 ehit Hacı (Molla Kaynak) Anısına

Gün selama durdu

Gece ıııltılı bir gece
Venüs bir ay parçası gökte
Evrenin tüm yıldızlarını avuçlayıp gözlerimle
Yerle tirdim y re ime
Yolda ım yaralı bir özgürlük sava cısı
Yaralı, yorgun bir güvercin misali
Koymu  ba ını g  s me
Soluk alı  bile soluksuz bırakıyor düşmanı
Ben paylaşmanın güzelliğini
Dünyaya 'merhaba' diyen bir  ocuk  ı lı ına
Benzetebilirim  imdi
Bu yürek tümden bana ait değil
Yaralı yolda ım, sana da ait değil
Peki kimin bu yürek?
Bir elmayı bölüp, bir cevizin taze kabuğunu soyup yer gibi
 l m  de payla abilsem seninle
Anlatsana d  lerimin yolda ı neredesin  imdi
Y rek atı larına e  bir mevzide
Kurşun mu sıkıyorsun düşmana
Ya da bir sabah çıkarken dönmemek üzere evinden
 pmeyi unuttu un anneni mi  p yorsun
Ak saçlarından
Y re inin içinden yıldızları sayıyorsun belki
Neredesin  imdi
Senin için tüm kopartılmı  çiçekleri yeniden ye ertebilirim
Bir anda içip evreni
Yeni yaşamı yaratabilirim

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ARJİN ÇEM (ZEYNEP KATAR)

Adı Soyadı: Zeynep KATAR

Kod Adı: Arjin ÇEM

Doğum Tarihi ve Yeri: Bitlis

Anne Adı: Azize

Baba Adı: Mustafa

Katılım Tarihi ve Yeri: 2004 \ Bitlis

Şehadet Tarihi ve Yeri: 28.05.2008 \ Tendürek

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Serhat’a Yolculuktan Bir Gün

Gerillacılık şiir gibi yaşamaya benzer. Her anı bir serüven, aşkla yoğrulan bir destan olur. Gülümsemeler kulağa hoş gelen senfoniye anımsatır. Özgürlüğün somutlaşması bu olsa gerek.

Bütün arkadaşlar yorgunluğunu gidermenin uygun yolu olarak suya girmeyi denediler. Bulunduğumuz nokta Zagros gücüne bağlı bir taburun kışın üslenme yaptığı yer. Bulunduğumuz yer, benim hayal ettiğim cennet bahçesine çok benziyor. Kürdistan coğrafyası, Peygamberlere ilham kaynağı olan cennet misali. Asi dağları, dünyanın hiçbir yerinde bulunmayan coğrafyasına has çiçekleriyle bir dünya harikasıdır. Gök kuşağında yerini alan ve almayan bütün renklerin en canlısı bu topraklarda mevcuttur. Zagroslardayız; İskender’e geçit vermeyen, yabancıya kucak açmayan, dostu yüreğinde yer veren Zagros’ta. Anlatmakla bu güzelliği yansıtabilmek mümkün değil. Zagrosları görmek ve yaşamak gerekir. Bu eşsiz kutsallığı, toprağını avucuna alarak hissetmeli. Bunca yiğidin, genç yüreklerin uğruna canını verdiği vatan parçasının, acısına ve mutluluğuna ortak olunmalı. Binlerce fidanın yaşamına mal olan bu cennetin özgür yarınlar için değişimini görmek gerekir.

Evet, cennet bahçesindeyiz. Burada yaratıcılık hemen devreye giriyor. Gerillanın ortak hisleri aynı noktada birleşiyor. Akşam yemeği için onca yorgunluğa rağmen sarma yapma görüşü herkesi harekete geçiriyor. Erkek arkadaşlar asma yapraklarını toplamak için üç grup çıkardılar. Kadın arkadaşlar içini hazırlamak için hemen doğal bir görevlendirmeye harekete geçtiler. Sarmalar sarılırken, çok muhteşem bir görüntü ortaya çıktı. Grup grup oturup bilen bilmeyen herkes sarıyor. Kaç gündür en olmadık yerde fotoğrafımızı çeken Çiya arkadaşına harika pozlar veriliyor. Ancak ne yazık ki makine hazır olmadığından verilen pozlar tarihe mal edilemiyor. Yazdığım bu günlüğe inan yaşadığımız her dakikayı yansıtmak istiyorum. Fakat tam yansıtamayacağımı da biliyorum. Onun için elimden geldiğince her şeyi geçirmeye çalışacağım. Akşam yemeği yendikten sonra herkes közün başına oturup bağdaş kurmuş. Karargâhta yarım kalan morale burada devam edilmek isteniyor. Benim gibi közün başına oturup şarkı söylemeye âşık olan biri için bu kaçırılır mı? Geç saatlere kadar şarkı söyledik. Bazılarımız közün

etrafında bazılarımız da mangaya geçip yattık. Gece soğuk havadan dolayı birkaç defa uyansam da yine güzel bir uyku çektim. Sabah kahvaltı vb. derken arkadaşlar öğlen için tekrar sarma sarmayı planladılar. Bu defa daha örgütlü daha hazırlıklıydık. Fotoğraflar çekildi; tarihe iz bırakacak görüntüler alındı.

...

Televizyonun karşısına geçip haberleri izledik. Kürdistan halkı her yerde fidan diyor. Amara yolculuğu bu yıl da çok görkemli. Bu yılki yeni doğuş kutlamalarına Önderliğin sağlığı damgasını vurdu. Halkın çok net olan duruşu karşısında heyecan yaşamamak zor. Önderliğin portreleri her yerde. “Bijî Serok Apo” sloganları her dilde. Halk, Önderliğin doğum gününü Kürt halkını, kadınların yeniden doğuş günü olarak bayram havasında kutluyor.

Başkanım; doğum günün tüm kadınlara armağanıdır. Karanlığa inat aydınlığın temsili oldun tüm ezilenlere. Özgürlüğün yol göstericisi, yeni yaşamın adı oldun. Varlığınla bizi yalancı sistem güçlerine karşı bir güç konumuna getirdin. Bizi köklerimiz üzerinde kendimize ait olarak yeniden yarattın. Bulunduğun koşulların amansızlığına rağmen direnişin bizleri doğru çizgiye çekiyor. Bizler senin yalnızlığını gideremedik. Sen bizim yüreğimiz, bilincimiz, varlığımızsın. Senin önderliğinde halkın özgürlüğüne kendini adayan PKK’nin bir militanı olmak bana onur veriyor. Bu yüzden de size söz veriyorum ki, hem size hem şehitlere hem partiye hem de halkımıza layık olmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Sizin yaşama, insana olan bağlılığınız bizi en büyük mücadelelere sevk etmektedir. Ve bu yazımı sizin yaşam ve devrim üzerine olan o güzel sözleriniz ile sonlandırmak istiyorum.

“En büyük saadetin kâşâneli köşklerde değil yeşil çevreli kulübemsi mekânda olduğuna inanıyorum. Doğayı tüm renkleri sesleri ve anlamları içinde dinleyerek bütünleşerek, yaşamın erdemine ulaşacağına inanıyorum. Gerçek ilerlemenin dar kentlerde ve iktidar otoritelerinden geçmediğine tersine bunların en büyük hastalık kaynağı olduğuna buna karşı köyünde yaşamın gerçek devrim olduğuna inanıyorum.”

Tendürek

Şu ana kadar sana Tendürek coğrafyasını anlatamadım. Nöbet tuttuğumuz yer anlatabilmek için çok uygun. Fakat nöbet yerinde ne yazık ki anlatamıyoruz. Her şeyi sağlam güvenlik için ayarlıyoruz. Nöbet yerinde iki dakika başımızı eğemiyoruz. Düşman gelme bile bir arkadaşı nöbet yerinde yakaladık mı tamam. Onu düşmana yaklaşımından gerilla anlayışına kadar sorgularız. Bu kaygı bile nöbette duyarlı olmamızı sağlıyor.

Neyse şu an nöbette değilim. Bugün göreve gidecektik, iptal edilmiş. Bir alanı tanımamak, orada uzun dönem kadın arkadaşların kalmamış olması ne kadar dezavantaj. Akşamları hemen herkes bir yerlere gidiyor.

Tendürek'te en çok hoşuma giden akşamüzeri belgeseli andıran bulutların görüntüsüdür. Bazı yerlerde bulutlar senden daha aşağı görünüyor. İnsanların çocukluk hayalleri olur ya hani bulutların üzerinde uçmayı hep ister. Benim de çocukluk hayallerimden biri de buydu. Bulutların üzerinden uçamıyorum ama şu an o kadar yakınlar ki elimi atsam tutacaktım gibi geliyor. Serhat adından belli hat üzeri ve sert hava koşulları. İnanır mısınız bilmiyorum. Biz Zap'tan çıkarken her taraf neredeyse sararmıştı. Sıcaklık derecesi çok yüksekti. Ama buralar yeni bahar gelmiş gibi rengârenk. Bu kırdaki böylesi güzel çiçeklerin olabileceğini tahmin etmezdim. Akşamları hava çok soğuk, battaniyenin altında bile tir tir titrediğimiz oluyor. Geçen yıl Dersim'e geçen grup sorumlusu Hemrin arkadaş Serhat için şunu demiş. “Yoldaşlığın sıcaklığı olmasa kimse bu havaya dayanmaz.” diyordu. Ne kadar da güzel söylemiş. Gerçekten de yoldaşlık insanının yüreğinde öylesine güzel bir duygu ve sıcaklık yaratıyor, değil Serhat'ın soğuk havasına kutupların soğukluğuna bile dayanabilir insan.

Kürdistan'ın bu güzel coğrafyasında attığım her adımda yoldaşlığın anlamına daha bir yaklaşıyorum. Bu da benim daha güçlü bir bağ ile yaşamamı ve mücadele etmemi sağlıyor. Şimdi Serhat gibi güzel bir mekânda, Tendürek dağlarının ihtişamını seyre dalarken güzel yoldaşım Ronahi'nin defterimin sayfalarına yazdığı bir yazı ile karşılaşıyorum. Ve bu satırlarda yazılanlar beni bu ülkeye, yoldaşlara, mücadelemeye daha da bağlıyor. Şu güzel sözcükler var yazısında:

"Her kavganın anlama dönüştüğü yerlere gidiyoruz. Ülkemizin kardelenleri olarak. Elbet bir gün insanlarımız bu dağlarda özgür dolaşacak. Gerilla ve halk bir çift yürektir aslında. Ayrılmaz ayrıldığında anlam yitip gider. Gölgesi bomboş dolaşır.

Yıllar sonra oraya ulaşacak olanlardan birileri olmak şüphesiz harika bir fırsat. Kendi adıma söylüyorum ki bu hayallerimin en güçlü yanındır. Orada o halk yurtseverleşmeye kadar dönmeyeceğim. Denilir ya ulaşılamayacak hedef olmayacak. Çok doğru. Yeniden çift yüreği kardelen tadında buluşturacağız.

Başarıdan başka hiçbir şeyin bizi affetmeyeceği bir süreçte güneşe selam durmalı ve güneşten selam almalıyız. Kadınların gülüşlerinden yarının çocuklarına uçurtmalar bırakacağız. Mavilerde dalgalansın diye. Sadece ve sadece inanan ve inandığımız insanlar için.

Sevgi yaşamın anlam gücüdür. Hele bu sevgi yoldaşlık sevgisi ise yaşama daha farklı bir anlam katıyor." Ne de güzel yazmış yoldaşlığı, ne de güzel bir anlam katmış bu yaşama. İşte bizleri yenilmez kılan da budur. Yoldaşlığa olan sevgimiz ve bağlılığımız olduğu sürece kimse bizi yenilgiye uğratamaz. Zafer her daim bizimle olacaktır.

GER LLA

Yorgun mu d   t n fırtınalı yolculukta
Sesini duymayalı çok zaman oldu
Mevsimler de i ti gerilla
Karlar eridi memleketimizde
 lkemin dağlarında lale sümbül boy verdi
Kuruyan ağaçlar tomurcuk açtı.
Baharın sıcaklığına bıraktı kendini
Ve sen yoksun gerilla
 ı  gibi büyüyen feryatlarda y re im
Kafese kapatılan ku un özgürlük hasretidir hasretim
Suya hasret toprak misali
Ateş  emberinde kalan kelebek mi oldun?
S ylemedi in bir türkü s z n vardı
Eylem sonrası halayında bulu acaktır
Gerilla sevincini kattı ımız halaya
Sunacaktık sevdalı kavgamızı
Kavgamın rengi gri değil kan kırmızı, mor menek e gök mavisi
 zg rl  in renkleri var bu maratonda
Çocukluk hayali
U urtmaları dalgalandıramadık gökyüzünde unutma
Söz verdiğimiz
Eylem halayında bulu aca ız
Biz olmasak da
Bizlere benzeyen yürek insanları olacak
 zg rl k halayında
Bekle gerilla
Bitmeyen halayında bizler de olacağız.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

WELAT BAHT YAR (AL  BAYBARIZ)

Adı Soyadı: Ali BAYBARIZ
Kod Adı: Welat BAHT YAR
Doğum Tarihi ve Yeri: 1989 \ Hatay
Anne Adı: Hatun
Baba Adı: Hasan
Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 \ İstanbul
 hadet Tarihi ve Yeri: 31.07.2015 \ Pozantı

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Aşk Yürüyüşü

Aşk yürüyüşü dedim ve koyuldum yola. Bir an bir saniye bile düşünmedim, ya sonra ne olur diye. Çünkü benim için artık sonrası yoktu. Her şey zaman ve mekânda bütünlük sağlamış, her şey PKK ile anlam kazanmıştı. PKK’de hakikat yolculuğuna çıkmaya karar verdiğimde ne zihnimde ne de yüreğimde bir an bile tereddüt yaşamadım. İnsan hakikat yoluna girerken ya da girme çabası içerisinde iken, kendisinden asla ödün vermemelidir. Bizim PKK’ye katılmamıza neden olan çok önemli gerekçelerimiz var. Bu sisteme karşıtlık ile yakından bağlantılıdır. İnsanlığı insanlıktan çıkaran bu sistemden kurtulmak için mücadele etmeliyiz ve bu mücadele de ilk olarak bireyin kendisinde başlamalıdır. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. İlk önce sistemin benim kişiliğimde yarattığı tahribatları onarmalı, kendimi Apocu felsefe ile arındırmalıyım.

İnsan hakikat yoluna girerken ya da girme çabası içerisindeyken, kendinden asla ödün vermemelidir. Bu gerçekliği PKK fedailiği ile buluşturduğumuzda olmazsa olmaz bir hale bürünüyor. Çünkü bizim hakikatimiz tüm gerçeklikler aşan bir hakikattir. Bizler sisteme karşı savaş açmış insanlarız. Bu yüzden de sistemin bizlerde yarattığı tüm özellikleri yıkmalı, bizlerde yarattığı tahribatları onarmalıyız. Bu savaşı sıradan bir şekilde değil, Önderlik tarzı ile yürütmeliyiz. Bundan dolayı da kendimizi her daim değişim ve dönüşüme hazır kılmalıyız. Anlamlı ve özgür yaşama ancak bu şekilde ulaşabiliriz.

Bana “neden PKK?” diyen yoldaşıma yol boyunca bunları anlattım. Aslında niye bu soruyu sordu çok anlam vermedim ama ben bu yaşama verdiğim anlamı dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. Yeni savaşçı eğitimimiz bitmiş ve düzenlemelerimiz olmuştu. Ben Harun, Zilan ve Serhildan arkadaşın düzenlemesi Haftanın alanına olmuştu. Aslında ilk aşamada benim için hangi alan olduğu çok fazla fark etmiyordu çünkü ben Kürdistan’ın her karış toprağına aşığım. Ama Haftanın alanını gördüğümde kendi kendime iyi ki düzenlemem bu alana olmuş dedim. Gerçekten de çok güzel ve özel bir alan. Özel diyorum, çünkü burası Viyan yoldaşın mekânı. Bize ruhunu ve güzelliğini ateşlerde arındırarak bahşeden yoldaşımızın mekânı. Haftanın karargahından Keşan’a yani birliğimize doğru yol alırken, bize öncülük eden yoldaşımıza durmadan sorular soruyor, hem çevremi hem de yaşamı tanımaya çalışıyorum. Tabii sohbetimiz zaman zaman Harun arkadaşın “heval pir maye?” sorularıyla bölünse de bunu çok sorun yapmıyor ve hem sohbetimize hem de yolumuza devam ediyoruz. Heval Harun Güney Kürdistan’lı bir yoldaşımız. Genç ve çok heyecanlı bir arkadaş, yüzünde her daim saf bir

çocuğun yüzünü anımsatan bir gülümseme yer alıyor. Tabii yolculuk esnasında Zilan yoldaşın da sesinin güzel olduğunu anlıyoruz. Kısık sesle kendi kendisine şarkı mırıldansa da sesinin rengini ele veriyor. Aslında heval Zilan benden daha heyecanlı. Çünkü geldiği mekân köylerine çok yakın. O, Roboskili bir yoldaşımız. Bizlere durmadan köyünü anlatıyor. Sonra bir an sessizleşiyor ve “kim koydu bu sınırları?” diyerek birdenbire hüzne dalıyor. Evet, bu sınırlar. Ülkemizi dört parça yapan, halkımızı bölmeye çalışan sınırlar. Bu sınırlar yüzünden her türlü güzelliğe bir adım yakın bir adım uzağız. Ama olsun, bizler çoktan yeminimizi ettik. Sınırsızlık ülkesini yaratana kadar savaşıacak, mücadele edeceğiz.

...

Evet, bugün bölükteki ilk görevime gideceğim için çok mutluyum. Arkadaşlar yeni olduğumuz için bir süredir bizleri göreve göndermiyordu. Ama bugün şehit Delîla noktasına gidip erzak çekeceğiz. Delîla yoldaş Kuzey topraklarına geçmeden önce grup olarak bir süre bu noktada kaldıkları için arkadaşlar daha sonra bu noktaya şehit Delîla noktası adını vermiş. Geçen yıldan kalan erzaklar burada olduğu için küçük bir grup olarak erzakları almaya ve noktayı toplamaya geldik. Önce erzak paketlerini dışarıya çıkartıp yük yaptık, daha sonra noktayı temizledik. İşimiz bittikten sonra otlanmaları için biraz uzağımıza bağladığımız katırları alıp yüklerini yükledik. Artık yavaş yavaş hava kararmaya başlamıştı. Tabii hava kararınca ben daha bir heyecanlanıyordum. Çünkü bu benim gece gerçekleştirdiğim ilk görevim olacaktı. Bakalım bu görev esnasında ne kadar başarılı olacağım diyordum kendi kendime. Aslında o görev esnasında ben şunu fark ettim. Sanırım kendimle sürekli bir yarış içerisindeyim ve kendimi sınıyorum. Bilmiyorum, yaptığım şey ne kadar doğru ne kadar yanlış ama kendimi sınamayı, her seferinde başarıda bir adım daha ilerlemeyi seviyorum. Çünkü başarıya göz dikmemiz gerektiğini biliyorum. Evet, çıktığım bu ilk görevde hiçbir sorun yaşamamış tam tersine çok eğlenmişim. Çünkü ben hareket etmeyi, sürekli bir şeyler ile uğraşmayı ve üretmeyi seviyorum. İnsan bunları yaptıkça yaşam daha bir anlamlı oluyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Neyse bugünlük bu kadar yeter sanırım. Şimdilik yazmayı burada bırakıyor, yoldaşlarımın yanına geçiyorum...

....

Bu günlerde çok yoğun bir eğitim sürecinden geçmekteyiz. İdeolojik eğitimimizi hemen hemen bitirdik. Bu süreci elimden geldiğince verimli geçirmeye ve partimizi en iyi şekilde anlamaya çalıştım. Kapitalist

modernitenin yavaş yavaş yıkıldığı, demokratik modernitenin hayat bulmaya başladığı bir yüzyıla giriyoruz. Halkımızın direnişi ile sömürgeci güçlerin bu topraklar üzerindeki politikaları boşa çıkmıştır. Ortadoğu’ya umut olan Kürdistan halkı büyük bir direniş sergiledi. Bu direniş belki de eşine az rastlanır bir direniştir. Artık Kürdistan’ın dört bir parçası kendini, gücünü tanımaya başlamıştır. Halkımız kendisine çizilen tüm sınırları alt edip yeni ve özgür yaşam yaratmaktadır. Bizler de bu özgür yaşamın koruyucu gücü olacak, sonuna kadar savunmasını gerçekleştireceğiz. Bunun için hangi bedeli vermek gerekiyorsa, biz bu bedeli vermeye hazırız. Önderliğimiz savunmalarında en çok toplum gerçekliğine dikkat çekiyor. Gerçekten de sistem insanları ve toplumu öyle bir hale getirmiş ki, insan nereden başlayacağını nasıl düzeltereğini bilmiyor. Oysaki tüm insanlığın ahlaki – politik topluma ihtiyacı bulunmaktadır.

Ahlaki- politik toplumu yaratmak ise bizlerin elinde. Nerede olursak olalım, güzel ve anlamlı bir yaşama gönül vermişsek, ve bunu yalnızca kendimiz için değil herkes için, tüm insanlık için istiyorsak o zaman bunun mücadelesini de elimizden geldiğince vermeliyiz. Bu mücadelede herkesin bir rol ve misyonu bulunmaktadır. Kadınından gencine, yaşlısından küçüğüne herkesin ama herkesin bir sorumluluğu bulunmaktadır. Ama en fazla da gerillaların sorumluluğu bulunuyor. Önderliğin yaşam felsefesini, ideolojisini korumak ve savunmak bizim en temel görevimizdir. Bu görevi yerine getirmek için de ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

Uzun uzadıya geçen
Bir zaman diliminin
Kıyısına köşesine sığınmaktayım
İstediyim sadece k   c  k bir an
K   c  k...
Ben o anda var olmak istiyorum
O anda t  m zamanları i ime sığdırmak
Zamana sığmak istiyorum
Artık anlamsızdır benim için
Akrep ve yelkovan
G  n, ay ve yıllar
Sadece o an'ı yaşamaktır
b  t  n   bam
  nk   ben zamana sığmam...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

CEYLAN ÖNKOL (BEYHAN SÖNMEZ)

Adı Soyadı: Beyhan SÖNMEZ

Kod Adı: Ceylan ÖNKOL

Doğum Tarihi ve Yeri: 1987 \ Muş

Anne Adı: Şeref naz

Baba Adı: Kerem

Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 \ Afyon

Şehadet Tarihi ve Yeri: 2012 \ Dersim

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Önderim;

Nefes alma sebebim...

Her şey seninle başlıyor. Seninle büyüyor, farkına varıyor ve yaşıyorum. Seninle güzelleşiyor her şey. Seni düşündüğümde özgür bir kuş olup gökyüzünde kanat çırpıyorum. Rüzgâr olup sana doğru en özgür halimle esiyorum.

Aramızda sınırlar çizmeye çalışanlara inat, yazmak istedim. Biliyorum, senin de en çok istediğin şeylerden bir tanesi şimdi bizlerin dergâhı olan bu yüce dağları görmektir. Bahar gelmiş dağlarımıza. Hem de en güzel hali ile... görsen ağaçlar en güzel renklerini giymişler, yeşil en can alıcı tonu ile sarmalamış doğayı. Taşlar yosun tutmuş, toprak yağmura doymuş, hava toprağın kokusuyla yaşama daha fazla enerji salıyor. Bu yüzden de bizler bu havayı soludukça nefesimiz daha bir açılıyor ve özgür yaşama olan inancımız büyüyor.

Şu anda dağların bir tarafı karlarla kaplı. Bembeyaz bir örtü sarmış her yanı. Ve hafiften yükselmeye başlayan bir duman... aşağılarda biriken suların buharı bu... yani bir yanımız yeşil, bir yanımız beyaz. İşte Kürdistan coğrafyası böylesine tuhaf ve esrarengiz. Gökyüzüne bir bakıyorsun masmavi bir bakıyorsun karakaşlarını çatmış; ha yağdım ha yağacağım havasında. Öylesine olağanüstü bir güzellikte yaşamak, bizleri özgürlüğe daha yakın hissettiriyor. Tüm bu güzelliklerin içinde eksik olan, yarım olan en önemli şey sizin yokluğunuz. Bu güzelliği sizinle seyre dalmayı o kadar çok isterdik ki. Biliyorum şimdi yanımızda olsaydınız, bizlere bu coğrafyanın güzelliğini, bu toprakların tarihini ve özgür yaşama dair birçok şeyi anlatırdınız. Bizler daha fazla bilinç kazanalım, kendimize, doğaya ve evrene daha duyarlı olalım diye yapmış olduğunuz binlerce çözümleme var. O çözümlemeleri her okuduğumda kendimi yavaş yavaş tanımaya başladığımı hissediyorum. Kendimi tanıdıkça da doğayı ve evreni tanıyorum. Aslında bu yolla anlam ve his dünya geliyor. Böylesi zamanlarda sizin dile getirdiğiniz şu sözler aklıma düşüyor; "Anlamın ve hissin yarattığı insan en değerli insandır."

Evet, gerçekten de öyle 'anlamın ve hissin yarattığı insan en değerli insandır.' Çünkü insanın anlam dünyası geliştikçe kendini bilmeye ve tanımaya başlıyor ve bu kendini bilme tanıma olayı insanın his dünyasını da geliştiriyor. Şimdi bu konulara yoğunlaşırken çok tuhaf bir şey oldu. Küçük yavru bir kuş tam karşımdaki ağacın dalında durmuş bana bakıyor. Sanki onlar üzerine, doğa üzerine yoğunlaştığımı ve yazdığımı hissedercesine. Ben de tuhaf bir şekilde belki bu yavru serçenin sizden bir haber getirmiş olduğunu hissettim. Belki de

İmralı'dan geçmiş ve bizlere sizden selam getirmiştir diye düşündüm. Buna da bütün yüreğimle inandım. Sonra başımı göğsüne kaldırıyorum ve bulutlara bakıyorum. Kendi kendime acaba bu bulut parçası ne zaman İmralı'nın da üzerinden geçer ve bizden bir şeyler alıp size getirir. Yalnızca bu da değil doğadaki her şeyde, esen rüzgârda, yüreğimizi ısıtan güneşte, yeni yaşam doğuran toprakta, yaşama anlam katan yağmurda, her şeyde ama her şeyde sizi, size dair bir şeyler arıyorum. Aslında daha doğrusu evrenin bütünselliğinde sizi arıyorum. Yüzüme vuran rüzgârın aynı esinti ile size de ulaştığını hissediyorum.

Sizi yaşamımın her an'ına, her saniyesine sığdırmaya çalışıyorum. Biliyorum ki siz olmadan bir araya gelen tüm cümleler yetersiz, anlamdan uzak. Buna rağmen yazmaya çalışıyorum. Size dair yazdığım her kelimenin her cümlenin beni size yakınlaştırdığını hissediyorum.

Dersim Eyaleti'nde

Bir günü daha geride bıraktık. Buranın doğası bambaşka. Buralardan etkilenecek kimse yoktur diye düşünüyorum. Bazen dakikalarca, bazen de saatlerce durup bu güzelliği izliyorum. Dalıp gidiyorum derinlere. Zilan'ı anıyor, Beritan'ı özliyorum. Daha önce hep onlarlaymışım ve daha yeni ayrılmışım gibi hissediyorum. Beritan. Ülkemin asi ve direngen kızı. Ülkemin her taşına, her kayasına ona dair güzel duygular nakşetmeye çalışıyorum. Onun yaptığı gibi uçurum başlarında ülkemin sesini dinliyorum...

Sonra bir ses ile irkiliyorum. Seyretmeyi bırakıyorum. Kimse dokunmasa, zamanım olsa hiç bıkmadan bu uçurumlardan Dersim'in güzelliğini seyredebilirim. En yüksek kayalıklarda Beritan'ı bekleyebilirim. Belki esen rüzgâr ile bir şeyler fısıldar kulağıma. Belki dokunur tenime, tutar elimden. Direnişini anlatır belki. Bunlar benim için hayal değil. Bir gün bu kayalıklara çıkıp Beritan'ları bekleyeceğim. Bir gün mutlaka 'Eylem Güzeli' yoldaşıma kavuşacağım.

Yaşamımın her gününü bu güzel yoldaşlarla geçirmeye, her an her saniye onları anmaya çalışıyorum. Ben de onlar gibi büyük eylemlerin ve anlamlı yaşamın sahibi olmak istiyorum. Bu yüzden gerillada yaşadığım her an her saniye benim için çok anlamlı, çok önemli... Zaten bu günlerde ilk eylemim de gittim. Bu benim için çok heyecanlı bir süreçti. Hem pratik olarak hem de içsel büyük bir hazırlık gerçekleştirmeye çalıştım. Haziran ayının 29'unu 30'una bağlayan gecede ilk eylemimde yer aldım. Bu eylemin hem şehit Zilan'ın eylem yıldönümüne hem de Yılmaz arkadaşın şehit düştüğü güne denk gelmesi benim için çok anlamlıydı. Bu anlamla eylem yolculuğuna girdim. Ben

pusu grubundaydım. Askeri konvoy geçtiği anda arkadaşlar daha önceden hazırladıkları mayını patlattılar. Panzere ait parçalar birden bire havada uçuşmaya başladı. Çok kısa bir süre içinde kobralar eylem alanına geldiler. Bir ağacın altında oturmuş düşmanın çaresizliğini izliyordum. Bir süre sonra da skorskyler gelip ölü ve yaralıları aldılar. Sabaha kadar o alanda kaldık. Koordineli bir şekilde hareket etmeye çalıştık. Sabah operasyon başladı. Operasyonun başlaması ile birlikte arkadaşlar cemse tipi aracı da vurdular. Daha sonra da önceden araziye yerleştirdiğimiz mayınları patlatmaya başladık. Operasyonu gerçekleştirenler onlardı ama başarıyı sağlayan da bizlerdik. Belki bu eylem yitirdiğimiz güzel insanların intikamını almaya yeterli değildi ama yine de hem onların anısına hem de Zılan arkadaşın eylem yıldönümü anısına anlamlı bir eylem olmuştu. Benim adıma da oldukça önemli ve değerliydi. Çünkü bu eylemle ilk heyecanımı, ilk başarı sevincimi yaşamış oldum.

Ve biliyorum, bu daha başlangıç. Düşman da bilsin ki, benim için, benim gibi PKK'ye yeni katılmış savaşçılar için daha başlangıç. Her gün acı ve göz yaşına mahkûm edilmeye çalışılan halkımızın acılarını dindirecek, o güzel analarımızın yüreklerinde çiçekler açmasını sağlayacağız. Tebessüm yalnızca çocuklarımızın dudaklarında olmayacak; onların gözlerinin derinlikleri gülümseyecek. Cennet ülkemizin dağları daha yeşil, daha serin ve daha bir özgür olacak... Çünkü ne olursa olsun zafer ve başarı kesinleşinceye kadar ne Zılanlar ne de Beritanlar bu dağların doruklarından kopmayacaklar... bu dağlar düşmana inat her gün yeni Zılan ve Beritanlar doğuracaklar...

Savaşmak özgürlük için
Özgür bir yaşam
Özgür bir ülke için
İnsan olduğunu bilmek
Kendin olabilmek için
Savaşmak güzeldir...
Özgürlük için fidan olmalı insan
Kazanılan bir yaşam tarzıdır
Şehitlerin yaşama attığı yeni bir tanımdır
Belki bir daha dönersem
Ellerinden bir daha öpersem ana
şunu bil
Kürdistan'ın her karış toprağına
Bir tohum gibi ekildik bizler
O tohumlar fidan olacak
Ellerinden öpecek
Ülkeme bir hoşça kal
diyebileceğim inancıyla gidiyorum
Senin sıcaklığından bir parça alarak
Özgür yarınlara koşuyorum...
Çekdar Rojçiya

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

ARGEŞ ENGİZEK (BAŞAR ALAGÖZ)

Adı Soyadı: Başar ALAGÖZ

Kod Adı: Argeş ENGİZEK

Doğum Tarihi ve Yeri: 1988 \ Elbistan

Anne Adı: Türkan

Baba Adı: Hüseyin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 \ Xakurkê

Şehadet Tarihi ve Yeri: 02.11.2014 \ Şengal

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

PKK; Bir Şiir, Bir Roman, Bir Türkü...

Önder Apo'ya uygulanan uluslararası komplonun yıldönümünde hepimizde kin, nefret ve mücadele hırsı büyümektedir. Aslında 15 Şubat'la her günümüz karanlığa gömülmek istenmektedir. Her gün komplo gerçeğiyle beyinlerimiz ve yüreklerimiz uyuşturulmaya çalışılıyor. Buna karşı biz; Önderlik fedailerinin sadece 15 Şubat'ta değil, yaşamımızın her gününü 15 Şubat'laştırarak yaklaşmamız gerekiyor. Zaten bugün de Önder Apo üzerindeki tecrit son bulmuş değildir. Bu da komplonun nasıl güncellendiğinin bir göstergesidir. Vicdan, merhamet, sevgi, adalet, eşitlik, iyilik ve güzelliğe dair hiçbir şey içerisinde barındırmamaktadır. Gerçeği bu olan bir komplonun bizler açısından nasıl ele alınması önem taşıyan diğer bir husustur. Yani duyguda ve düşüncede esasen mücadele edilmesi gereken bir olgudur komplo gerçeği. Bugün her zamankinden daha fazla ruhumuzu arındırmalı, düşüncemizi netleştirmeli ve pratik sözümüzü yenilemeliyiz. Unutmamalıyız ki bizler Önder Apo ile varız. Önderlik bizlerin ve halkımızın bileşkesidir. Sadece bizlerin değil, tüm tarihsel komünal, özgürlük direnişçilerinin de bileşkesidir Önder Apo. O; Hallaçların, Zerdüşterin, Saint Paulların, Pir Sultanların ve Babeklerin ortak dile gelişidir. O'nun her yanı onlardan bir parçadır. Bu günün özgürlük teminatıdır. Direniş ne kadar tarihselse, zafer de o oranda tarihsel olacaktır. Ya özgürlük tarihimiz temelinde özgür yaşayacağız ya da hiç yaşamayacağız...

Yaşama Dair

Yaşam nedir denildiğinde söylediğimiz her şey farklı kapılara çıkmaktadır. Yaşam tam tanımlanamaz. Çünkü tam tanımlansaydı; insan denilen varlık bu denli arayış sahibi olmazdı. Fakat; sistemin bizlere empoze ettiği anlayış yaşamın ölümün öncesi olduğudur. Lakin yaşam; uğruna ölümün göze alınacağı müthiş bir canlılıktır. En önemli özelliği ise büyüleyici ve gizli yanlarının olmasıdır.

Sistem ise yaşamı anlamından uzaklaştırmanın gayesindedir. Oysa yaşamın kendisi anlamdır, amacı anlamdır. Donukluk ve parçalanmış bir gerçeklik yaşamın anlamını vermez. Bu noktada bir fedai için yaşam nedir sorusu önem taşır. PKK gerçeğinde fedailik yaşam uğrunadır. Fedai duruş yaşamı yarattığı oranda anlamına kavuşur. Özgür yaşam uğruna mücadele; yaşamı yenileme, düzenleme, güzelleştirme, estetik kılma vb. gibi erdemler PKK fedailiğinin özü olsa gerek. Şu gerçeği hissedebiliyorum ki biz özgür yaşam savaşçıları; yaşamı ne kadar sade kılsak özüne, hakikatine kavuşturursak o denli fedaiyiz. Yaşam

yerlerde sürünüyorken fedailikten bahsedemeyiz. Onur, gurur, şeref, haysiyet vb. hepsi özgür yaşamın özellikleridir. Dün bunlardan uzak bir yaşam gerçekliğimiz vardı. Şimdi ise bunlara kavuşmuş bulunuyoruz.

Yazmaya Dair

Ne zaman ki yazma isteği gelişir, o zaman insanın yüreği labirentlerle doluyor. Adeta yüreğindeki ve beynindeki canlılıkları kâğıda dökerek görünür kılmak istiyorsundur. Önder Apo insanın içindeki hakikatten bahsederken, bunun her zaman için kendisini dile getirmesi gerektiğini anlatmak istiyor. İçimizdeki konuşamayan hakikatin, bir nevi konuşamayan çocuk olduğunu vurguluyor. Fakat şu da bir gerçek ki; içimizdeki hakikati görünür kılmak ve dile kavuşturmak o kadar kolay değildir. Çünkü; o an insan olarak tam temizliğin, arılığın ve güzelliğin hâkim olduğu andır. Fakat insan olarak o kadar çirkin kılınmış ki, içimizdeki hakikat o kadar başkalaşıma ve tanımlanamaz bir hale sokulmuş ki kendi hakikatimizi değil, başkalaşmış bir hakikati yaşıyoruz. Şahsımızda büyük bir istekle kendisini dile getirmeye çalışan ve yaşamın anlamını çözmek isteyen çocuk, aslında kendini aramaktadır. Kaybedilmiş ve bastırılmış hakikatimizin izine düşüyoruz hepimiz, lakin en güzel düşünen, yazan gerçeklik her zaman için bilgelere, tanrıçalara mahsustur. Tanrıçalaşmak ise; evrenin bilme sınırlarında seyretmekle gerçekleşebilir. Fedai tanrıçamız Zilan’ı düşünmemek mümkün müdür? Zilan şahsında ifadeye kavuşmuştur hakikat. Zilan gerçekliğinde dile ve somuta kavuşan hakikat; tüm çirkinliklerden, sahte gösterilerden, bastırılmışlıklardan kendini kurtarmıştır. Zilan içindeki çocuğu en estetik şekilde dile getirerek hakikati anlamlandırmıştır. Zilan manifestomuz olan mektubunu arılanmış, temizlenmiş hakikatinin yansıması olarak aynı sadelikle dile ve hitaba kavuşturmuştur. Adeta her geçen gün kendisini bizler için yeniden üretiyor. Eşsiz güzellikler de sadece ve sadece hakikat ilişkisiyle gerçekleşebilir bence. Kirli, çirkin, ruhu teslim alınmış olanın, kendisi olmaktan çıkmış birinin içindeki konuşamayan çocuğu dillendirmemesi bu nedenledir. Her birimizde bu gerçeklikten az ya da çok nasibimizi almış durumdayız. Bundan dolayı da iyi düşünemiyor, iyi söyleyemiyor ve güzel yazamıyoruz. İçimizdeki çocuk nasıl kendi hakikatini dile dönecek? Ne yaptığını bilmeden, kendini tanımadan, nerede ve nasıl sonuçlanacağı belirsiz bir hamleler dizisi olmaktan ileri gidemiyoruz. İçimizdeki çocuk tüm saflığıyla güzel yapmak ister bazen, fakat aynı çocuk o kadar kirletilmeye çalışılmıştır ki, hiçbir nedeni olmadan müthiş kötüleşebilir, bozabilir. İşte o anda da tam hakikatin dile

gelişi ve tüm kirlerden, etkilerden arınma hali yoktur. Tanrıçamız Zilan bunun tersidir. Tüm yalancılıklardan uzak, bütün kötü ruhlardan arınmış bir çocuk gibidir O. Zaten çocukların temizliği ve saflığından bahsedilir her zaman. İşte bizim fedailik tanrıçamız Zilan da hakikat çocuğudur. Ve hiçbir zaman da eskimeyen, bozulmayan, sonsuza kadar hakikatleşmiş varlığıyla bizlere kucak açıyor.

...

Akşam haberlerinde yine birkaç arkadaşın şahadet haberi televizyonlarda vardı. Bir arkadaşın tanıdık biri olduğunu duydum. Oruç Ay isimli arkadaşın Nurhak dağlarında şahadete ulaştığını duydum. 2001’lerde sanki gördüğüm bir arkadaştı bu arkadaş. Bizim oralarda faaliyetlerdeyken katılmıştı gerillaya. Yıllar sonra hayalleriyle buluşup Nurhak’larda şehit düştü. Tüm yalnızlıklara ve unutulmuşluklara inat. Xortolarla, Fidanlarla, Nurhaklarla ve Boranlarla buluştu. Kod adının ne olduğunu bilmiyorum. Fakat Oruç Ay yoldaşın bölgemizin içinde bulunduğu asimilasyona ve soykırım politikalarına karşı yürüttüğü mücadelesinde hiçbir zaman geri durmadığı gerçeğidir. Nurhaklarda ve Engizeklerde yıllar önce yaşanan şahadetleri şu anda olduğu gibi unutmaması ve geleneğe bağlı kalması onun en temel gerçeğidir. Tüm kendisi olmaktan çıkarılmışlığa karşı ve yitirilmiş toplumsallığa karşı da büyük militan duruşu sergiledi. Kendimi Nurhaklarda hissettim bir an. Xortolarla gerillacılık yaparken düşledim. Onlar biliyorum ki sadece düşlerde ve anılarda kalmadılar. Benim yüreğimde efsane gerillalardır onlar. Uzak dağlarda büyük düşmana karşı durmanın adıdır onlar. Şehit Nukan en büyük hayalinin Nurhaklarda gerillacılık yapmak olduğunu söylüyordu. Hayaline ulaşamadı o da. Yitik memleketin özgürlüğünü düşledi o da. Orada şehit düşen yoldaşların anılarını yaşatmak istedi. Şimdi de Oruç Ay yoldaş Nurhaklarda Sinanlarla ve Xortolarla buluştu. Geleneğin özgürlük arayışının sürdürücüsü oldu. Sonuna kadar anısını yaşatma sözü veriyorum. Nurhak dağları efsanesiz kalmayacak. Özgürlük umudunun kalesi olmaya devam edecektir. Benim de en büyük hayalim odur ki Nurhak dağlarında gerillacılık yapayım. Şehit yoldaşların izini sürmek istiyorum orada. Onlar vahşi düşmana karşı durdular. Fedailiği geliştirdiler. Ben de kendimi üst düzeyde fedaileştirerek yanıt olacağım. Kendinden uzaklaştırılmış olarak ayrıldığım Nurhaklara, Engizeklere kendim olarak, özümü tanıyarak dönüş sağlamak istiyorum. Eğer büyük darbe vuracak düzeyde kendimi fedaileştirirsem o oranda kendim olmuş olacağım. Tarihin bana yüklediği temel görev budur. Duyguda ve düşüncede bunu

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

hissedebiliyorum. Ben yolda lar ma layık olacağımın sözüyle yol
alacağım.

...

Nurhak’a sitem

Büyük bir heybet kaldı
Senden geriye,
Ama sessizce...
Bir de yarım kalan hayaller.
Ey Nurhak!
G r nd ğ n gibi misin?
Öyle güzel, öyle büyüleyici...
Neden kara kara durusun
Yoksa ağılıyor musun
Gözyaşlarını saklayarak...
Ey Nurhak!
Nerede yarım kalan hayallerin kahramanları...
Yaşam nefesini d ğ mlendiğı sen
 zg rl k ateşinin s nmeye yüz tuttuğı bahçe
T rk n  söyle
Tamamlanmamış aşkların...
Hikayesini anlat geleceğı
Destanlaşan gerillaların.
Saklama, utanma ey Nurhak!
Sinan Cemgili anlat
Anlat kan g llerini gururla
Anlat ki g r nmeyesin kara kara uzaklardan.
 zin ver bu bahar
  eklensin toprağın...
 syan tohumlarını koru şefkatle
Kucak a  özgürlük tutkunlarına
Neden yeşertmedin Sinan’ı ve daha onlarcasını
Unutmadım onları, unutamam
Her baharda her tohum
Filize durduğunda
Ben Sinan olurum Nurhak’ta
Çağlara sığmaz bir  topya olurum
Namlu uçlarında yarım kalan
Hazinleşen...
Esintilerini sakla fırtınaya dönüşsün
Yaşam güzeldir  zg r olunca
Boğazda düğümlenen yaşama nefesine
Soluk ver

Can ver.
Öyle  zg r
Öyle asi ol
 zg n durma
A layarak içten içe
  te bahar
  eklensin gerillalar kucağında
Gurur okyanusu
Acılarını
Unutma Sinanlar'ı,
Unutmak ihanettir ya
A la Nurhak a la
Cennet  topyalarına mezar olduğuna
Ey tarihin dinmeyen acısı
Ne zaman son bulacak
D n    meçhul sevinçli ayrılıklar
Ne zaman filize duracak
Baharlarda kuruttu um
Yaşam tohumları...
Yol ver ey Nurhak!
Yol ver
Kızıl g ller yakı ır sana
Hakikatin arayı  ılı ının mekânı ol
Saf a
Çocukça...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

BAHOZ AGIR (AHMET TEKİN)

Adı Soyadı: Ahmet TEKİN

Kod Adı: Bahoz AGIR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1983 \ Mardin

Anne Adı: Meles

Baba Adı: Ömer

Katılım Tarihi ve Yeri: 2004 \ Urfa

Şehadet Tarihi ve Yeri: 13.01.2017 \ Garzan

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yoldaşa Akıp Giden Acı Ve Sevgi

Merhaba hayat,

Merhaba yaşamım, sevinçlerim, hüznüm, coşkum ve acılarım...

Merhaba aydınlık ve karanlık

Gece ve gündüz

Merhaba ölüm ve yaşam

Acı ve sevgi...

Yaşam her an ve mekânda güzel ve anlamlıdır. Bu anlam yaşanan ikilemlerle daha farklı bir boyut kazanmaktadır. Bizler biliyoruz ki, büyük acılar büyük mutluluklara yol açacaktır. Tıpkı yoldaşlık sevgisindeki gibi. Yoldaşlığı var eden kavramlardır bunlar. Biliyorum ki yoldaşlık sevgisi tek taraflı bir sevgi değildir. Yoldaşlık çoğaldıkça anlamı da büyür ve çoğalır. Yoldaşlık, toprak ve su gibi birbirine bağlıdır. Birbirini besler, yaşam kaynağı haline gelir.

Bizde duygular en yüce haliyle yaşanır. Günlük yaşamamız çok renkli ve bir o kadar da anlamlı. Hele bu yaşamın adresi dağ olunca yoldaşlık daha da bir güzelleşiyor. Bu dağların heybetli bağrında, en zorlu şartlarda bizleri ayakta tutan ve yaşam mücadelesinde dirayetli kılan duygu yoldaşlık duygusudur. Ateş başlarında yoldaşlarımızla oturup içtiğimiz çayların ve sohbetlerin bile tadı bambaşkadır. Öyle zamanlarda daha bir koyulaşır sohbetlerimiz. Ayın gülümser olduğu zamanlarda sessizce mırıldandığımız türkülerin tadı bambaşkadır. Dile gelen her sözcük yüreklerimizde yol alır ve yüreğimizin en narın noktasında yaşam bulur. Yoldaşlık bizler için birçok şeyi ifade eder ama en çok ortak ruhu, ortak hissedışı ifade eder. Yoldaşlık her nefeste birlikte olmayı gerektirir. Bu yüzden yoldaşını yitirmek, acıların en büyük olanıdır. Öyle büyük bir acıdır ki bizleri adeta kor ateşte sınar. Bizlere düşen bu acıları dizginlemek ve büyük bir kavganın, mücadelenin aracı haline getirmektir.

Gerilladaki yoldaşlığa ölümüne bağlıyım. Bu yüzden acıların en büyüğüdür yoldaşını yitirmek. Hani her nefeste soluduğun hava vardır ya, onu yitirmek gibidir yoldaşını yitirmek. Bu yüzden derindir. Tanımlanması zordur. O zor anlarda bile bizleri ayakta tutan onlardan bizlere geriye kalan mücadele iradesi, yüce bağlılık ve gülümsemelerdir. Ne ölüm ne de karanlık bizleri onların yolundan alamayacaktır. Çünkü bizlerde amaç güneşe yani aydınlığa ulaşmaktır.

Gerilla olmayı, bu dağlarda olmayı seviyorum. Hele bir Kürt olarak daha da bağlıyım gerilla yaşamına. Gerilla olmak, Kürdistan dağlarında özgürlük mücadelesi vermek yaşamımın en anlamlı eylemselliğidir. İnsanların duygudan, histen ve anlamdan uzaklaştığı bir zaman

diliminde tüm bunların yaşandığı dağlarda olmak ve bu duyguları yaşamak çok önemli. Bu gerçeklik PKK gerçekliğidir. Bu yüzden de anlamlı yaşamın yolu ancak PKK gerçekliğini kavrayarak bulunur. Bu anlamlı yaşamda büyük bir bağlılık var. Bu yüzden de yaşama sıradan bakamayız. Baktığımız her mekân yitirdiğimiz güzel yoldaşlarımızın emeği ile şekil almıştır. Şimdi dağlara her baktığımda o ulaşılmaz ve sadece yaşanılır dediğim duyguları görebiliyor ve anlayabiliyorum. Ülkemin her akan nehrinde, yücelen her dağında ve yaşam nefesi alan her canlısında yoldaşlarımın yansımaları görüyorum. Onlar kendi güzelliklerini güneşin sıcaklığında ve aydınlığında birleştirip ülkemin dört bir yanına ve dünyaya yayıyorlar. Böylece insanların yüreklerinde yeni umutlar ve yaşam yeşeriyor. Yaşamı dorpeç eden tüm yalan renkleri, sesler, duygu ve düşünceler bertaraf oluyor. İnsanlık yeniden doğuyor. Toprak yeniden doğum yapıyor. Dağlar yeşilleniyor, kırlar çiçekleniyor, gök maviden kıızıla evriliyor ve yıldızlar ışıklarını azmandan yüreklerimize süzüyorlar...

...

Şiir tadında uzandım gece boyu özlemle dolu yüreğine. Aşkı keşfe çıktığımız yürüyüşlerin içinde zapt ederdi gecenin zulmünü yenen sevdalarımız. Ve sevdada tadında yürüdük birer birer... bakışlarımızla turnalara tutunarak gerçeğin anlamını aramaya çıktık gökyüzünün sınırsız boşluğunda. Gökyüzünden her yıldız düştüğünde bizler onları seyre dalıp giderdik. Bütün ilklerimi ben bu dağlarda yaşadım. Bu dağlarda yalnızca yeni bir vatan yaratılmıyordu. Yeni bir yaşam da yaratılıyordu. Ekilen her tohumda harcanan emeğin tadına burada vardım. Gerçek sevginin ne olduğunu burada öğrendim. Bu dağların derin vadilerinde süzülen coşkun nehirler ve akan çeşmeler beni adeta sarhoş ederdi. Bir yanımda ülke aşkı bir yanımda özgür yaşam aşkı ile dolup taşı. Kendimi yarattım gerçeğin tam içinde. Kendimi buldum güneşin her doğuşunda...

İşte şimdi elimde defter ve de bir kalem yazmaya koyulmuşum, tüm yaşanmışlıkları ve yaşanmaya değer olan tüm güzellikleri...

Karşımda güzelliği tarif edilemez Siser... kıvrımlı patikalarda benden önce binlerce defa yürümüş olan yoldaşlarımın ayak izleri... akan çeşmelerinde benden önce kim bilir kaç yoldaşım su içmiştir kana kana... baharda yeşeren otları ilk hangi yoldaşım toplamıştır? Kızgın güneşin hışmına ilk kim uğramıştır? Yağan yağmur en çok hangi yoldaşımı sırlıslıkla ıslatmıştır? Yorgunluk ilk hangi yoldaşımın omuzlarına çökmüş, emek ilk hangi ellerde nasır tutmuştur?

İşte şimdi bir ağaç kovuğunda oturmuş etrafımı seyredip bu yaşama dair birkaç cümle yazmaya çalışırken tüm bu sorular düşüyor aklıma. Ve aklıma düşen her soruyu en yalın cümlelerle yazmak istiyorum. Tarihe kendimden birkaç cümle ve anlam katmak istiyorum.

Ve kalemimden şu mısralar süzülüyor:

Bir gülümseyiş yolla göğüs kafesimden kalbime

Ve ardına bakmadan yürü evrenin sonsuzluğuna doğru

Topraktaki ayak izlerin yeşeriyor yeniden

Kızışlaşan gün batımındaki umutlu bakışlarının türküsü yankılanıyor

Sırt çantasında yarına özgürlük taşıyan çocuk

Sıcak tokalaşmalarınla arayışlara sürüklediğin yürekler

Gizemli serüvenlerle ardı sıra geliyor...

İşte böyle zamanlarda yüreğimden, dilimden ne akıyorsa kaleme almaya çalışıyorum. Bu şekilde yaşamla, dağlarla buluşmam daha anlamlı oluyor. Ben bu dağlarla olan buluşmamı akan özgür nehirlerin birbirleri ile buluşmasına benzetirim her zaman. Bizlerin dağlardaki buluşması, nehirlerin birbirleri ile buluşması kadar görkemlidir. Bu dünya denen alemin tüm güzelliklerini bu dağların doruklarında gördüm ben ve bu doruklarda yankılanan türkülerde gizlidir yaşamın anlamı. Sabah seherinde güneşe selam duran kuşların sesini de her zaman türkü tadında dinledim. Her ağaca, her taş, akan suya, süzülen buluta farklı anlamlar kattım.

İşte Kürdistan devriminde yaşam çok daha başka anlamlarla buluşuyor. Büyük bir duygu yoğunluğu gerektiriyor burada yaşam. Eğer buradaki yaşam insanlara anlam katmışsa, işte o zaman anlamlıdır bu yollarda yürümek. Bu devrim güzel yoldaşımız Beritan'ın da dile getirdiği gibi 'fırtınalı yürekler' ister. Dürüstlük, cesaret ve bağlılık ister... ben bu dağlarda binlerce fırtına yürekli yoldaşla yoldaş oldum. Onların gözlerinin derinliklerinde dağlarımın enginliklerine yol aldım. Bu yoldaşlar bizleri her gün bir adım daha özgürlüğe yakınlaştırdılar. Yıldızların bağrına yol alan bu yoldaşlarımızın bizlere emanet bıraktığı bu güzel yaşama sahip çıkarak bizler de anlamlı yolculuğumuza devam edecek ve onlarla buluşmayı yakalayacağımız günün heyecanını bir gün bile olsa yitirmeyeceğiz...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ÇİYA AMED (KENAN GÜZEL)

Adı Soyadı: Kenan GÜZEL

Kod Adı: Çiya AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: Amed

Anne Adı: Gülser

Baba Adı: Mehmet Zülfü

Katılım Tarihi ve Yeri: 2003 \ Mardin

Şehadet Tarihi ve Yeri: 04.06.2007 \ Dersim

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Dersim'e Yolculuk...

Yaşadığım bu günleri heyecanı dorukta yaşadığım günler olarak tanımlayabilirim. Böylesi büyük bir heyecanı ilk defa gerillaya katıldığım gün yaşamıştım. Ve bu heyecan her geçen gün artarak büyüdü. Kürdistan'ın eşsiz güzelliklerinden bir olan Dersim alanına yol alacağım. Bu benim için çok büyük bir şans ve ben bu şansı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Biraz sonra Halil yoldaşın yanına gidecek ve bu yolculuğa dair duygu, düşünce ve yoğunlaşmalarımı dile getireceğim. Bu konulara yoğunlaşırken yaşamımdan birçok kesit zihnime düşüyor. Şimdi ise katıldığım ilk günler geliyor aklıma; ilk olarak Amed'in o güzel dağlarını geçip Batman'a doğru yol almıştım. Sonra Botan ve oradan da Zap Alanı'na geçtim. Zap Alanı'nda yeni savaşçılar eğitimini gördükten sonra Kürdistan'ın kalbi saydığım Zagroslar'a geçtim. Zap ve Zagros omuz omuza veren dağlarla sarmalanmış. İnsan bu heybetli dağlara baktığı an da bile Kürdistan'ın bin yıllarca neden aşılamaz olduğunu anlayabiliyor. Hele uzun süre kaldığım Cilo alanı bir başka güzel. İnsan burada kendisini gökyüzüne yakın hissediyor. Gökyüzünün maviliği insanda müthiş bir özgürlük duygusu yaratıyor. Şimdi ülkemizin bu güzel yerlerini saydığımda herkes sanacak ki ben Kürdistan'ın birçok yerini gezip görmüş, güzelliklerine tanık olmuşum. Hayır. Öyle değil. Bunlar gerilladaki kısa yolculuklarım sırasında gördüğüm yerlerdi. Oysaki ben bu cennet yurdun belki de çeyreğini bile görmedim. Kürdistan'ı bir ucundan bir ucuna kadar görmek, gezmek; her karış toprağında iz sürmek, her parçasında gerilla yaşamını sürdürmek isterim. Bu istemler sadece benim ile sınırlı istemler değil elbet. İnanıyorum ki tüm yoldaşlarım da bu istemle mücadele yaşamlarını sürdürüyorlar. Ben bu ülkenin her yerini görmeyi istiyorum. Aslında bunu söylerken Kürdistan'ı sadece bir coğrafya parçası olarak da el almıyorum. Çünkü ben bu ülkeyi yüreğimde taşıyorum. Nerede olursam olayım, bu ülkenin her toprak parçası benim için bir bütünselliği ifade etmektedir.

Önderliğimizin felsefesi ile artık bizler tüm sınırları aşmış durumdayız. Yani ne kendimizi ne de ülkemizi sınırlara sığdırıyoruz. Bir insan yaşamı nerede en özgür şekilde yaşayabiliyorsa, nerede hür bir soluk alabiliyorsak orası insanlığın özgür yurdu. Biz artık yalnızca

Kürdistan'da değil, Kürdistan'ı da aşan mekanlarda özgürlük yaratmak istiyoruz. Örneğin Karadeniz'de. Belki şu anda Dersim Alanı'na geçmek için yola koyuluyorum ama benim asıl hedefim Karadeniz'e ulaşmak ve orada gerillacılık yapabilmektir. İlk olarak Dersim dağlarına ulaşmak istiyorum, orayı tanımak ve bilmek. Orada yürüteceğim pratikten çıkarttığım sonuçlarla bir tecrübe kazanacak ve bu tecrübe ile Karadeniz'in engin dağlarına yol alacağım. En azından şu anda yoğunlaştığım ve gerçekleştirmek istediğim amaçlardan birisi de budur.

Şimdi yeni mekanlara gitmenin heyecanını taşıyor yüreğim; yüreğim o heyecan ile atıyor. Bu gerçekten de anlatılması zor bir duygu. Sanırım birçok yoldaşım da şu anda benim yaşadığım duyguları yaşıyordur. Tabii bu sevinç, mutluluk ve gidecek olmanın verdiği heyecanın yanı sıra bir hüznün de yaşamıyor değiliz. Sonuçta her yolculuk bir ayrılığı da taşıyor bağrında. Ve şimdi biz yönümüzü Kuzey topraklarına dönerken ve bunun mutluluğunu yaşarken, geride kalacak olan yoldaşlarımızı da düşünüyoruz. Mekansal olarak uzaklara gitsek de yüreklerimiz hep aynı diyarlarda buluşmaktadır.

Kendini Aramak...

İnsanlar kendini, yaşadığı dünyayı anlamak ve kavramak için birçok soruyu bir araya getirip durmadan kendisine, çevresine sorular sorup durur. Ben ise bu soru sorma ve cevap bulma işine her şeyden önce kendimden başlayacağım. Bazen kendime sorarım, 'bu dünyada en çok istediğin şey nedir?' ve cevaplarım; BAŞARI. Bir başarının sağlanması için de inanç en önemli unsurlardan biri olmaktadır. İnanmak, inandığını istemek ve bunun çabası içerisinde olmak başarıya giden yolda en önemli unsurlardır.

Peki ben bunları ne kadar yapabiliyorum? Bir bakalım; örneğin bugün kampımızda bir toplantı gerçekleşti ve ben tek kelime konuşmadım. Niye? Kendime mi güvenmiyordum? Acaba kendimi ne kadar zorluyorum? Ne kadar sorguluyorum? İşte toplantı boyunca kendime bu soruları sordum. Biliyorum ki bir insan kendisine yöneliyor ve kendisini tanıma çabası içerisine giriyorsa, kendisini de aşabilir. Bunun için samimiyet çok önemli. Biliyorum ki, yoğunlaşma, iyi bir yoğunlaşma her şeyi halledecektir. O yüzden de iyi bir düşünür

olmalıyım. Yoldaşlarımla her gün yoğun tartışmalar yürütmeli ve kendimi yoldaşlarımla gözlerinde tanımalıyım. Mademki bizlerin amacı başarıdır öyleyse başarıyı elde etmek için de kafa yormalı, kendimizi zorlamalıyız.

Eğer ki, ben özgür iradeli bir HPG militanıysam bunun gereklerini yerine getirmeliyim. Nasıl mı? İstek ve çaba ile. Çaba gösterirsem yarı yarıya kazanmış sayılırım, örneğin çaba göstermesem şimdi sigara içerdim, ama ne kadar iradeli olduğumu kendime göstermeliyim. Sigarayı yalnızca sağlığa zarlı olduğunu düşündüğüm için değil, iradeyi teslim aldığına inandığım için içmiyorum. Bu yalnızca küçük bir örnek tabii. Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Kendimi doğru örgütlersem büyük başarılarla da imza atılabilirim. Şimdiye kadar alanda gerçekleşen birçok eylemde yerimi aldım. Bu eylemlerin birçoğu da başarılı oldu. Ama bizler bunlarla yetinmemeli, daha büyük eylemlerin sahibi olmak için kendimizi her yönlü geliştirmeliyiz. Kendi adıma bundan sonra kesintisiz bir program sahibi olacağım. Gün boyunca zamanımın ne kadarını okumaya, ne kadarını yazmaya ve yoğunlaşmaya ne kadarını yoldaşlarımla tartışmaya ayıracağımı planlayarak, yaşamımı daha örgütlü hale getireceğim.

I ıldayan gözlerin yansır şimdi göz bebeklerime
Gözlerimde yansdı güzelliğin
Filizlenecek karanfil, menek e ve g l
Can olan bedeninde
Okyanus derinliğindeki bakı ların
Ay saflı ında yürekleri aydınlatır
Başak sarısı saçların esen rüzgârın u ultusuyla savrulur.
Sen olup akacaktır bu pınarlar
Ve sen gibi akan binlerce pınar ile bulu acaktır.
Asi ve yitik ülkemin sevdalıları senle bir ırma a ulaşacaktır.
Belki bir gün Gabar'da
Belki de Besta'da bulu ur yürekler ve  zlemler
Ve o an bir  ı lı a dönüşür, isyana duran yürekler
Munzur'un hır ınlı ında Seyit Rıza'nın güzelliğine akar
Bir kavga oluruz
Güneşin do u uyla Fırat'ın dinginli iyle
Zamanı selamlarız
Ate ten bir yürek olur
Dicle'nin saflı ında g   bulup
Asi Med topraklarında yeni yaşam umudu oluruz.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

DEMHAT FARAŞİN (ABDURRAHİM ASLAN)

Adı Soyadı: Abdurrahim ASLAN

Kod Adı: Demhat FARAŞİN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1979 \ Şırnak

Anne Adı: Perihan

Baba Adı: Fetah

Katılım Tarihi ve Yeri: 2006 \ Xakurkê

Şehadet Tarihi ve Yeri: 27.05.2017 \ Van

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Yeniden Yaşam Ateşini Aramak...

Bugün baharın gelişini müjdeleyen bir yağmur yağıyordu. Her ne kadar yağmur ve rüzgârdan kaynaklı bir karanlık yaşanıyor olsa da bu güzellik bizlere aydınlığı taşıyordu. Bugün kendimi sabah erken kalkmaya şartlandırmıştım. Çünkü uzun süreden bu yana sabahın erken saatlerinde kalkmamış, odun toplayarak güzel bir gerilla ateşi yakmamıştım. Kendimi bu şekilde şartlandırıdığım için nöbetçi arkadaşın ilk seslenişi ile uzandığım yerden fırladım. Önce bulunduğumuz kampın etrafında kuru odun aradım ama kampımızın etrafında çok fazla odun kalmadığı için daha uzak yerlere gitmem gerekiyordu. Zaten ben de elimden geldiğince uzak bir mesafeye doğru yol almak istiyordum. İçimde değişik bir duygu yoğunluğu vardı. Aslında ben her dağ yürüyüşünde yeni yaşamın ateşini arıyordum. Bu yüzden de böylesi görevler bana hiçbir zaman sıkıcı gelmez. Ben bazen birçok şeyi bahane ederek uzun dağ yürüyüşleri gerçekleştiriyorum. Bazen uzun ve yokuşlu patikalarda yürüdükten sonra terden sıırıslıksam oluyordum. Aslında bu kadar sert ve yokuşlu yollarda yürümek kendi başına bir özgüven belirtisidir. Tıpkı Ahmet Arif'in dediği gibi; “bu dağlar kardeş dağlar. Evelallah utandırmaz adamı... bu dağlarda yürürken yaşama dair her şeyi gözlüyorum. Öyle güzel manzaralar var ki anlatamam. Bir yandan bin bir türlü ses çıkartan hayvanlar, diğer yandan ise yemyeşil çam ağaçları. Böylesi güzelliklere tanık olmak insanı yeniden yaşama bağlamaktadır.

İnsan kendisini bir yaşama adanmışsa, kendisini o yaşamın ilkelerine göre şekillendirmelidir. Kimse bizlerin yaşamını yönlendirmemeli. Kendi yaşamımızı yönlendirebilmeliyiz. Ve böylesi kutsal bir yaşam içinde vasat kalmayı kendimize asla kabul etmemeliyiz. Bu konuda da kendimize kararlı bir duruşu esas almalıyız. Çünkü böylesi bir kararlılık ekmek ve su kadar önemli bir ihtiyaçtır.

İnsan arayışlarının içinde esasında kendisini aramaktadır. Kendi hakikatini aramaktadır. Peki insan neden hakikatin peşindedir? Şu bir gerçekliktir ki birileri bizi bizden almış, uzaklaştırmış. Bu öyle günlük yaşam ve sıradan anlayışlarla anlayıp kavrayacağımız durumlar değildir. Bazıları hakikat ile yüzleşmek istemezler. Bazıları ise hakikati büyük bir moral ve sevinç ile karşılarlar. Aslında insanlar yaşamda birbirilerine

karşı empati oluştursalar ve olaylara hep farklı yerlerden bakmaya çalışsalar belki de gerçekliği daha erken fark edebilirler. Gerçeği erken fark etmek yaşamı daha güzel ve anlamlı yaşamaya vesile olur.

Bir de yalnızca kendimizi, insanları anlamak ile sınırlı kalmamalıyız. Bitkileri hayvanları canlı ya da cansız tüm evreni anlamaya çalışmalıyız. Bunu başarabilirsek yaşamın anlamına daha erken varmış oluruz. Yaşamın anlamına erken varmak yaşamı en özgürce yaşamak demektir. İşte kısacık bir odun toplama serüvenim bile bana bu kadar çok şeyi düşünme fırsatı sağladı. Doğanın bizlere bahsettiği güzelliklere baktıkça insanın anlam arayışı daha da büyüyor. Bastığımız toprak, yudumladığımız su, coşkun akan dere, tomurcuklanmaya yüz tutmuş çiçek, beyazın ve mavinin bir aheng içinde gökyüzünde süzülüşü. Tüm bunlar insanı, doğaya, evrene yakınlaştıran gerçekliklerdir. İnsan doğa ile bütünleştikçe kendisini tanıyor, kendisini tanıdıkça da evrene olan aşkı büyüyor.

Aşk dolu günler dileğiyle...

Dağların Doruklarında Yaşamı Bulmak...

Haftanın alanını tarif etmek, onun güzelliğini anlatmak çok mümkün değil. Hele hele söz konusu Xantur olduğunda işler daha da zorlaşır. Çünkü Xantur tüm heybeti ile 'bakın işte ben buradayım' der. Bir yanı orman, bir yanı uçurum olan bu alan insana çoğu zaman sonsuz bir özgürlük duygusunu hissettiriyor. Sanki bu zirvelerde biraz daha kalsan kanatlanacak ve özgürlüğe yol alacaksın. Tıpkı dağların doruklarında yaşamı arayan kartallar gibi...

Bugün Xantur'un yamaçlarında yükselen kartallar en zirvelerde kendilerini rüzgârın ahengine bırakmışlardı. Sanki Xantur'un kendilerine bir özgürlük mekânı olarak belirlemiş ve tavaf ediyorlardı. Eee... Xantur 'da gerçekten de güzel ve güzel olduğu kadar da heybetli bir mekan. İnsanın orada kanatlanıp özgürlüğe yol alası geliyor. Bir de kartallara dair bir şey daha öğrendim; onlar daha çok yükseklerde yani zirvelerde ve yalnız uçarlarmış. Belki de yaşamlarının anlamına bu yolla ulaşıyorlardır. Ama artık tek başlarına da uçamıyorlar. Çünkü uçtukları andan itibaren onları çok büyük tehlikeler beklemektedir. Bence artık onlar da doğanın dengesinin bozulduğunun farkındalar. Evet, doğanın

dengesi hiç olmadığı kadar bozulmuş durumda. Gelecek nesillere öyle bir dünyayı bırakmak, aslında onlara haksızlık etmek anlamına geliyor. Bu güzel kartallar da kim bilir hangi yaşanmışlıklara tanıklık etmişlerdir. Ben onların gözlerinde birçok yaşanmışlığı görebiliyorum.

Ben baharın gelişini umudun yeniden yeşermesi olarak tanımlıyorum. Yaşama dair ne kadar umudumuz varsa, baharda yeniden yeşermektedir. Sonbaharda sararmış güllerin bağrındaki yeniden yeşerme umudu, tohum ile toprağın yeniden buluşma umudu yaşamın her yönü ile canlılığını gösteriyor. Artık baharı ve özgürlüğü haykırıyordu mart ayı.

Ve Xantur'un semalarında gökyüzünün güzelliğini seyre dalmışken sevgili yoldaşım baz Mordem düşüyor aklıma. O güzel, o değerli insanı yüreğimin derinliklerinde anıyor ve yazma çabası içerisine giriyorum.

Değerli Yoldaşım Baz Mordem;

Seninle bu güzel günlerimi paylaşmak istedim. Bugün senin o güzel gülüşün kadar olmasa da gün boyu yüzümdeki sevinç çok farklı oldu. Örgüt karar almış beni senin memleketine, Botan'a gönderiyor. Arkadaşlar aldıkları bu kararı bana bildirdikleri zaman dünyalar benim oldu. Bu anın sevincini yaşarken aklıma ilk olarak sen geldin.

Senin yaşadığın, havasını soluduğun topraklara gidiyorum. Seninle birlikte sana olan tüm sevgimizi ve özlemimizi yüreklerimize gömdük. Sen ve bu mücadeleyi bizlere emanet eden can yoldaşlarımız bizler için öylesine değerlisiniz ki, sizin izinizde yürümek bizler için ancak bir onur ve gurur vesilesi olabilir. Senin gibi güzel yoldaşları yeni yoldaşlarımıza anlatmak bana öyle büyük bir moral veriyor ki anlatamam. Canlılığın, yaşam karşısındaki heyecanın, sevincin, örgüt yaşamına olan bağlılığın.

Ben sizlerin emaneti, güzelliğin ve kahramanlığın diyarı olan bir alana, Botan'a yol alıyorum. Botan kalp atışlarımızın duyulduğu, hissedildiği mekân... Sana olan yolculuğumun başlayacağı günleri iple çekiyorum...

Botan sevgisi, özlemi ve aşkı ile...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

R BER APO: " EH T YAŞAMDIR"

MAH R SASON (M. ZAKİR TA )

Adı Soyadı: M. Zakir TA 

Kod Adı: Mahir SASON

Doğum Tarihi ve Yeri: 1976 \ Mu 

Anne Adı: Aynur

Baba Adı: Abdurrahman

Katılım Tarihi ve Yeri: 1997 \ Eskişehir

 ehadet Tarihi ve Yeri: 24.02.2007 \ Kelare 

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Bizleri Hiç Yalnız Bırakmayan Anılarımız...

Gerillaya katılmadan önceki anılarım tazeleniyor birden bire. Şimdiki gibi taze... Uzunca bir zaman arkadaşlarla gerilla saflarına katılmak için belli hazırlıklar, tartışmalar yürütüyorduk. Üniversitedeki on dört arkadaşım ile beraber gerilla olmak için sözleştik. Aynı amaç uğrunda, bir yola baş koymak ve sonra o güzelim dağlarda yoldaş olmak çok heyecanlandırıyordu bizleri. Ne zaman o an aklıma gelse yüzümde gülümsemeler beliriveriyor. Yüreklerin ortaklaşması, aynı ritimde atması beni o kadar çok heyecanlandırıyor ki anlatamam.

Gerillada insanın en çok hatırında kalan şey; anılardır. Her bir karesi ilerde hep hatırlanacak olan anı listemiz uzadıkça uzar. O yüzden gerillada yaşadığımız her an bizim için çok değerlidir. O,vakti gelince yaşadığımız güzellikleri ve zorlukları ile yakamızdan tutar. Zaman geçerken bizlere de böyle kesitlerini bırakmadan geçmiyor işte... O yüzden yaşarken bunun farkında olmak gerekir. Değerini bilmek ve o an'ı tadında yaşamak gerekir diye düşünüyorum. Aslında bugünlerde birçok şey üzerine yoğunlaşıyorum; bunlardan bir tanesi de partiye katılıma ilişkindir.

Başlattığım gerilla yolculuğuna çok güzel anlamlar katıyorum. Kendi kararım ile başlattığım bu yeni yaşam serüvenin benim için çok farklı bir anlamı daha var. O da, babamın hayallerini gerçekleştirdiğime inanmam ve bunun mutluluğunu yaşamamdır. O, hayalimde hep güzellikleri ile kalacak ender insanlardır. Yaşamıma yön veren, yaşamımı anlamlaştıran en nadide insanlardır. İşte bu yüzden o benim için yalnızca bir baba değildi, bir arkadaş, yoldaş, öğretmendi. Yaşamı öğreten doğru yolu gösterendi. Babam, daha 12 Eylül faşizmi öncesi Kürt hareketleri içerisinde yerini almış, hep mücadele etmiş bir insandı. PKK ile tanışması onda daha büyük gelişmelere yol açmıştı ama gerillaya katılmamak, gerilla saflarında mücadele yürütememiş olmak onda çok derin bir iz bırakmıştı. Bu yüzden de yüreğinde hep bir şeylerin eksik olduğunu hissedirdi. Bizleri, çocuklarını her zaman sosyalizm anlayışı ile komünal değerleri yaşatarak büyümüştür. Yüreğindeki eksikliği ben doldurmak isterdim, onun da benim bu eksikliği doldurmamı istediğini biliyordum. Şimdi bu yolculuğu babamdan aldığım bir emanet olarak görüyorum, onun yüreğindeki eksikliği doldurdukça kendi yüreğimde yeni denizlere, enginliklere yol alacağıma inanıyorum.

...

Şu anda Kaşura alanındayım. Daha öncesinde Serê Metîna alanındaydım. Orayı da çok sevmiştim ve ayrılmak istemezdim ama

küçük bir yaralanma olayından sonra tedaviye gidip döndüğümde düzenlemem Kaşura ‘ya olmuştı. Kuzey’e gitme konusunda çok ısrarlı olsam da arkadaşlar bir türlü göndermiyor. Olsun, bir gün mutlaka gideceğim, öyle ya da böyle mutlaka gideceğim. O yüzden şu anda bulunduğum alanı tanımaya, uyum sağlamaya çalışıyorum. Burası gerçekten de çok güzel bir yer. Debi derya bir güzelliği var. Bir yanı yemyeşil orman bir yanı Habur suyu. İnsan bu mekânda nefes aldığını, yaşadığını hissedebiliyor. Bu güzellik beni alıp köyümüze, Vartinize götürüyor. Bizim köyümüzde böylesine muhteşem, eşsiz güzelliğe sahip dağların arasında şirin güzel bir köydü. Köy yaşamı bana her zaman daha yaşanılır ve anlamlı geldi. Çocukken de hep köy yaşamının özlemini duyardım.

Belki de bu yüzden dağ yaşamına, gerillaya alışmakta çok fazla zorlanmadım. Burada doğa ile bütünleşmek insanın ufkunu daha da genişletiyor. Zaten bu günlerde zihnimizin açılmasına hem de çok açılmasına ihtiyacımız var. Çünkü güzel insan Önderliğimizin savunmaları gelmiş. Bu savunmalar bizler için çok önemli, eğer bu savunmaları anlar, kavrar ve yaşamsallaştırırsak Önderliği de her daim yaşamsal kılabiliriz. Bu yüzden de Önderlik savunmalarını satır satır okumaya, anlamaya ve anlatmaya çalışıyorum. Belki günün yorgunluğundan sonra geceden sabaha okumak insanı yorabilir ama olsun, buna değer. Yeter ki o güzel insanın engin fikirlerini anlayalım, kendimizi onun yaşam felsefesine akıtalım. Önderlik gerçeğine çok ciddi yaklaşmalıyız. Eğer yaşamımızın anlamını gerçekten açığa çıkartmak istiyorsak, o zaman öncelikle Önderliği anlamalı, bilince çıkartarak yaşamsallaştırmalıyız.

Önderlik ile ilk karşılaşmam hala ilk günkü gibi zihnimde, zaten zihnimden çıkmasını hiç istemiyorum.

Evet Başkanım, dün gibi aklımda... Siz bahçede bir masanın yanında ayakta durmuş vaziyette bizi karşıladınız. Bizler sıraya girerek yanınıza doğru yürüyorduk. “Merhaba” deyip tek tek elimizi sıktınız. O kadar içten ve samimiydiniz ki, karşınızda bir çocuk gibi tebessümle cevap verebildim ancak. Hayalini kurduğum siz karşımdaydınız. Bakışlarınız, duruşunuz bana güç ve moral veriyordu. Bu güçle, içten içe size layık bir militan olmak için hep çaba sarf edeceğimin sözünü veriyordum.

Sanki o zaman günler günleri kovalıyordu. Zaman nasıl geçmişti bilmiyorum. Bir gün Önderlikle futbol maçı yapılacağı söylendi. Herkes spor yapacağımız yerde toplanmış saha tıklım tıklım dolmuştu. Orada Önderlikle aynı takımda olmayı çok istiyordum. Onunla aynı takımda

oyynamak, bir oyunu birlikte paylaşmak bana bir mevzide birlikte d   mana kar   savaşmak gibi geliyordu.

Evet, istediğim gerçekleşti ve ben  nderli in bulunduğu takımda yer almıştım. Oyun ba ladı ında herkes p r dikkat oyunu izliyordu. Bir an  nderlikle kalede duran arkadaş kar   kar  ya gelmişti. Önderlik tam gol ataca ı esnada ben yan tarafta durmuş onu seyrediyordum. O an sessizlik oldu. Önderlik bana bakarak topu bana göndermişti. Sanki bana; “bak bu görevi sana veriyorum bunu yerine getir.” der gibiydi. O anda hem  a ırmı  hem de bana verdiği bu görevi başarıyla yerine getirmek gerektiğini d   nm  t m. Bir an  nderli e baktıktan ve gülümsedikten sonra topu hemen a lara yolladım. Önderlik hemen gözlerinin ucuyla bana baktı. Yüzünde hafiften bir tebessüm belirdi. Bana verdiği misyonu bo a  ıkarmamı tım. Bunun sevinci anlatılamaz bir duyguydu. Ve ben bugün attı ım her adımda bu misyonun gereklerini yerine getirme çabası içerisindeyim. Ya amımın her anında her dakikasında  zg r yaşamın mücadelesini vereceğim...

Vurulduk yine
Bir sabah kurşun sesleri ile
Güne, gün yüzüne merhaba dedik
Cehenneme dönen bu yaşamda
Özgür yarınların yarını olan
Bu  zg r ülkede ya asın diye  ocuklar
Yola  ıktık
Yollara, da lara  zg r yarınlara
Ve kutsal Mezopotamya'nın topraklarına...
Birer umut gibi parıldıyorduk
Kürt çocuklarının gözlerinde
Her  afak yeniden yeniden yaşam filizleniyordu
Da larımızın ardında
Yaşama yeniden "merhaba" dercesine...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ROJHAT KOÇER (BAHRİ ELMANOĞLU)

Adı Soyadı: Bahri ELMANOĞLU

Kod Adı: Rojhat KOÇER

Doğum Tarihi ve Yeri:

Anne Adı:Hüsna

Baba Adı: Ferman

Katılım Tarihi ve Yeri:

Şehadet Tarihi ve Yeri: 20-26.04.2017 \ Bitlis

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

İlk Gerilla Yürüyüşümüz...

Ağustos ayının son haftasında Batman’dan iki arkadaş ve Kozluk’tan dört arkadaş olmak üzere Garzan Eyaletine bağlı Sason alanında parti saflarına katılım sağladık. Alana gelmeden önce Çekdar arkadaş ile randevulaştık. Ben ve Hogır arkadaş beraber randevu yerine gittik. Çekdar arkadaş alandaki arkadaşların yerini bildiği için bizleri arkadaşların yanına o götürecekti. Biz randevu yerine ulaştıktan on dakika sonra Çekdar arkadaş da geldi ve hep birlikte arkadaşların bulunduğu noktaya doğru yol aldık. Alanda Sefkan, Kendal ve Serxwebun arkadaşlar vardı. Diğer arkadaşlar da noktaya geldikten sonra Sefkan ve Serxwebun arkadaş akşam yapacağımız yolculuğun hazırlığını yapmak için bizden ayrıldılar. Yanımızda yalnızca Kendal arkadaş kalmıştı. O da bizlere gerillayı, gerilla yaşamının güzelliğini anlatıp duruyordu. Bir de gideceğimiz alanı öyle bir anlatıyordu ki gitmek için sabırsızlanıyorduk adeta. Bizler de kendimizi hazırladık.

Yeni olan arkadaşların ayakkabı gibi bazı temel ihtiyaçları karşılandıktan sonra gerillanın o meşhur çaydanlığı olan Reşo ‘da bir çay hazırladık. Çaylarımızı da içtikten sonra yola koyulduk. Arkadaşlar bir köye bazı malzemeler bırakmışlardı, o yüzden önce köye doğru yol aldık. Hemen gerilla yürüyüş düzenini aldık. Ay ışığı vardı ve bu bizim için bir riskti. Bu yüzden de bazı yerlerde ağır ağır kontrol ederek yürüyorduk. Uzun süre bir su kenarı boyunca yürüdük. Daha sonra suyu geçip karşı tarafa geçtik. Fakat önümüzde dik ve yorucu bir tepe bulunuyordu. Tabi bu asi tepe yolculuğumuza engel olmayacağı gibi yaşadığımız heyecana da engel olamayacaktı. Ne de olsa bu bizim ilk gerilla yürüyüşümüzüzdü ve her şeye değerdi. Tabii tepeyi aşınca kadar yanımızda bulunan tüm suyu tüketmiştik. Gece başlayan yolculuğumuz sabahın ilk ışıklarına değin devam etti. Uygun bir yer tespit ederek ara verdik. Ben ve Sefkan arkadaş üzerimizde bulunan tüm boş şaşalları toplayarak çeşmeye doğru yol aldık. Çeşmenin bulunduğu yer çok güvenli bir yer değildi, bu yüzden de hızlı bir şekilde sularımızı doldurup arkadaşların yanına geri döndük. Getirdiğimiz su o kadar sıcak bir suyd ki, arkadaşlar susamış olmalarına rağmen bir yudum bile içmediler.

Arkadaşlar yatmak için yanlarında getirdikleri süngerleri yere serip hazırlık yaptılar. Fakat gerilladaki ilk günlerimiz olduğu için mi, sevinçten mi, bireysel kaygılardan mı yoksa şaşkınlıktan mı bilmiyorum ama biz yeni arkadaşları bir türlü uyku tutmuyordu. Birde havanın da etkisi vardı. Hava o kadar soğuktu ki yanımızda bulunan kefiyeleri üzerimize yorgan niyetine atıp yatmaya çalışsak da bir türlü yatamıyorduk. Kendal ve Sefkan arkadaşlar ise mışıl mışıl uyuyorlardı. Bulunduğumuz noktada akşama kadar kalacaktık. Güneşin ışınlarıyla aydınlanan hava insanın gözlerini kamaştırıyordu. Doğa çok güzel görünüyordu. Yazın son ayı olmasına rağmen yer yer yeşil alanlar, yüksek ve üzeri duman tutmuş dağlar ve uzaklardan görünen irili ufaklı köyler de bir başka güzeldi.

Diğer arkadaşların da uyanması ile birlikte dumansız bir ateş yakıp çaydanlığımızı üzerine koyduk. Dumansız ateş yakmayı da ilk defa burada arkadaşlardan öğreniyordum. Çaylarımızı içerken bir yandan da gerilla yaşamına dair sohbe dalmıştık. Sohbetimiz de en az çayımız kadar koyu olmuştu...

...

Uzun süredir Garzan alanında'yım. Bu araziye hayran kalmamak mümkün mü? Wan gölü yakınlarında yaptığımız bir gece yürüyüşü vardı. O geceyi unutmam mümkün değil. Wan gölünün o muazzam görüntüsü insanı büyüleyordu. Bunun yanında Tatvan'ın loş ışıklarının Wan gölüne yansması gölün güzelliğine adeta başka bir güzellik katıyordu. Bu loş ışıkların Nemrut dağına yansması ve Nemrut'un o ihtişamlı duruşuyla Tatvan'ın gölgesi altında tutması bir başka güzelleştiriyordu.

Burada bulunan halkı iyi tanımamız gerekiyor. Sonuçta biz bir halk hareketiyiz ve halkımızı doğru tanımaz, doğru tahlil etmezsek doğru hizmette veremeyiz. Şehitliğin inşasından sonra eyalette büyük bir hareketlenme yaşandı. Halk akın akın alana geliyordu. Elih'den, Sert'ten, Şirnex 'ten, Amed'den, Wan'dan gelen kitleleri karşılayabilmek, ilgilenmek ve halkımızın sorunlarına denize düşen bir damla yağmur tanesi kadar çare olabilmek için arkadaşlar gece gündüz çalışıyor, alanda kalarak halk ile ilgileniyordu. Bir defasında gelen

annelerden biri beni çok etkilemişti. İskenderun’dan gelen bu anne bir çocuğunun ’92 yılında parti saflarına katıldığını ve o zamandan beri ondan hiç haber alamadıklarını söylüyordu. Anneden arkadaşın genel sicil bilgilerini aldık. Anne o esnada evladını, ona olan sevgisini anlatıyordu. Ondan etkilenmemek mümkün değildi. Anne gitmek için ayağa kalktığı zaman yanımda bulunan bastonu ona verdim. O an bütün dünyayı ona verseydim eminim ki bu kadar mutlu olmazdı. O bastonu öyle bir bağrına bastı ki sanki yıllardır görmediği, hasret kaldığı oğlunu bağrına basmıştı. O anda Kürdistan’ın ve çocuğundan ayrı kalan tüm anaları hissetmeye çalıştım. Gerçekten de anne olmak hele hele bir gerilla annesi olmak hem çok zor hem de çok kutsal bir duygu diye düşündüm.

Önceden olsa duygu anlamında bu kadar derin düşünmez, yüzeysel kalırdım ama Önder Apo yaşam felsefesi ile bizlerin körelen duygularına da yön vermiştir. Ne diyordu Güzel İnsan:

“Bizim felsefemiz bir atın gözlerindeki anlamı sezmekten tutalım bir kuşun sesindeki anlamı çözmeye kadar yaşamı bir bütün olarak algılar. Yaşlı bir bilgeye büyük bir saygıdan başlayıp, bir ceylan kadar ürkek bir genç kızın gözlerindeki arayışa yanıt olmaya kadar anlam yüklüdür.”

Bizler böylesi bir anlayışa ve felsefeye sahip olan bir Önderliğin militanlarıyız. Öyleyse ona göre kendimizi donatmalı, savaş ve yaşam anlayışlarımızı ona göre binlerce defa gözden geçirmeliyiz. Karşımızda bize karşı savaşılan düşman gerçekten de başka hiçbir düşmana benzememektedir. Gözlerini kan, ruhunu kin bürümüş ve insan olmaya dair hiçbir duygu taşımayan bir düşmanımız var. Ne çocuk, ne kadın ne de yaşlı tanımayan, sürekli kan ve nefret kusan bir düşman ve biz bu düşmanı bir an için bile unutursak kalbimiz kurusun...

Daha yedi aylıkken katledilen bebeği unutursam kalbim kurusun

Panzerlerin arkasında sürüklenen bedenleri unutursam kalbim kurusun

Katledilen ve bedenleri teşhir edilen kadınları unutursam kalbim kurusun

Direnişin abidesi olan annelerin feryadını unutursam kalbim kurusun

Tank, top atışları altında yaşama sıkı sıkı sarılan canları unutursam
kalbim kurusun

Yaşanan tüm işkencelere karşı bir ‘ah’ bile demeyen kahramanları
unutursam kalbim kurusun

Bedenleri ateşlere verilen canları unutursam kalbim kurusun

Ekin yoldaşı, Hacı Birlik ve tüm devrim şehitlerini bir an bile olsa
unutursam kalbim kurusun

Unutursam eğer bu vahşeti

Unutursam eğer faali meçhulleri

Unutursam eğer asit kuyularını

Ceylanlar’ı Uğurlar’ı, Enesler’i

Şerzan’ı, Aydın’ı ve binleri

kalbim kurusun!

 ehit  ekdar Z lan ve  ehit Mizg n Garzan anısına...

Bak yine geçiyor
Dağların doruklarından
Gökyüzü mavili inde
Uçan kuşlar gibi
Şehitler kervanı geçiyor
Kürdistan’ın kutsal topraklarında
Kervan yola çıkmış
Yolculuk ba lamı 
Kanın toprağa karı tı ı yerde
Bak yoldaşlar geçiyor
Arkalarında bıraktıkları gülümsemeler
Beynimize nak olmu 
Özlem ve hatıraları
Silinmez bir iz olmuş
Bizlere gülümsemeler bırakan yolda   eko
 ntikam duyguları g rle en yolda  Mizg n
Garzan’da yankılanıyor sesleri
Kulakları patlatan intikam haykırı ları
Gökyüzüne resimlendirilmi  gözleri
Da lara sinmi  kokuları
Yolda lara selam getiren
 zg rl k güvercinleri
Benden de selam söyleyin
O güzel yüreklere...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

SARİNA AMED (BERFİN TAŞLI)

Adı Soyadı: Berfin TAŞLI

Kod Adı: Sarina AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1997 \ Amed

Anne Adı: Müseddet

Baba Adı: Ekrem

Katılım Tarihi ve Yeri: 2014 \ Amed

Şehadet Tarihi ve Yeri: 27.10.2017 \ Amed

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Merhaba Can Yoldaşım;

Şu an Dorşin alanındayım. Buranın dağları diğer alanlara göre oldukça yüksek ve heybetli. İnsan kendisini burada adeta gökyüzüne yakın hissediyor ve bu his insanı inanılmaz heyecanlandırıyor. Amed'in her bir yanı güzel hem de çok güzel. Lice'den Farqin'e, Dicle'den Çermik'e her yer çok güzel ama sanırım Dorşin Alanı'nın çok daha farklı bir güzelliği var. Tabii bu güzelliğin de bir bedeli olsa gerek. İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar yol aldığım hiçbir yolculukta burada yorulduğum gibi yorulmadım. Gelirken zorlandım. Tabii zorlanan yalnızca ben değildim. Diğer arkadaşlar da en az benim kadar zorlandılar. Bunalım Tepesi bizi çok fazla yordu. Ama ben yine de her şeye değer diyorum. Bu yaşamın anlamı gerçekten de zorluklarda gizlidir. İnsan her zorlandığında daha fazla bu yaşamın güzelliğinin farkına varıyor.

Bu sabah ben, Roj, Binevş ve Sozdar arkadaşlar yaktığımız ateşin başında oturmuş konuşurken, Sozdar arkadaş o özenle hazırladığı günlüğünü çıkartıp bizlere gösterdi. Gerçekten de çok güzel bir günlüktü. Saman yapraklı bu deftere başta Önderlik ve şehit arkadaşlar olmak üzere birçok güzel yoldaşın resmini koyarak süslemiş. En başta dikkatimi çeken ise Sozdar Avesta arkadaşın resmi ve altına bizim Sozdar arkadaşın yazmış olduğu yazı oldu. Heval Sozdar, büyük Sozdar Avesta arkadaşın adını almış ve onu görmeyi çok istiyor zaten günlükteki resminin altına bu istemini şu sözlerle dile getirmiş: "Satırlarıma başlamadan önce sizi ne kadar sevdiğimi belirtmek istiyorum. Size olan bağlılığım bir başka. Gerilla saflarına katıldığımda sizin isminizi almak istedim. Aslında yazmak istediğim çok şey var ama dile getiremiyor, kâğıda dökemiyorum. Devrimin kızılıcak yarınlarda görüşmek dileğiyle... bir gün mutlaka sizi göreceğim..." ben de onun bu duygularına katılıyorum. Bir gün mutlaka özlemini duyduğumuz güzel yoldaşlarımızı göreceğiz. Bu güzel yoldaşlarımız bizleri bu yaşama, bu partiye bağlayanlardır. Hele bu yoldaşlar kadın yoldaşlar ise bu bambaşka bir duygudur. Kadın arkadaşların olduğu ortam yoldaşlık ortamıdır. Eğer o ortamda Önderlik yaşamın merkezinde ise orası da özgürlük merkezidir. Önderliğimiz de bunu şu sözleri ile belirtmiyor mu zaten: "bu gece yarasında iki kadın arkadaş benden bahsediyorsa, o zaman demek ki orada büyük bir özgürlük ortamı var. Büyük bir özgürlük istiyorlar." Önderliğimizin yoldaşığa özellikle kadın yoldaşlığına dair yapmış olduğu bu belirlemeye Sozdar arkadaşın günlüğüne yazdığı şu güzel sözler eşlik ediyor:

"Bir gerilla için soğuk, sıcak, ayaz fark etmemelidir. Eğer üşüyen bir bedeni varsa onu yoldaşlarının sıcaklığında ısıtmalıdır. Bir gerillanın bedenini de, yüreğini de ancak yoldaşı ısıtabilir." Tabi biz sohbe ve günlüklere dalınca ateşin üstüne koyduğumuz yemeği ve çaydanlıkları unutmuştuk. Sozdar arkadaş bu panikle günlüğünü ellerime tutuşturup ateşi ve yemeği kontrol etmeye koştu. Biraz sonra elinde kara çaydan, bardak ve demliği ile yanımıza geldiğinde güzel güzü hala gülümsüyordu. Evet, Sozdar arkadaş bu ve buna benzer birçok güzel yazıyı yoldaşları için yazmış. Onda yoldaşlığa olan bağlılık çok güçlü. Bunu onun hem yaşam duruşunda hem de gözlerinde görmek mümkün. Bu yazdıklarına da yansımış. Aslında bizlerde gerçekten de en güçlü olan duygu yoldaşlık duygusudur. Bu duygu bizlerin tüm zorlukları aşmasının vesilesidir. Ben hem bu özgür yaşamı hem de yoldaşlarımla yaşamı çok seviyorum. Özgürlük dağlarında olmak benim için en büyük şans diye düşünüyorum. Bu şansımı iyi kullanmak için de dağları, dağlı yaşamı tanımaya koyuluyorum. Dağlı yaşam kadının kendisini en özgür hissettiği yaşamdır ve ben de kendimi hiç olmadığı kadar özgür hissediyorum...

Operasyon Devresindeki Yoldaşlarıma;

Her türlü zorluk ve zorlanmalara rağmen yoldaş sıcaklığından ödün vermeyen o devreyi çok arıyorum. O devreden şu ana kadar dört şehidimiz var. Dört kahramanımız. Laşer, Şoreşger, Roni, Berxwedan. Onlar ve şahadete ulaşan birçok güzel yoldaşımızı büyük bir özlem ile anıyorum. Ayağım taş her takıldığında, sudan her geçtiğimde benim korktuğumu hissedip kendilerini köprü yapan, beni sırtına alıp sudan geçiren yoldaşlar...

Onlar Kürdistan'ın cesur çocuklarıydılar. Devrim ve özgürlük yolunda canlarını feda ettiler. O yoldaşları her andığımda, aklıma ve yüreğime her düşüklerinde Nuri Dersim'in 'İntikam' şiiri geliyor. Bence her Kürt genci bu şiiri ezberlemeli ve her bir sözcüğünü özümseyerek bilince çıkartmalıdır. Ne diyordu şair şiirinin dizelerinde:

"İNTİKAM! İNTİKAM! Kürt namusuna sürülen lekeyi temizlemek için

İNTİKAM! Süngülenen yüzlerce Kürt yavrularının feryadını dindirmek için

İNTİKAM! Girdaplara atılan, ateşlerde yakılan gelin ve kızlarımızın Kürdistan afakında uğuldayan eninlerini teskin için

İNTİKAM! Darağaclarının altında ölümü kahramanca selamlayan, 'yaşasın hür ve müstakil Kürdistan' diye haykırarak şahadet tacını giyen binlerce vatan kurbanlarının gayelerini tahakkuk ettirmek için"

Aslında bu bir şiir değil, bir vasiyetnamedir. Bizler de bunu bu şekilde ele almalıyız. Yoldaşlarımızın, halkımızın, süngü uçlarında gülüşleri dona kalan geleceğimizin intikamını almadan rahat uyumamalıyız.

Keşke o bir aylık süre hiç bitmeseydi. Gördüğümüz eğitim bizler için büyük bir avantajdı. Gerillacılığa dair birçok şeyi bu eğitimde daha fazla öğrenip daha fazla pratikleştirebildik. Operasyon okulunda hem teorik hem de pratik eğitim görme fırsatımız oldu. Belki kısa süreliydi ama yoğun bir eğitimdi. Axin yoldaş gibi mütevazı bir komutanımız vardı. İmkansızlıklar olsa da onun olduğu ortamda bizler her şeyin üstesinden geliyorduk. İnsanı titreten ayaz gecelerde sobamız yoktu ama yürekte konuşan, paylaşan sesimizin sıcaklığı bir sobadan daha çok ısıtıyordu bizleri... Avesta arkadaş ile kuryelik yaptığımız süreçler de çok güzeldi. Beraber Şehit Ferhat'tan Şehit Serxwebun'a kuryelik yapıp gün ışıyana kadar noktaya ulaşamadığımız zamanlarda yaşadığımız maceraları özlüyorum. Hala da o kuryelik sürecinde yaşadığımız kaybolma anılarını hatırladığımda kendimi tutamaz gülerim. O zamanlar yeni olduğum için birçok arkadaş bana yardımcı oluyor, gelişmem için olağanüstü çaba sarf ediyorlardı. Tabi bu durum benim de kendime güvenmeme yol açıyordu. Eski arkadaşların tecrübeleri gerçekten de bizler için büyük avantaj sağlıyordu. Onlardan çok şey öğrendim diyebilirim. Bugün eğer bir kadın savaşçı olarak özgüvene sahipsem bu o arkadaşların sayesinde.

Bir de o dönemde birlikte olduğumuz çok güzel arkadaşlar vardı. Dokuz güzel kadın, dokuz renk ve ses... Sekvan, Xece, Dilşad, Bese, Evrim, Jinda, Zarîn, Zeynep ve ben. Sekvan arkadaşın gece rüyasında konuşmaları, Xece arkadaşın o bitmez tükenmez kahkahaları, Dilşad'ın ateş yakmamak için köşe bucak kaçışı, Besen'in uykusu, Evrim'in sakarlıkları, Jinda'nın yaşamdaki renkliliği...Gerçekten çok güzel bir takımımız vardı. Şimdi anlıyorum ki gerillada geçen dönem, her saniye başka bir anlam ile güzel ve bu güzellik her daim özleniyor...

İşte gerilla yaşamı budur! Yaşamı anlamlı kılan, özgürlüğü yakınlaştıran bu yoldaşlık ilişkileridir.

Biliyorum bir gün bu dağların doruklarında tüm yoldaşlarla bir araya geleceğiz. Yılların özlemi ile kucaklaşacak, günü aydınlatmak için doğan güneşi selama duracağız. Ve özgürlüğe yakınlaştığımızı hissederek halaya duracağız.

Özgürlük halayına...

Şehit Sarina'nın Kendi Şiiri

Seni düşlemek, kırlarda
Papatyalar arasında yalınayak koşmak,
Toprakla bütünleşmektir
Seni anlamak,
O topraklara anlam vermek
Sevmek
Ülke ile bütünleşmektir
Seni yaşamak
Toprağa, ülkeye
İlk tohumu eken
Toplumsallığı yaratan
Ana tanrıçayı bulmak ve ona ulaşmaktır.
Sen düşüm
Düşümdeki anlam
Anlamın yaşam buluşusun

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

GULAN ÇEKDAR (YUHANES EKİNCİ)

Adı Soyadı: Yuhanes EKİNCİ

Kod Adı: Gulan ÇEKDAR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 \ Batman

Anne Adı: Muhterem

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 1997 \ Batman

Şehadet Tarihi ve Yeri: 07.10.2014 \ Kobani

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Botan’ın Özgürlük Arayışısı’na

Güzel yoldaşım buradaki arkadaşların deyimiyle yine meskenime geri döndüm. Tanrıçaların diyarı, insanlığın beşiği olan Zağroslar’dayım. Zağroslar da olmak tarihle buluşmak tarihi bugünde hissetmektir. Tarihi anı ve geleceği birlikte yaşamaktır. Tüm zamanları, tüm çağları yaşatır. Zaten bir insanın sahip olabileceği en yüce erdem bu olsa gerek. Her patika, her nokta bir şeyleri çağırıştırır, hatırlatır, onlar ve anılar gözüm de canlanmaktadır.

Sürece, şehitlere cevap olabilmenin sorumluluğunu yürekten ve beyinden hissediyorum. Hele örgütün verdiği güvene layık olmak benim için esas ilke olacaktır. Böylesi ağır bir süreç karşısın da aldığım sorumluluklarıma baktığım da yer yer ürktüğüm de en yalın gerçek.

Eğitim de bana kaybettiren mantık yapım alışkanlıklarım alışmışlarımı epey sorguladım doğrusu kendime oldukça sert yöneldim. Tabi pratikteki başarı düzeyim kişiliğim de ne kadar değişim dönüşümü sağladığımı gösterecek. Ocaktaki arkadaşların deyimiyle Ocaktan önce sonra yani hiçbir şey eskisi gibi olmamalıdır. Başlangıç geçmiş başlangıçlar gibi olmamalıdır.

Evet kara gözlüm artık başarı tek hedefim olmalıdır. Sanırım sen de bol inişli ve çıkışlı yürüyüşünden öfkeleniyorsun bunu hissediyorum ve kendimden utaniyorum. Artık gururumun incinmeyeceği tam tersi onur ve gurur duyacağım bir katılımın sahibi olacağıma inanıyorum.

Zağros’ların pratik aynası son derece merttir. Bireyin real gerçekliğini ortaya serer.

Güzel yoldaşım canım kardeşim bir de sağlığını sağlığıma bağlayacak kadar bağlı olan çocuk sadeliğindeki Çekdar’can’ın bana olan eşsiz, sonsuz sevgisine en doğru karşılığı büyük başarıların sahibi olmakla ancak bir nebze de olsa cevap olabilirim. Sizin gibi güzel ve yiğit kardeşlerin yoldaşı olmak kadar onurlu ve anlamlı bir duygu, bir ruh, bir düşünce olamaz. Bunun yüklemiş olduğu sorumluluklar karşısında kendimi ezik, eksik ve yetersiz buluyorum. Her şeye rağmen eğer bugün Cilo’nun Geliye Zap’ın son derece sertliğine rağmen gitme cesaretini gösterebiliyorsam hem de en ağır sorumluluklar üstlenerek bu yine sizlerden aldığım güç sayesinde. Yaşama verdiğim anlam ve içerikle de yine size olan bağlılığım ile ilgilidir.

Biliyor musun kara gözlüm bu yazıyı Ş.Diyar tepesin de başladım. Yalnız birlikte devam edeceğimiz grup bize ulaştınca ara verdim. Ve ünlü Alişer tepesin de sonuçlandırabildim. Yazımın yarım kalmasına yüreğim razı olmadı. Buluşma umuduyla.

Botan’ın Özgürlük Arayışçısı’na

Merhaba büyük insan, yiğit yoldaşım, candan kardeşim...’

Şu an kocaman bir kayalığa sırtımı dayayıp yazarken, Cilo’nun dorukların da kar vadilerinde akan şellaleler ve şu an yüzümüzü adeta okşayan hafif bir rüzgar esmektedir. Cilo adeta düşmana meydan okurken, özgürlük savaşçılarını ise bağrına basmaktadır. Cilo gerillacılığı yapmak için, Cilo’yu sevmek şarttır. Beyin ve yürek gücü ister. Bu güce sahip olmayanı o da istemez, içinde barındırmaz. Özcesi emek ve bağlılık ister.

Candan kardeşim önümüz de ağır hassas ve kritik bir süreç var. Savaş sorumluluğu herhalde en ciddi sorumluluk olsa gerek. Yüzlerce güzel kadın ve erkek yoldaşın kaderi bizim elimizde bu sorumluluk bile insanın iliklerine kadar ciddi yaklaşması için yeterli bir neden. Kendimi hiçbir zaman bu kadar ağır bir sorumluluk altın da hissetmemiştim. Öylesine derin bir sorumluluktur ki, vereceğimizi her bir can ve akıtacağımız her damla kan bizi daha fazla özgürlüğe yakınlaştırmalıdır. Bir damla kanımız bile ucuz ve yetersiz dökülmemelidir.

Bunu belirleyecek olan ise tamamen bizim savaşa ve taktiğe yaklaşımımızdır. İşte bunun için de beyin ve yürek diğer deyimiyle; akıl ve duygu ustalığı ister.

Yarın Türkiye’ de çocuk bayramı kutlanacaktır. Kürt çocukları ise bu bayramı protesto edecek. Yüzlerce masum Kürt çocuğunun katledildiği ve bu insanlık suçunun devam ettiği bir yerde bayram kutlamak tamamen kendisini aldatmaktır. Kürt çocukları bu gerçeğin en çıplak ve acımasız yüzüyle binlerce yıldır tanıştığı için kendilerini bir an bile kandırmayacak kadar gerçekçidir.

Merhaba Esmer Yüzlüm

İki can yoldaşımın şahadetinin bana verdiği derin üzüntüden sonra moral alabileceğim hayatımın en güzel haberini aldım. Botan’a geliyorum. Çok mutluyum. Geç kalmanın psikolojisini yaşıyorum yaşamasına ama yine de müthiş bir heyecan yaşıyorum. “ Bana heyecan veren esas nedenlerden biri de senin mücadele verdiğin mekanlara gitmek o patikalar da ve dağlar da yürümek orada düşmanla hesaplaşmak gerçek anlam da beni onurlandırıyor.

Bunu düşünmek bile duygularımın farklaşmasına neden olabilmektedir. Bu günler de uzun süredir görmediğim arkadaşları gördüm ve epey moral aldım. Benimle yapılan tartışmalardan da daha fazla güç aldım. Sorumluluklarım ağır öylesine ağır ki mutlak ciddi

olmayı şart kılıyor. Ayrıca  ekdar Candan ayrılmak bana çok ama çok zor geliyor, onu sevdiğim için uzakla ıyorum.

Botan’ın  zg rl k Arayışısı’na

Cilo’dan Haziran ayının son günlerinde ayrıldıktan sonra Medya Savunma Karagahına geldim. Botan’a gitmek için bazı hazırlıklarımı tamamladıktan sonra Merkez Karargah’a geldim. İyi ki de gelmişim, tahmin edemeyeceğim kadar eski arkadaşları gördüm. Bir süre YJA-Star basının da dört be  gün kaldım. Arşiv, Portre anı vb. konular da çalışma yürüttüm. Oradaki arkadaşlarla kalma  ansım oldu.

Evet Karag zl m daha önce hiç görmediğim Metina’dayım. Metina’nın güzel sularından çok söz edilir.  ekdar Can’la epey yakınla mışız. Tabi ki ben fiziki yakınlıktan bahsediyorum. Ruhsal ve düşünsel olarak zaten birlikteyiz. Tıpkı yürekle birlikte olduğumuz gibi. Önümüzdeki günler de Haftanın’e gidecem. Orayı da ilk defa göreceğim için sevinçliyim. Böylece tüm medya savunma alanlarını görmüş olacam. Haftanın’ın güzelliği ise dillere destan o yüzden geçmişten beri hep görmek istedim. Botan sayesinde Haftanın ve Metina’yıda görmek büyük bir  anstır.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

BERÇEM CÎLO (NURSEL OKTAY)

Adı Soyadı: Nursel OKTAY

Kod Adı: Berçem CÎLO

Doğum Tarihi ve Yeri: Gever

Anne Adı: Selma

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri:

Şehadet Tarihi ve Yeri: 20.10.2017 \ Amed

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Zaferi Yaratmak İçin Gidiyoruz

Helin Gare arkadaşın bana verdiği bu deftere Kuzey topraklarında ilk günlüğümü tutmaya başlıyorum. Aslında günlüğümün ilk sayfasına Helin arkadaş yazacaktı ama aniden gittiği için yazamadı. Sonradan oradan ayrılınca artık imkân olmadı.

5 Haziran akşamı saat 4’30’de Kuzey yolculuğumuz başladı. Ondan öncesi bizimle son tartışmalarını yürütmek için yanımıza karargâh yönetiminden gelen arkadaşlar vardı. İlk olarak Abbas arkadaşı görmemiz ve gerekli perspektifleri almamız çok iyi ve sevindirici oldu. Daha sonra son gün, Sabri, Gülistan, Helin, Peyman ve Agit arkadaşlar yanımızdaydı. Son günde bizi uğurladılar. Tabi son olarak söylenen tek söz; ‘kendinize iyi bakın. Serkeftin!’ daha başka çıktı. Gerçi zaten o söz de her şeyi karşılıyor. Tüm arkadaşların gözlerindeki ışıltı bir yandan, Kuzey’e yol almanın sevinci, heyecanı, coşkusu. Diğer yandan da arkadaşlardan ayrılık, o burukluk... şimdiden duyulan o özlem...

Yükümüz ağırdı. Çünkü bir yandan verdiğimiz zafer sözü ve bunun için vereceğimiz mücadele diğer yanda da o özlemler. Yoldaşlarımızla tekrardan bir araya gelmemiz için önümüzdeki engelleri kaldırmamız gerekir. Bunun için vereceğim mücadele var. Evet, bunları yapmak için biz de yoldaşlarımıza zafer sözü verdik. Ağır bir yük ve sorumlulukla bu yolculuğu başlattık. Yani anlayacağın kimse bize zafer vermeyeceğine göre, bu zaferi yaratmak için gidiyoruz.

Her neyse ilk akşam yaklaşık altı saat yol aldık. Yükler biraz ağırdı. İlk yolculuktu. Biraz zorlandık. İlk noktaya geldiğimizde herkes iyi yürüdüğümüzü söyleyince ben de moral aldım.

Aslında düşe kalka yol aldık. Birbirimize moral vererek yol alıyorduk. Şimdi dinlenmek için bir noktada mola vermişiz. Akşama doğru ikinci yolculuğumuz başlayacak. Bu yolculuğumuz daha uzun daha zorlu olacak. Benim iyi yürümem için şans dile. Tamam şimdilik ara vereceğim. Daha sonra imkân bulursam yazarım.

Botan Serkê Mihemedê Osê

Şu an Besta’da Zozan arkadaşın karargahındayız. Bugün 11 Haziran. Yolculuğumuzun sekizinci günündeyiz. Buraya kadar nasıl geldik biraz anlatayım.

Uzun mu uzun bir yol yürüdük. Deyim yerindeyse emekleyerek, dört ayak üzerinde Kela Memê’ye çıktık. Köylüler oraya Deriyê Mera diyorlarmış. Faka biz kadılar onu da çok geride bıraktık. O cinsiyetçi

yaklaşımı aştık. Onun için ismini değiştirmemiz gerekiyor. Çünkü erkekler değil, kadınlar da çıkıyor.

Erkek arkadaşlar da kayaya yaslanmış uyuyorlardı. Tabi kimisi benim gibi uyanık, kimisi de o yorgunluktan rüzgâra bile meydan okuyordu. Sabah saat 4 gibi; ‘artık gitmeyelim mi?’ dedim kuryeye. Sanki kurye bu sözü bekliyormuşçasına hemen; ‘gidelim’ dedi. Böylece hemen hazırlanıp kalktık. Bizi teslim eden kuryelerden hatır istedikten sonra Botan kuryeleri ile birlikte Botan’a doğru yola çıktık. Yaklaşık bir buçuk saat Kela Memê üzerinde yol aldık. Tüm Botan ayaklarımızın altındaydı. Manzara müthişti. Yeni yeni açılıyordu arazi, mis gibi kokuyordu. Tam zirveye çıktığımızda grup olarak bir resim çektik. Hatıra kalsın diye. Sonra kuryenin peşinden yol aldık. Bir yere vardığımızda Serkê Mihemedê Osê’yi sordum. Tam karşımızda dediler. Güney’deyken Agit ve Gülistan arkadaşlar bana takılmışlardı; “Serkê Mihemedê Osê’yi gördüğünde bir resim çek, elini de başına koy. Yani ‘bu benim başım, diğeri de Serkê Mihemedê Ose’dir’ diye.”

Tabi çok yorgun olduğum için ayağa kalkıp resim çekmedim. Evet artık Kela Memê ‘den yavaş yavaş iniyoruz. Yani tam 4 saatte indik. Çıkışların ne kadar çok zorluğu varsa da inişlerin de var. Ayaklarıma o zamana kadar bir şey olmamıştı. Fakat inişte yandı. Dorşin arkadaşın da ayakları su toplamıştı. Zinarin halen dayanıyordu. Biraz yürüdükten sonra Hezil suyunun önünde durduk. Oturduğumuz gibi kuryeler birkaç dakika sonra önümüze karpuz getirdiler. Hepimiz o kadar çok şaşırdık ki anlatamam. Hemen yanımızdaki ekmek ve peyniri çıkartıp karpuzumuzu doğradık ve yemeye başladık. Gerçekten o karpuz çok makbule geçmişti. Tüm yorgunluğumuzu almış gibiydi. Sonra dinlenmek için uygun bir yere geçtik. Önce ayaklarımızı, çoraplarımızı yıkadık. Uzandık. Gün boyu hiç yemek yemedik. Akşama doğru bir çay içmeye davet edildik. Çay içtik. Hemen sonrasında grubun yola çıkması gerektiğini söylediler. Hepimiz o kadar çok yorgunduk ki. Çünkü yaklaşık on iki saat yol almıştık. Artık yapacak bir şey yoktu. Bize iki katır verdiler, yanımıza erzakımızı aldık. Tüm çantamızı yükledik. İki kuryemizle, Şahan ve Rizgar arkadaş bizleri Besta kuryelerine teslim edecekleri yere götürdüler. Normalde o gece oradan ayrılmanız gerekiyordu. Fakat kuryeler anlayışlı çıktılar. O gece kaldık. Diğer gün akşam yedi saatlik bir yol yürüyüşünden sonra saha karargahına ulaştık. Şu an sahadayız.

Zozan ve Armanc arkadaşları gördüm. İkisini de çok özlemiştim. İkisi de iyi görünüyordu. Epey tartıştık. Karargâhta bize bir ziyafet

çektiler. Diğer gün Şehriban’a geçip, yolumuza devam etmemiz gerekiyordu. Ne kadar acele etsek bizim için o kadar iyiydi. Biz de hiç itiraz etmeden öğlen cepheye geçtik. Ruken Hoser arkadaşı görüp akşam orada bize verilen iki kurye arkadaş ile Şehriban’a geçtik. Şehriban’da bir gün kaldık. Akşam saatlerinde çıkmamız gerekiyordu. Fakat öğleden sonra öyle yorgunduk ki anlatamam. Çok acayip Haziran ayıydı. Böyle yağmurlar az görülür. Az görülen yağmur da bize denk geldi. Yer hem çok ıslak hem de çok çamurdu. Zorla ayaklarımızı kaldırıyorlardı. Fakat ona rağmen kuryelerimiz bizden memnundu. Bizimle kurye olarak Beritan Batman ve Zilan Rojhilat arkadaşlar geldi. Bizi Çırav kuryesine teslim edeceklerdi. Yolda epey oyalandık. Fakat kuryelerimiz gerçekten çok atik ve inisiyatifliydi. Bizi Çırav kuryesi olan Gever arkadaş teslim alınca Çırav’a doğru yol aldık. Uzun bir yoldu. Çırav’a kadar o gece toplam on iki saat yol aldık. Dola Jehro’da epey zorlandık. Fakat yukarı çıkıp o güzel manzarayı görünce yorgunluktan eser kalmadı. Biraz daha yol aldıktan sonra Kanireş’e gelip orada ara verdik. Kahvaltımızı yapıp noktaya doğru yol aldık. Daha önce de Zozanlarda kaldığım için zozanları çok seviyordum. Manzaranın tadını çıkararak yol aldım. Çünkü biraz Zagros arazisine benziyordu. Bu yüzden araziye çok sevdim. Noktaya geldiğimizde arkadaşlar çok yorulmuşlardı. Hem sayıları azdı hem de bir kısmı göreve gitmişti. Gerçekten de buradaki arkadaşlar çok yoruluyorlardı. Sayıları da çok azalmıştı. Görev alanları çok fazla ve her işe de gitmek zorundalar.

Fakat tüm zorlanmalara rağmen sıcak bir karşılamada eksik kalmadı. Hemen çay ve yemekler getirildi. Yemek yedikten sonra yol planlamamızı sorumlu arkadaşla söyledik ve istirahat için belirlenen yerlere geçtik. Öğleden sonra saat 4’de Gabar’dan gelen kuryeler Şilan Koçer ve Zilan Rojhilat arkadaş gelip bizi alınca Gabar’a doğru yol aldık.

Gabar hayalimdeki yer. Gülbahar, Adıl daha yüzlercesinin mekânı. Emek ve yoldaşlık kokan cennet mekânı. Bir gün Gabar’ı göreceğim hiç aklımdan bile geçmiyordu. O kadar mutlu oldum ki anlatamam. Bir aksilik olmazsa Adıl ve Gülbahar arkadaşların mezarlarını ziyaret edeceğim. Yolda her ne kadar bazı aksilikler çıktıysa da mesela uygun olmayan bir yerde bir saate yakın Heron bizi yakaladı. Daha sonra susuzluktan bazı arkadaşlar yürüyemediklerinden tempomuz ağırlaştı. Fakat her şeye rağmen beklenen yere yetiştik. Biraz istirahat ettikten sonra sabah erkenden kendimizi arkadaşların yanına bıraktık.

Önceden haberleri olduğu için arkadaşlar hazırlık yapmışlardı. Her bir arkadaş bir yere koşturuyordu. Gerçekten sıcak bir karşılamaydı. Yönetimde Şerda arkadaş vardı. Onların yanına gittik. Hemen banyoyu hazırladılar. Kahvaltımızı yaptıktan sonra banyoya gittik. Gerçekten banyoya çok ihtiyacımız vardı. Banyodan sonra gelip dinlendik. Çünkü akşam olunca çıkmamız gerekiyordu. Buna gerçekten çok üzüldüm. Çünkü Gabar’da en az iki gün kalıp görmek ve dinlenmek istiyordum. Olmadı. İçimde kaldı. Fakat sorun değil. Çünkü yerimize ne kadar erken ulaşabilirsek o kadar iyi.

Akşam noktadan çıktık. Şuan yoldayız. Henüz yerimize ulaşmış değiliz. Bugün öyle bir vadiden çıktık ki tam otuz üç defa suya vurup bir o tarafa bir diğer tarafa... gelişi güzel bir vadi. Bazı yerlerdeki şifektleri ağaç biçimi ve renkleri bile farklı. Bazı yerlerde manzarayı seyrederek yol aldım. Bazı yerlerde yorgunluktan inan başımı kaldırıp etrafa bakacak gücü kalmamıştı. Akşam yine yoldayız. Tehlikeli ve uzun bir yol önümüzde; umarım bunu da sağlam atlatırım.

Yılın İlk Hamlesini Başarıyla Tamamladık

20 Haziran’ı 21 Haziran’a bağlayan gece Amed topraklarına ulaştık. Böylece 5 Haziran’da başlayan kuzey yolculuğumuz 20 Haziran’da tamamlandı. Yani yerimize sağlam ulaştık. Böylece 2014 yılının başından tüm kuzey güçlerinin sağlam bir şekilde yerlerine ulaşmalarıyla yılın ilk hamlesini başarıyla tamamladık. Yani ilk adımda düşmanı boşa çıkarttık. İlk adımımız böyleyse inanıyorum ki sonraki adımlarımız da böyle olur. Çünkü başlangıç sonucu belirler.

Evet, şu an Amed’deyiz. İlk geldiğimiz alan Şehit Kendal alanı oldu. Burada kadın arkadaşlar yok yalnızca erkek arkadaşlar var. Sıcak karşıladılar. Bir köyde eve girince çok farklı bir duyguya kapıldım. Evde bir genç kadın, iki çocuk ve akrabaları olan bir genç kız bizleri karşıladı. Sonra bir iki akrabaları geldi. Çok sıcak ve içten bir karşılamaydı. Bizi gerçekten bağrılarına bastılar. Yurtsever halkımızın bu içtenliği bizi gerçekten de çok etkiledi. Duygulandırdı. Yemekten sonra biraz sohbet ettik. Sıcak ve içten bir sohbetten sonra oradan ayrılarak Şehit Kendal Sise alanına geldik. Bizim için önceden hazırlanmış olan yere geçtik ve dinlendik.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

KURTAY SERHAT (YUNUS DİLER)

Adı Soyadı: Yunus DILER

Kod Adı: Kurtay SERHAT

Doğum Tarihi ve Yeri: Van

Anne Adı: Şamama

Baba Adı: Hüsamettin

Katılım Tarihi ve Yeri:

Şehadet Tarihi ve Yeri: 29.09.2017 \Şırnak

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

Zamanın Başlangıcındayım

Başlangıcın mazideki herşeyi mukayese etme ve geleceğin umutla yöneldiğimiz amaçlarımızı vaadetme gibi özelliği vardır. Yenilenme heyecanı beklenti olduğu kadar, maziye özlem, hasret, hesaplaşma ve bir bütünen özeleştirici gerektiren yanı vardır.

Ayrıca başlangıç umuda yolculuktur. “ umut zaferden değerlidir.” Der Önderlik. O zaman zaferin başlangıcındayım. Beklenti bunu oluşturduğu için zor. Enerji dondurur hapsölür, köleliktir. Akarsa özgürlüktür. Sabır beklentinin panzehiri Eyüp’ü peygamber yapan şeydir. 25 ekim .2010 Haftaninin Orê bölgesinde sınıra yakın bir noktada botana geçmek için bekliyoruz. Orê iskender ve sonrası yunanlıların 500 yıla yakın Kürdistan egemenlikleri sırasında bu ismi alır. Bir komutanın ismi olduğu halkça anlatılır.

Botan savaşımızın merkezi Agit’lerin, Erdal’ların diyarı. Kahramanlıkları dile destan militanların diyarıdır. Adıl’lar, Ferhat’ları, Nuda ve Kurtay’ları daha yeni bedel verdiğimiz savaş gerçeğimizdir. Uğruna kan akıttığımız karargahımızdır.

Özgürlüğe susamış bu topraklarda savaşma sırası şimdi bizdedir. Zafer umutla yürümek ve layık olma sırası bizdedir.

Özgürlük Serüvenimiz

Botan’a gelişimden bu yana aylar geçti. Zaman hiç bu kadar yaşama gerçeğine beni yakınlıştırmamıştı. Tarih bugünün görkemli iç içeliği Agit’lerin, Bedran’ların ve Erdal’ların başını çektiği özgürlük serüvenimizin Adıl’ların, Nuda’ların ve Gülbaharlarla zirveye çıkışı ve onbinlerce yiğit yüreğin bu topraklardaki görkemli direnişini birlikte yaşar gibiyim. Botan bu kadar direnişe ev sahipliği yaptığı için botandır vazgeçilmezliği ve kutsallığı bundandır.

Umut Yolculuğu

Devletli uygarlık sistemi özellikle kapitalist dönemle kendini yaşatmak için doğa ve insan üzerinde sınırsız sömürü ve istismarı geliştirir. İnsanı doğadan yaşamdan uzaklaştırır. Ve kent zemininde buz gibi haps ettirilir. Başta ahlak ve vicdan olmak üzere metafizik yani tahribatla köleleştirilir. Bilimcilik tanrısalılığı pozitivizimle beyinlere kölelik doğmaları inşa edilir. Tarihsizleştirme ile topluma en büyük darbe vurulur. Bireycilik ucube, kof, anlamaz bir insan tipi yaratılır. Ulus – devlet leviyathanıyla mahşere an be an yakınlama başlar kendini tarihin sonu ilan eden bu çarpık düzen direnişi ezdiğine inanır. Ama direnişin tıpkı anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğuşunu bilmez.

Toplumsal kimliğin ve evrensel adaletin hakikat savaşını gördüğünde korkar ve saldırır. Ama Enel – hak olan ve hiç bir döneminde sönmeyen özgürlük ailevi gittikçe büyümekte ve sönmemektedir. Klan kabile ruhunun, tanrıça bilgeliliğinin, toplumun demokratik kominal direnişinin peygambeler ve bilgelerin öğretileri, halk isyan gerçeği ve militan yürekler savaş ve intikam naralarıyla yürümeye çoktan başlamıştır.

İşlte Önder APO bu eksik olan isyan yolunu sistemleştirmiş ve bir güneş gibi aydınlatmıştır. Tanrısal promethus gibi ateşi egemen – zorbadan alıp topluma vermiştir. Bedelini tüm hücrelerine kadar direnerek , kendini halkına adıyarak öğretmiştir. Kürdistan bu hakikat savaşının örgütlediği mekan olma onurunu gösterdi. Tıpkı neolitik devrim günlerini yarattığı gibi, demokratik toplum devrim günlerini yaratmaya hazır hale geldi. Şimdi tarihini tekerrür eden noktaya geldi.

Umut yolculuğu zafere yakındır. Gerilla bu kutsal yolculuğun yolcusudur. Haksızlığa ve zulme başkaldıran ve hesap soran hakikat savaşçısıdır. Görkemli Kürdistan dağlarının kahramanlık gerçeğidir. Önder APO ‘nun militanı ve halkın özgürlük fedaisidir. Anlamı sonsuzlaştırabileceğimiz, yarının özgürce yaşanacak, adilce yargılanacak gerektiğinde militanca ve onurluca ölecek gerçeğidir gerilla

Sonunda Özgürlük Kazanacaktır

Savaş meydanlarında korkusuzca savacağım iddeası daha bu yola girmeden vardı. Nedenini bilmediğim, bir sezgi gibi duyumsadığım, böylesi bir yaşam gerçeğinden uzak oluşumu anlıyamıyordum. Hatta esigriye vurur ben yanlış zamanda dünyaya geldim,” kılıçla zafer kazanan dönemin insanıyım” dedim.

Toplumsallığın kök duvarı olan ve kürtlerin varlığını savunma etkenleri olan tarım ve hayvancılık ailemizin geçim kaynağı beni de etkileyen birincil koşullardı. Kürt, Kürdistan imgeleri ise yüreğimizde derin bir yaraydı. Yasaklı türkülerimizin, kayıp hafızamızın, sevgi ile öfkelerimizin kaynağıydı. Kürdün katliamlı, sömürgeli, direnişli lanetli tarihi bizim hücrelerimize kadar etkilemiş kölelik ile özgürlük arasındaki tanımsız kişiliğimizi oluşturmuştu.

Beni yönlendiren bu gerçekliklikti. Aradığım kayıp kimlik gerçeğimdi. Sevdiğim ve olması gereken savaş Kürt ve Kürdistanın özgürlük savaşımıydı ve ben aslında doğru zamanda dünyaya gelmişim. Yanlış olan sistemin bendeki asimilasyonun etkileriydi.

Uzun olan öykümüzün kisası farkında olur olmaz kürdin özgürlük savaşının meydanına yürümüşüm. Kayıp olan kimlik ve kişiliğe gerçeği

mi ancak böyle bulabilirdim. Kuzey için dayatmış 2010’un sonbaharında geçmiştim.

Yaklaşık 6 ay geçti. Kılıçlı zafer yerine keleşli zafer yaratıyor Kürdistan özgürlük mücadelemiz. Ama asıl ve yeterli zafer için büyük bir savaş var önümüzde eğer olacaksam bunun denizde damla misali de olsa bir parçası olmalıyım. Bu savaş ya bizi yaratacak ya da mazisine hüsranlı bir anı daha ekleyecektir. Ama sonunda özgürlük kazanacaktır.

Kürdistan Yeni Bir Devrime Gebedir

Kürdistan yasaklı cennetti. İbrahim bu ülkeden hicrete çıkmıştı. Kenan ellerinde ve Arap sahralarında yaşayan kavimleri yeni dini kurallarla yürütmek için bir vaat gerekiyordu. Çünkü zorlu yaşam koşullarında bu vaat ancak suyu çok, hayvanı bol ve bitkisini zengin verimli ovaları ve görkemli dağlarıyla göz alabildiğine uzanan yemyeşil coğrafyasıyla Kürdistan olabilirdi. İbrahim bu coğrafyadan gelmişti. İbrani kabilesinde iki nehir arası cennet ülkeyi tanrı Elohê hediye etmişti. Bu cennet ülkesi sadece tabiatı ve yaşam olanaklarının bolluğuyla insan hafızasında yer edinmişti. Görkemli neolitik köy – tarım devriminin merkeziydi. Öncesi klan – kabile yaşamının yayılma yeri idi. İnsan soyuna mahsus toplumsallaşmanın alanıydı. 10 binleri aşan kültürel merkez konumunu yaşamıştı. Bu kültür ana eksenliydi. Eşitlik, özgürlük, adalet komünal düzenin diliydi. Tanrı ve tanrıça kutsallığıyla merhamet barış kokardı. İnsan türünü etkileyen daha bir çok olduğundan Kürdistan – Mezopotamya kutsanmıştı ve dinlerde cennet diye tasfir edilmişti. Gözü karaca elde edilmek istenmişti. Uygarlık bu mirastan beslenmiş ve buraları fetetmek içi herşeyi denemişti. Cennet Kürdistanı savaş alanına çevirmişti. Bu kutsallık uygarlık barbarlığına karşı bugüne kadar bir direniş tarihi ve kültürü yaratmıştı.

Direnen adsız kahramanlar ile teslim olan onursuz ihanetçileri, iki çizgi gibi belirmiş ve korkunç bir savaşa dönmüştü. Birde kutsallığı koruyamama psikolojisi ve direnci kaybeden lanetli keşm. Dün le bugünün tarih ile şimdinin inanılmaz benzerliğini yaşayan Kürdistan yeni bir devrime gebedir. PKK kahramanlık çizgisi direniş kültürünü yeniden alevlendirmiş ve zafere taşımıştı. Önder APO bu tarihsel – toplumsal kimliğimizin yoğunlaşan özgürlük simgesi olmuştu. Eşitlik, özgürlük, komünal düzen, adalet savaşçıları bu özgürlük simgesi peşinde dağlara çıkmış ve savaşa durmuştu. Yasaklı cennetin yasaklı halk kimlikler! Canlanmaya başlamış ve özgürlük mücadelesine beşiklik etmeye başlamıştı.

Kürdistan tanınmayı ve verdiği görkemli özgürlük savaşının bilinmesini ve özgürlük yolu olarak seçilmesini beklemektedir. Göz alabildiğine uzanan bu coğrafyanın gerillası bunun öncüsüdür.

PKK Bayrağı Altında Yeniden Savaşa Katılmak

Göz alabildiğine uzanan ülke topraklarında savaşmak oldum olası hayal örgümün bir parçası olduğu gibi onurlu ve namuslu olma gerçeğidir. Evcilleşmeden boyun eğmeden yaşamak özgürlük oluyordu. Tarihin en büyük değişimin gücü özgürlük ve onurlu yaşam için yapılan savaşa ve mücadele gerçeğiydi. Zannedildiği gibi yada Marks ‘ın iddia ettiği gibi sınıf savaşmaları bu nokta da belirleyici olmaktan çok uzaktı. Direnişin kaynağı klan kabile gerçeği ve toplumsallık kaynağıydı. Komünal düzenin hem yaşayanı hemde savunanıydı.

Marks, Lenin, Mao ve daha binlerce büyük savaşçının komünal düzen savaşlarının ütopyaları doğruydu ama paradigma yani yolları yanlış olduğu için sonuç trajik ve yenilgi olmuştu. Ama ardılları için bir miras ve tecrübeydi.

Önder’lik bu topraklarda oldu olası özgürlük hayalleriyle insanlar yaşamıştı derken bu tecrübenin onlara katı gerçeğin bu coğrafya da saklı olduğunuda anlatıyordu. Yeni özgürlük ve komünal düzen savaşımı çok köklü ve tarihiydi. Bu toprakların hafızası ve kadim mirasıydı. PKK bayrağı altında yeniden savaşa katılmak (özgürlük savaşımına) anlamsız ve zayıf kişiliğimin tüm olumsuzluklarına rağmen oldukça etkileyici ve değerliydi. Kendimi bu kadim tarihte aramanın başlangıcı ve insanlık onuruna saygı geregiydi. Devletçi düzenin utanç verici kirliliklerini temizleme ve hesap sormanın çağdaş yoluydu.

Kirliliklerde kapatılmış dünya insanlığının çok sonraları da olsa bu Önder’lik ve PKK savaşımına hak ettiği değeri verecek ve takip edecektir. İmralıdaki direniş ve duruşun anlamına erecektir. Devlet – iktidar düzeninden hesap soracak ve toplumsal düzenini sahiplenecektir. Burdaki savaş gerçeğimiz ve özgürlük – onur adına mücadelemiz ve devrimci duygularımız anlaşılacak ve saygıyla anılacaktır.

Kendinden Başlamak

İnsanı anlamak ve bunun için kendinden başlamak en doğru yöntemdi. Anlam bilimi büyük bir yitim yaşıyordu. Pozitivizm parçalıyor, putlaştırıyor, zihni felç ediyordu. Üç kuruşluk kapitalist kar için oysa insanlar tarihte bilimi hep kutsadılar. Toplumsal kimlikleri olan tanrıyı bu anlam ve bilimden yarattılar. Ana kadın bin yıllarca yaşayan klan döneminde emekle, sevgiyle bunun öncülüğü yapar.

Toplumsallaşmadır aynı zamanda anayla başlayan bu dönem. Sonra uygarlıkla anlam ve bilim tekelleştirilir.

Korku ve kölelikdünyasına hizmete koşturulur. Egemen erkeğin hükmü için bir araca dönüştürülür ve insanlar önce anlam – bilimle geliştirilen beyinlerde ideolojik olarak köleleştirilir. Bu en büyük köleleştirme yöntemi. İdeolojik sömürü esnek olan insan beyninde korkunç tahribatlar yaratır. Sürü artık çobanının emrindedir. Düşürülen başlangıcıdır. 5. Bin yıllık bu gerçeklik bugün bizde seyireder ideolojik dogmalarla doluyuz bir zincir gibi kölece yaşam için bizi tutmaktadır. Önder APO’nun başlattığı büyük anlam devrimi bu zincirleri kırmanın, yeniden toplumsallaşmanın başlangıcıdır.

PKK zemininde tarihle hesaplama çok görkemlidir. Bin yılların kölelik dogmaları kırılmakta ve özgürlüğe kapı aralamaktadır. Zihniyet ve vicdan devrimi her bireyin birincil görevi olmaktadır. Başaramayanlar dökülmekte, kalanlarla yol alınmaktadır. Gelecek ile geçmişin şimdideki inanılmaz gerçeği yaşanmaktadır. Zafer yakındır anlamlı yaşam yeniden örülmektedirç bunun bedelini ödüyoruz ve ödeyeceğizde.

Kato Jirka

Ayın 28’de Hêzil üçgeninde Spêrti aşiretinin öncülük ettiği goyiler ile botan halkının katıldığı bir festival oldu. Arkadaşlar bunun için bir metin hazırladılar. Oldum bittiye gelen bir tarzda benim okumamı istediler zorbele redakte ettikten sonra akşam üzeri alana gittik halkın alanda toplanması için, saat 10 kadar bekledik. Gördüğüm her insanla sohbet ediyorduk sonra sahneye yürüdük bizi gören kitle halayı bırakıp üzerimize yürüdü sahneye giremiyorduk. İzdiham yaşanıyordu. Halk sevinçten az daha bizi ezerek öldürecekti. Bir arkadaşı elleri üzerinde havaya atıp tutuyorlardı. Kaç dakika, geçemeyince ben bir arkadaş arkadan dolanıp çadıra geçip halkın oluşturduğu koridora birden daldık oluşan sahnenin mikrofonuna ulaştım halka oturması ve susması için kaç kez uyarı yaptım çığlıklar yükseldi alan dinmek bilmiyordu. Üstüne üstü birde “Size Cudi, Gabar, Herekol, Besta, Katolardan selam getirdim. Merhaba botan halkı deyince zaten ortalık inliyordu. Neyse ki bir zaman sonra var olan bildiriye okumaya başladım. Biraz hazırlanmıştım. Birde Sırrı Süreya Önder’in Önder’lik mektubunu Newrozda okumasını dinlemiştim. Kürtçeydi ama iyi okudum. Bitince kenara çekilip halka propaganda etmeye başladık. Her insan hemde kaç kere yüzümüze geldi bilmiyorum. 2 – 3 bin kişiydi nerdeyse sevinçten bizi yutacaklardı. Hayatımda ilk defa bu düzeyde halk gerçeğini görüyor ve yaşıyordum.

Daha önce bir kaç kere Beytülşebap – mezra yolunu kesince halka konuşmuştum. Ama sayı az coşku normaldi. Ama bu festivalde yaşadıklarım dile gelmez. Benim için çok önemli ve değerli bir halk anısıydı. Kendi hakikatimi, gerilla gerçeğini daha çok kavradım. Bu halk için onlarca kez ölmeye değer gerilla olmanın, devrimci olmanın, onur ve gururunu çok yoğun yaşadım. Etkilenen halk adeta konuşmamızı istiyordu. Partinin bana kazandırdığı anlamı vermeye çalıştım. Durmadan genele, analar, kadınlar, ihtiyarlara partiyi anlattım. İlgili olmalarından çok bizi kutsal görüyorlardı bu orta doğu kutsallık geleneğinden gelir. Halklar kendileri için mücadele edenleri, hakları için hakikat peşinde koşanları kutsar bağrına basar. Festivalde katılım için teşvik eden söylemler söylüyorduk. Kör dirence dönüşen aile gerçeğini aşmalı, halklaşan uluslaşan toplumsal değerlere sarılmalıyız. Onun için halka bunu anlatmak istedim. Ve sizin toplumsal değerleriniz için mücadele etmeyen gençleri analar – babalar kabul etmemeli kadınlar erkekleri mücadele etmiyorlarsa eve almamalı diye.

Sonuç yaşanıp geçen bir gece değil, belleğimde asla silinmeyecek olan bir hakikat, bir gerçeklikti. İnsanı aşkla mücadeleye getiren botan halk gerçeği idi. Kürdistan renkli APO’cu ruh ve coşkusuyla ne mutlu öyle bir halk yaratan Önder’liğe ve PKK’sine.

2014’ten bir  iir

Günler zamana akıyor
G ne  hala soylu
Bir zindanda haykırıyor
Y re im bir asker ger e inde
Bir yangın yelinde
Ve isyana durmu um
Da  doruklarında
Bir canı hepsine feda etmi im
Kaygı denen pi manlı ı duymadan
A kla gelmi im
Bu bizi biz yapan savaşa
Anla ılırmı bilmem
Bilemem ama
Türkülerde korkusuzca söylenecek
Dilden dile akacak,
Ne binleri
Yar gibi peşinde ko turacak

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

ROZERİN ZİLÂN (LEYLA UĞURLU)

Adı Soyadı: Leyla UĞURLU

Kod Adı: Rozerin ZİLÂN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1998 \ Van

Anne Adı: Nariye

Baba Adı: Ferman

Katılım Tarihi ve Yeri: 2013 \ Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: 12.09.2016 \ Cilo

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

İlk Günler

İnsan PKK’de gözünü açınca sanki yeni dünyaya gelmiş gibi, insan ne kadar moralli heyecanlı, emek verse o kadar Önderliğe, Örgüte, yoldaşlığa ve Şehitlere bağlı kalır. Ve kararını yeniden verir.

Zilan Yoldaş

H. Zilan senin gibi olmak zor ama senin fikirlerini yoğunlaşmanı anlamak istiyorum. Ama bu sadece istemekle kalmayacak. Bunu pratiğimle belirteceğim. Sana bağlı ve sizi ne kadar anlamak istediğimi. Bu zamanlarda çok zorlandım. Belki anlam vermediğim içindir. İnsan ne kadar paylaşırsa sanki sırtından bir yük gitmiş oluyor. Ve kendini yeniden yaratıyor. Bu yüzden bende kendimi yeniden yaratmalıyım, ve yaratacam. Şimdi H. Agit’in günlüğünü okuyorum. Ve ona göre kendimi yeniden yaratacam. Bu kitap benim için çok önemli. Ve bizi başarıya götürecek bir kitap. Bu yüzden okumalıyım. Önderlik diyor ki “anlamak uygulamaktır” bende anlamalıyım, sormalıyım ve buna göre uygulamalıyım. Yeni adımlar bizi bekler.

Özgür Kuşlar

Hangi gün hangi münasebet güldürür yüzünüzü? Ayuka çıkarın kahkahalarımızı? Var mı cevabı acaba? Hüzün korkmaksızın hangi çiçeği sevipte bağrımıza bastık. Biz devrimciler amacımıza saf mutlulukla gülmeyiz hiç bir zaman.

Mutluyuz her zaman mutluyuz ama nedir ki mutluluk? Yüz gülerken yüreğin acı çekmesi mi? Eğer buysa mutluluk hepimiz mutluyuz. İşte yok değilse mutlu değiliz. Çirkinliğe sıkılan mermisini coşkusunu yaşarken tetiğe basan elin şu an toprakla sarmaş dolaş olması yakıyor yüreğimi. Neden devrimci onca bedel ister? Özgürlük hep böyle kurban mı olur?

YOLDAŞLIK

Yoldaşlık öyle güzel ki bir yoldaşın elini tuttuğun an o an uçabilirsin. Hani derler ya “gül olur mu dikensiz” yoldaşlıkta sevgisiz ve saygısız olmaz. Yoldaşlar sizi seviyorum ve özlüyorum sevmek ve özlemek yetmez ne kadar savaşın ki sevebilesin, özleyebilesin yoldaşlık satın alınan bir şey değildi.

Mayıs ayı baharın en güzel ayıdır. Bu ayda kırlar yeşillenir, çimenler halı gibi sarılır insanın ayaklarının altına çiçekler rengarenk açar. Kuşlar bir müzik şöleni yaparlar. Bahar seslerle açar. Baharını ama Diyarbakır

da tutsaksan, o hücrelerdeysen duymazsın baharın geldiğini kuşların şarkı söylemesini başına kelebekler yerine coplar iner. Kanlar akar.

Fırtınası Hiç Eksik Olmayan Çarçella

Görkemiyle karlarıyla yüreğim bazen buz tutsa bile yüreğim her zaman senin sevginle ve yoldaşlığınla ısıyıp taşıyacak, taşıdıkça yüreğim seninle Çarçellanın güzelliyle yaşıyacak ve yaşıyorum. Her an seninle hiç tükenmeyecek sana olan sevgim Önder Apo’nun sevgisiyle.

Önder Apo’nun ve şehit yoldaşlarımızın hasretiyle Çarçellaya birlikte kavuşacağız. Çarçela gönlüm hep seninle aydınlanıp güzelleşek. Seni anlatmaya gücüm yetmez ama yaşama gücüm yeter.

Toprak Kokusu

Toprağın kokusunu çekiyor bedenimi can havli ile sarılıyorum kendi bedenimden olma toprağa. Öylesine bir sıcaklık sarıyor ki ruhumu ruhum azad olmanın duruk noktasına varıyor. Gidişler zamanı değildiki şimdi ne diye gittin? Bilirim senin yolculuklarında geriye dönmek şöyle kalsın, geriye bakmak bile yoktur. Neylersin şimdi ben her zaman ki gibi seninle kendi topraklarında dolaşmanın hayalindeyim... gitsen de... kalsanda...

Önderim

Sizi anlamak zordur. Ama kendimizi zorlarsak Zilan, Sara çizgisinde yürümek. Sizi anlamak demektir. Belki şimdiye kadar sizi anlamadım çünkü yoğunlaşmam çok dağınıktı. Ama şimdi sizi daha çok anlamak ve tanımak çabasıdayım. Sizin kadına verdiğiniz değer bize verdiğiniz eğitimler hatta sizin yaşamınıza laik çıkacağız. Belki kişiliğimde çok kötü kararlara gittim. Ama bunu neden yaptığımı çözeceğim. Neden moralsız oluyorum ki aslında moralimi heyecanımı duruşumu umudumu ve herşeyimi sizden almalıyım ve size borçluyum.

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

AGİT ERKENDİ (SÜLEYMAN BAĞRIYANIK)

Adı Soyadı: Süleyman BAĞRIYANIK

Kod Adı: Agit ERKENDİ

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 \ Siirt

Anne Adı: Bese

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 1992 \ Siirt

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.05.2016 \ Xakurkê

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

İnsanı Tanımak

Öncelikle insanı tanımak için; bir insanın neyini sevecek neyine tiksinecek ya da iyi veya kötü denilen şey nedir? Çünkü insanlar her iki kavramın arasındaki çizgiyle tanışması. Bunun için en başta inandığı veya bu inanç için büyük fedakarlıkları yapan bunun için var olan büyük yüceliklerine imza atan, tabiki halkına sadık kalan insanlar için, iyi denilir.

Çünkü halkına karşı olan ya da ihanet edenler diyen kötülüktür, farklı insanlar içinde kötü özelliklerini taşıyanlar var. Tabii ki bu kötü kavramı çok şey için kullanmaktadır. Bunun için kavramı bütün insanlar kullanır ama belki de çoğuları da kötüdür ama, herkesin ağzında dolaşan bir sözdür.

Her attığımız adımı sevgi dolu bir yaşamı büyüklük ve erdemlik denen bir yaşamdır. Bu anlam da her yürüyüşlerimiz, her nefesimiz mutluluğun bizlere neleri öğrettiğini gösteriyorlar. Bunun için, her gün şehadetlere ulaşan yoldaşlarımızı anmak ve an be an onları yaşamak. Çünkü her canın nefesini bu uğurda olduğu için büyüklük denilir.

Yani hiçbir şey kendin için değildir. Bunun için anlamlı yaşamakta büyüklük ve yücelik gerektiğini genel var olduğu söylenir.

Bu temelde yaşamayı seven ve bu sevinçle yaşamı boyunca inanarak yaşamayı sevenlerin de böyle olması gereklidir.

Savaşın bizlere öğrettiği budur, bunun için sevmeliyiz yoldaşları.

Yemin Ettiler Ve Gittiler

Soylu çocuk denilen her gizemli patikalarda. İşte ben oluyorum çocukluktan her bastığım bir avuç toprağa. Ey zaman, dedik ve yürüdük bütün gizli patikalarda.

İşte ben oluyorum annem ve hiç beklenmedik. Ne bir servetimiz ne de sürdürürdük kürtlüğümüzde. İşte bunun için öldük.

Taşıdığı bütün bayraklarımızı elden ele taşındılar ve yürüdüler her anı başarıya götürdüler.

İşte ben oluyorum annem. Dalgalandan özgürlük bayraklarımızı anne. Binlerce can, her canın bir bedeli ve her bedel insan, bir nefes diye sararsın ya annem. Ne boyun eğdik ne kabul ettik. İşte ben oluyorum annem.

Bir yılı daha geriye bıraktık. Bu yılda neler oldu ve neyini gerilere bıraktık. İşte sonuncusunuz.

Botandır onlarca yoldaşlarımız şehadetlere ulaştı buna tanıklık et. Ve bu yolculuk an be an bu yürüyüşümüz devam etti. Ne unutabilirdik ne de ezip geçebilir.

Bu yolculuğa son vermek olamaz olmadığı için büyük bir direniş sahnesi olan bir duruş vardı. Böyleydi Botan , kimlere tanıklık etti işte Kurtay’lardan, Ferhat ve Nuda, Cemil’lere ve onlarca yoldaşlarımız şahadetlerine şahitlik etti ve bu yola devam etmek için büyük bir mücadele sahnesine şahidsin bu topraklar.

Bunun yanında güzel olan ve büyük kazanımlara şahitlik edendir bu topraklar ve özgürlüğümüzdür bunlar.

Benim Yoldaşım

Büyük amaçlar uğruna savaştınız büyük meydanlarda yıllarca o geleceğe taşıyan bir ant için. Yıllarca taşıdınız ve bir an uyanıp çılgılık sesleriyle elden ele taşıyan özgürlük bayraklarımızdır. Yoldaşımdı, ana yüreklerini sızlattandın. Zalimlere karşı Kato’nun sevimli çocuğu benim yoldaşım. Ve asi Kato’nun çılgınlıkları duyuluyor da bu bir rüyamı yoksa gerçekmiydi.

Seninle yaşamayı öğrenip sonsuz yıllarına, özgür hayallerimiz için hep var olmak şimdi benim yoldaşım Cemil.

Herekol Dağı

Herekol dağı nasıl bir yer; kısacası söylemek gerekirse, eskiden Mir Aşiretin yeri olarak tanırılar. Yani isim olarak Mirlerin yeri. Tanıtması bunu tarihsel olarak kimlerdir Medlermi yapmış bilemediğim için söylersem yanlış olur.

Ama Herekol bir kelimeyle mükemmel bir yerdir. Yani asiliğinden sertliğine kadar. Bir yanı Bestler’e bakarken, diğer yanı Garzan tarafına, diğer bir yeri de Çırav tarafına bakar. Yerleşik anlamı köylere de ulaşan bir yapıdır. Yani hayvancılık yerleşim denilebilir. Yani Herekol dağı hayvancılık bir yer olarak da kullanılır.

Gerçekten heybetlidir o dağı. Bunu görmemek elde değil. İşte bunu en güzel de güzelleştiren de PKK ve gerilladır. İşte 25 yıl, can kanlarıyla güzelleştirdiği ve bu günü en anlamlandıran Kürtlerin erkek ve yiğit kızlarıdır. İşte insanları heyecanlandıran bu olmalı. Bunun gereklerini nasıl yerine getireceğiz. Vicdanlı olmak gereklerini yerine getirecekleri en anlamlı yaşam nasıl hak edeceği buna ulaşmalıdır.

Ulaşmak için sade ve sadık olmaktır. Gerçekten her gerilla tavsiyemdir bu dağların en güzelliğini görmesi ve yüzlerce yoldaşlarımızın canı ve kanı bu yerlerdedir. Bunun için mücadele etmek.

Bizlere büyük bir şeref olmalıdır.

Aray  

Tutku yaşamın anlam gücüdür
Büyük bedellerin
Amansız sava cılarına
Durmaz diye
Sessizce rüzgarlarına bıraktım
Seni anlamak için

Duymaz duymazlıktan gelirsin sen
Hani arkadaşlık dedik
U runa
Yemin ettik d n diye
Neydi?

Seni bilirim
Bilirim kim olduğunu amansız
Kürt hikayeleriydi
Ve bilirim hani
Eski tarihlerine dönelim

Ve anlam
Sizi nasıl anlamlandıracak
Sen diye
Anlarım
Amansız düşünce sava cılarıydı
Durdurulmaz yeni yaşam biçimiydi
Sen anlam g c yd n
Bilirim

Sen  arkıydın

Hep seni düşünmek isterdim

Sen  arkıydın

Gabar'dı a kınız, geleceği

binlerce ge mi  in

Milyonlarca dilden dillere taşınır

Adın Rıdvan'dı

Gabarsın    nk  adınız

Hep güzelliklerle

Anılacaktı

Ve

Gabarsın gencecik

Bedenleri alıp götürdüler

Gabar'sın senin

Bedenin sarılmış a k misali

Gabar'ın güzel  ocuğuydun

Adın Hamzay'dı.

Nisan'ın 15'di.

Unutulmaz güzel  ocuğuydun

Unutulmaz bir candı.